Cartea prieteniei și a poveștilor

Grădinița cu Program Prelungit
„Trenulețul Veseliei” Bistrița

Grădinița cu Program Prelungit
„Parfum de Tei” Cluj-Napoca

Colectivul de redacție:

Coordonatori:
Boca Ana-Maria
Olinca Liana-Adela
Popițan Viorica Adriana

Autori:

Babițchi Anuța
Bădiță Denisa-Daniela
Bândean Alexandra-Maria
Boca Ana-Maria
Boca Andreea
Bochiș Adina-Roxana
Bogdan Maria Luminița
Bojor Codruța Alina
Borșan Carmen
Briciu Angelica Nastasia
Burzo Aurica
Căldărușă-Borzași Elena-Maria
Crișan Ileana Zamfira
Daniel Elena-Gabriela
Dejan Lucica Ilișca
Dumitrean Tatiana-Mihaela
Enache Carla Maria
Farkas Andrea
Fechete Poenar Ancuța-Maria
Gergely Erika Magdolna
Groza Cornelia
Kiss Klara-Isabela
Kovacs Susana
Marica Rodica
Melean Nicoleta-Ioana
Menhart-D`Aniello Alina Simona
Mesaroș Ioana
Mogoșan Giulia-Alexandra
Moldovan Maria
Morar Andra-Corina
Morariu Daniela-Georgeta
Mureșan Ortanța
Olinca Liana-Adela
Ostace Frențis Alina
Pásztor Ágnes
Pascu Ana-Maria
Pavel Sara
Pintican Gabriela Lucia
Pop Elena
Pop Irina Andreea
Roman Florina-Mariana
Rus Nicoleta
Rusu Melinda
Silaghi Dana
Silași Lenuța
Stan Anica
Szabo Monica
Szanto Eva
Șeulean Iulia Liana
Tite Alina-Crina
Trifan Oana Alexandra
Tudurachi Denisa-Lorena
Urs Anca
Ursuț Crina-Alina
Varga Maria
Vlad Camelia-Livia
Vlad Maria
Zanfir Ancuța-Liana
Zsoldos Kinga

Coordonatori:
Director – Prof. Boca Ana-Maria
Director – Prof. Olinca Liana-Adela
Inspector școlar pentru educație timpurie – Popițan Viorica Adriana

Colectivul de autori:
Babițchi Anuța
Bândean Alexandra-Maria
Bădiță Denisa-Daniela
Boca Ana-Maria
Bogdan Maria Luminița
Bojor Codruța Alina
Borșan Carmen
Briciu Angelica Nastasia
Burzo Aurica
Crișan Ileana Zamfira
Dejan Lucica Ilișca
Dumitrean Tatiana-Mihaela
Fechete Poenar Ancuța-Maria
Groza Cornelia
Marica Rodica
Melean Nicoleta-Ioana
Menhart-D'Aniello Alina Simona
Mesaroș Ioana
Mogoșan Giulia-Alexandra
Moldovan Maria
Morar Andra-Corina
Morariu Daniela-Georgeta
Mureșan Ortanța
Pásztor Ágnes
Pintican Gabriela Lucia
Pop Elena
Pop Irina Andreea
Roman Florina-Mariana
Rusu Melinda
Șeulean Iulia Liana
Silaghi Dana
Silași Lenuța
Trifan Oana Alexandra
Tudurachi Denisa-Lorena
Vlad Camelia-Livia
Vlad Maria
Zanfir Ancuța-Liana
Boca Andreea
Bochiș Adina-Roxana
Căldărușă-Borzași Elena-Maria
Daniel Elena-Gabriela
Enache Carla Maria
Farkas Andrea
Gergely Erika Magdolna
Kiss Klara-Isabela
Kovacs Susana
Olinca Liana-Adela
Ostace Frensis Alina
Pascu Ana-Maria
Pavel Sara
Rus Nicoleta
Stan Anica
Szabo Monica
Szanto Eva
Tite Alina-Crina
Urs Anca
Ursuț Crina-Alina
Varga Maria
Zsoldos Kinga

Tehnoredactare și design:
Bândean Alexandra-Maria
Dumitrean Tatiana-Mihaela
Vlad Maria

Bistrița, Nova Didactica, 2026
ISBN 978-630-6684-48-9

Ilustrații realizate de preșcolarii Grădinițelor „Trenulețul Veseliei" Bistrița și „Parfum de Tei" Cluj-Napoca

CARTEA PRIETENIEI ȘI A POVEȘTILOR

EDITURA „NOVA DIDACTICA”
BISTRIȚA, 2026

Cuvânt introductiv

„Poveștile sunt aripile copilăriei, prin care imaginația învață să zboare."

Educația timpurie reprezintă prima și cea mai importantă etapă în formarea personalității copilului, fundamentând dezvoltarea sa cognitivă, emoțională, socială și lingvistică. În acest context, actul educațional din grădiniță capătă valențe formative esențiale, fiind centrat pe experiențe de învățare relevante, pe explorare, creativitate și interacțiune.

Cartea de față evidențiază rolul major pe care îl are povestea în procesul instructiv-educativ din educația timpurie.

Povestea, ca mijloc didactic și formativ, contribuie semnificativ la dezvoltarea limbajului, la îmbogățirea vocabularului, la stimularea imaginației și a gândirii creative, precum și la formarea comportamentelor socio-emoționale. Totodată, aceasta facilitează înțelegerea realității prin intermediul simbolurilor și al experiențelor accesibile copilului.

Cartea de povești reunește creații realizate de cadre didactice din cadrul Grădiniței cu Program Prelungit „Trenulețul Veseliei" Bistrița și al Grădiniței cu Program Prelungit „Parfum de tei" Cluj-Napoca, în urma unui schimb de experiență educațională care a valorificat cooperarea profesională și împărtășirea de bune practici. Acest demers reflectă preocuparea constantă a cadrelor didactice pentru inovare didactică și pentru adaptarea strategiilor educaționale la nevoile reale ale copiilor.

Poveștile incluse în această carte au la bază universul copilăriei și experiențele directe, fiind creionate astfel încât să sprijine învățarea activă și să ofere contexte semnificative de dezvoltare. Ele ilustrează modul în care cadrele

didactice valorifică situațiile de învățare cotidiene, transformându-le în resurse educaționale cu impact formativ.

Din perspectivă educațională, astfel de demersuri contribuie la consolidarea unei abordări moderne, centrate pe copil, în care învățarea se realizează prin experiență, prin joc și prin intermediul poveștii. În același timp, ele susțin dezvoltarea competențelor socio-emoționale, a empatiei și a capacității de exprimare, elemente fundamentale în educația timpurie.

Felicit cadrele didactice implicate pentru profesionalismul, implicarea și responsabilitatea demonstrate în realizarea acestei cărți, precum și pentru contribuția adusă la promovarea unor practici educaționale de calitate.

Astfel de inițiative constituie exemple de bună practică și reprezintă un demers valoros în dezvoltarea profesională a cadrelor didactice, cu impact direct asupra calității educației oferite copiilor.

Cu considerație,

Inspector pentru educație timpurie

Popițan Viorica Adriana

Grupa mijlocie „Floricele”

Personaje din poveste:

Beliga David-Daniel
Caceanov Alexandru
Cătinean Iacob
Chifa Eduard-Andrei
Chiluț Delia
Coman Sofia-Maria
Conea Ștefania-Maria
Cozac Dragoș-Cosmin
Lăcătuș Carla-Maria
Lup Ania-Sabina
Marcu Sonia-Nicole
Marina Antonia-Ioana
Nagy Ranya-Eveline
Onișor Antonia-Maria
Pena Emily-Estera
Pipaș Emanuel-Alexandru
Ropan Raul-Cristian
Simionca Sonia Maria
Șomodi Sara-Alexandra
Șutea Sofia-Maria
Șugar Ana-Daniela
Tămaș Raisa-Maria
Tiniș Alecsia-Natalia
Tofană Alexandru-Ionuț
Tomoiagă Alexandru

Educatoare:
Boca Ana-Maria
Mureșan Ortanța

Secretele Primăverii

Era o dimineață frumoasă de primăvară în orașul Bistrița, însă, nu era o zi obișnuită la Grădinița „Trenulețul Veseliei”. Grupa mijlocie „Floricele” se pregătea pentru o excursie, o aventură în parcul mare din oraș. Alex Tofană, Alex Tomoiagă, Raul, Emily, Matei, Antonia Onișor, Ranya, Antonia Marina, Sonia, David, Emanuel, Alex Caceanov, Anya, Sofia Șutea, Dragoș, Carla, Sofia Coman, Alexandru Toadea, Iosif, Ana și Ștefania s-au adunat în fața grădiniței, plini de energie și curiozitate. Crina și Ortanța, educatoarele lor, erau pregătite să îi însoțească, iar toată lumea era nerăbdătoare să înceapă această zi de neuitat.

— Astăzi vom explora parcul și vom învăța multe lucruri noi! Ați pregătit ghiozdanele? întreabă Crina cu un zâmbet larg, privindu-i pe toți copiii.

— Da, doamna Crina! au răspuns într-un glas copiii, arătându-și cu mândrie ghiozdanele colorate, pline cu bunătăți și jucării.

— Foarte bine! Atunci să pornim! spune Ortanța, iar toți copiii au urmat-o entuziasmați.

Călătoria spre parc a fost plină de râsete și veselie. Copiii cântau și își povesteau micile aventuri din ultima săptămână, în timp ce pășeau pe trotuarele Bistriței. La un moment dat, pe drum, Alex Tofană se oprește și spune:

— Voi credeți că în parc sunt zâne sau spiriduși?

— Cred că sunt! răspunde Ranya, care adora poveștile cu zâne.

— Eu am citit că parcurile sunt pline de secrete, iar unele au chiar și un castel de cristal! adaugă Antonia Onișor, care este pasionată de poveștile magice.

— Cum ar fi dacă am găsi un astfel de castel?! spune entuziasmată Carla, visând cu ochii deschiși.

După o scurtă plimbare, grupul ajunge în fața porților mari ale parcului mare. Copiii rămân uimiți de peisajul minunat: alei largi și pavate, copaci înfloriți și flori colorate care răspândeau mirosuri îmbătătoare.

— Iată-ne ajunși! Acesta este parcul pe care-l vom explora astăzi, spune Ortanța, uitându-se cu mândrie la grupul de copii.

— Să ne dăm toți mâna și să rămânem aproape, să nu ne pierdem! adăugă Crina, ținându-i pe copii aproape de ea.

Aventura începe! Copiii încep să meargă pe aleile parcului, descoperind tot felul de lucruri interesante: arbuști cu fructe roșii, o fântână arteziană cu apă cristalină și chiar o pajiște unde albinuțele zburau din floare în floare.

La un moment dat, Sofia Șutea își dă seama că o căpșună strălucitoare s-a ascuns sub o frunză.

— Uitați! Căpșuna aceasta parcă e magică! spune Sofia, adunând toată atenția grupului.

— Hai să vedem ce se întâmplă dacă o atingem! sugerează Matei, cu o privire curioasă.

Când Sofia atinge căpșuna, pământul tremură ușor, iar o fântână luminoasă apare în fața lor. Timp de o clipă, toți copiii rămân nemișcați, dar nu se sperie. Razele strălucitoare mângâie pajiștea, iar deodată, în fața lor se deschide un drum îngust presărat cu flori de toate culorile.

— Aceasta trebuie să fie o cale secretă! exclamă Dragoș, care întotdeauna iubește misterele.

— Să urmăm drumul! spune Alex Tomoiagă cu hotărâre.

În timp ce pornesc pe drumul de flori, Ortanța și Crina, par îngrijorate de ce s-ar putea întâmpla, dar copiii sunt deja prea curioși pentru a se opri. Drumul ducea spre o pădure mică, unde copacii erau înalți și misterioși, iar la fiecare pas, copiii se simțeau tot mai emoționați.

— Credeți că vom întâlni vreun spiriduș sau o zână? întreabă Anya, privind cu atenție fiecare tulpină de copac.

— Poate că vom găsi o poartă magică! adaugă Sonia, care adoră locurile magice.

După câțiva pași, un sunet de clopoței se aude dintr-un colț al pădurii:

— Ce-i asta? întreabă Ștefania, privind spre un loc unde lumina pătrunde printre ramuri.

Încet, ajung la o mică poartă de lemn, cu sculpturi delicate și o culoare aurie care strălucea în lumina soarelui. Crina și Ortanța sunt ușor neliniștite, dar copiii sunt prea entuziasmați ca să se oprească acum.

— Este o poartă magică! Hai să vedem ce este dincolo! spune Alex Caceanov, curajos.

Toți copiii trec prin poarta magică și ajung într-un loc fermecat. Este o grădină secretă, unde florile sunt mai mari și mai colorate ca în orice alt loc. În mijlocul grădinii se află o cascadă de apă limpede, care strălucește sub razele soarelui. Pe malul apei, o zână frumoasă cu părul bălai și o rochie strălucitoare îi salută cu un zâmbet larg.

— Bine ați venit, copii curajoși! Sunt Zâna Florilor și am auzit că sunteți în căutarea unei aventuri. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă zâna, privind cu ochii săi blânzi fiecare copil.

— Vrem să învățăm despre magia florilor! răspunde Ranya, o fetiță pasionată de natură.

— Atunci, fiecare dintre voi va primi o floare magică! Aceasta vă va dezvălui puterea interioară! răspunde Zâna Florilor, care printr-o magie face să răsară flori strălucitoare.

Alex Tofană primește o floare albastră, Alex Tomoiagă o floare roșie, iar Raul o floare galbenă. Fără să stea pe gânduri, copiii aleargă prin grădină și își aleg fiecare câte o floare. Florile strălucesc în mâinile lor, dându-le o putere aparte.

— Voi sunteți cei care aveți puterea de a proteja natura și de a o îngriji! le spune Zâna Florilor.

— Mulțumim! strigă toți copiii, încântați de descoperirea făcută.

— Acum, să ne întoarcem la grădiniță! spune Ortanța.

În semn de mulțumire, Zâna Florilor așază în ghiozdanul fiecărui copil un dar special, un diamant strălucitor.

Cu flori strălucitoare în mâini și inimi pline de fericire, copiii și educatoarele lor se întorc pe drumul magic, ieșind din pădure și revenind în parcul mare. O dată ajunși înapoi la locul de unde au pornit, aceștia privesc spre cerul senin, mulțumind pentru o zi de neuitat.

— Aceasta a fost o adevărată aventură! spune Emily, zâmbind.

— Și am învățat atât de multe despre natură și magie! adaugă Matei.

— Vom povesti tuturor despre zâna Florilor! spune Carla, iar toți copiii sunt de acord.

După această aventură plină de magie, copiii din grupa „Floricele" se întorc la grădiniță cu o poveste uimitoare de spus, iar Zâna Florilor îi va veghea mereu, începând de azi, pentru ca fiecare dintre ei să devină un protector al naturii.

Grupa „Piticii Veseli”

Personaje din poveste:

Aluaș Flaviu Cezar
Berescu Teodor
Bob Dragos Vlad
Burca Tudor Alexandru
Buzas Robert Matei
Ceica Nola
Cioflica Elisabeta
Colțea Maite Daria
Dobi Cristian
Egri Luca David
Groza Anastasia Maria
Horvath Zian Tudor
Ichim Filip Victor
Moldovan Antonia Georgiana
Neag Matei Ștefan
Nistor Iris Ania
Petrescu-Coța Matei Iosif
Timiș Marc
Toader Natalia Victoria
Uruk Aylin
Urs Vladimir
Varga Tania
Vescan Ania

Educatoare:
Olinca Liana-Adela
Stan Anica

Piticul cel bun

Într-o poiană ascunsă în pădurea de brazi, trăia un pitic pe nume Linu. Era puțin trist pentru că era singur și i-ar fi plăcut să aibă cu cine se juca, cu cine vorbi. (Flavius)

Linu era mic de statură, dar cu inimă mare. Avea o căsuță frumoasă, cu acoperiș roșu și ferestruici mici, prin care lumina soarelui intra în fiecare dimineață. (Teodor)

În fiecare zi, Linu pornea cu târnăcopul său strălucitor spre muntele din apropiere. Săpa după pietre prețioase, nu pentru a se îmbogăți, ci pentru că îi plăcea să descopere frumusețea ascunsă în adâncuri. Când găsea o piatră rară — o smaraldă verde ca iarba sau un rubin roșu ca focul — o ștergea cu grijă și o așeza pe raft. (Alexandru)

Pentru a-și alunga singurătatea, Linu cânta, fluiera și saluta toate animăluțele din cale. (Dragoș)

Într-o zi, în timp ce săpa, a auzit un plânset subțire. S-a oprit, a ascultat și a pornit spre sunet. Acolo, printre pietre, stătea un iepuraș rănit la lăbuță. (Nola)

— Hei, micuțule, nu-ți fie frică, spuse Linu blând. Te voi ajuta. (Robert)

Piticul îl ridică încet pe iepuraș, îl legă la lăbuță cu o bucățică de pânză și îl duse la căsuța lui. Trei zile l-a îngrijit cu răbdare, i-a adus apă, morcovi și i-a cântat povești. Iepurașul se făcu sănătos și l-a însoțit pe pitic în mina unde săpa el. (Elisabeta, Maite)

În timp ce săpa Linu, iepurașul stătea lângă și îi arăta unde să dea cu sapa. Deodată din pământ o strălucire puternică i-a orbit, era o piatră deosebită. Iepurașul i-a dat piatra piticului foarte mândru de descoperirea lui. (Cristian)

Iepurașul îl privi cu ochii mari și îi atinse mâna cu lăbuța lui mică. De atunci, nu a mai fost nicio zi în care Linu să fie singur. Iepurașul l-a însoțit pretutindeni, iar muntele părea mai prietenos ca niciodată. (Anastasia)

Linu primi piatra strălucitoare de la iepuraș și o puse la fereastră, acolo unde razele soarelui loveau mereu dimineața. (Luca) Dar, spre surprinderea lui, piatra nu era o piatră obișnuită. În nopțile cu lună plină, ea strălucea într-un anume fel și parcă scotea niște sunete. (Victor)

Într-o seară, când Linu și iepurașul se întorseseră obosiți de la munte, piatra a început să lumineze puternic. O lumină caldă, aurie, a umplut căsuța. (Ștefan)

Din piatră s-a auzit un clinchet, apoi încă unul, ca niște pași mici. Linu deschise ochii mari: piatra se crăpa ușor, iar din ea ieșeau... pitici! (Natalia) Pitici mici și strălucitori, ca făcuți din praf de stele. Erau trei: unul albastru ca cerul, unul verde ca frunzele și unul galben ca lumina soarelui. (Aylin)

— Bine ai venit și mulțumim că ne-ai dezlegat, spuseră ei într-un glas subțirel. Suntem Piticii Luminii. (Anya) Am fost transformați în piatră prețioasă de o vrăjitoare rea, iar doar un gest de adevărată bunătate ne putea elibera. (Matei)

Linu rămase uimit.

— Eu... n-am făcut nimic!

— Ai arătat ce este bunatatea!

— Eu doar am ajutat un iepuraș rănit. (Tania, Vladimir)

— Tocmai de aceea, zâmbi piticul albastru. Bunătatea adevărată nu se laudă. Ai făcut-o din inimă curată, fără să aștepți ceva în schimb. Asta ne-a redat libertatea. (Natalia)

Piticii Luminii începură să-și recapete culoarea și forma obișnuită: haine moi, pălării ascuțite și ochi strălucitori. (Iris)

Linu a trăit împreună cu prietenii lui până la adânci bătrâneți. (Marc)

Morala:

Bunătatea aduce prietenie, răbdarea vindecă orice rană, iar fericirea se găsește în lucrurile simple pe care le împărțim cu ceilalți.

Grupa mică „Puișorii”

Personaje din poveste:

Ani Timeea-Ioana
Băban David Alin
Bucur Andrei
Buta Nicholas Gabriel
Butuza Damian Bogdan
Buzan Victoria Maria
Colniță Alessis Ioana
Cozma Ilaria Maria
Dodu Milan Radu Alexandru
Drăguș Luca Ioan
Forrai Patric Robert
Ilovan Vladimir Marius
Ilovan Vladimir
Lazăr Robert Andrei
Man Denis Mihai
Pop Andra Vasilica
Rus Melissa Noemi
Seica Matias Petru
Scurtu Abigail
Tarța Victoria Maria
Curcă Alin

Educatoare:
Bândean Alexandra-Maria
Borșan Carmen

Disneyland Paris

Într-o dimineață luminoasă de primăvară, curtea grădiniței era plină de râsete, pași grăbiți și ghiozdane colorate. Copiii din Grupa Mică „Puișorii" își țineau sticluțele cu apă și își priveau educatoarele cu ochi sclipitori de emoție. Alexandra și Carmen le zâmbeau cald, pregătite să-i conducă într-o aventură de neuitat.

— Astăzi mergem într-un loc magic, le-a spus Alexandra.

— La Disneyland Paris! a completat Carmen.

Copiii au izbucnit în aplauze și au urcat veseli în autocar. Pe drum au cântat, au povestit și au privit pe geam norii pufoși care păreau niște vată de zahăr.

Când au coborât la intrarea în parc, au rămas cu toții cu ochii mari de uimire. În fața lor se întindea o lume ca în povești, cu alei strălucitoare, flori colorate și un castel uriaș în depărtare.

— Uau, chiar arată ca în desene! a spus Timeea.

— Vreau să mergem la castel! a strigat David.

— Eu vreau la trenuleț! a adăugat Andrei.

— Oare îl vedem pe Mickey? a întrebat curios Nicholas.

— Eu cred că o să apară Minnie! a zis Damian.

— Abia aștept să facem poze! a chicotit Buzan Victoria.

— Uite baloanele colorate! a arătat Alessis.

— Parcă sunt într-un vis, a spus Ilaria.

— Eu vreau înghețată cu Mickey! a zis pofticios Alin.

Aleea principală era plină de magazine vesele, cu ferestre decorate cu jucării și dulciuri. Mirosul de vată de zahăr și popcorn plutea în aer, iar muzica veselă se auzea de pretutindeni. Copiii priveau fascinați vitrinele, unde păpuși, mașinuțe și ursuleți zâmbeau parcă către ei.

Alexandra a zâmbit și a spus:

— Copii, mergem mai întâi la carusel, apoi vedem parada!

Caruselul era pictat în culori aurii și pastelate, iar caii aveau coame strălucitoare și șei decorate cu pietre colorate. O muzică liniștitoare se auzea în fundal, iar platforma se rotea încet.

— Eu vreau să stau pe un cal auriu! a spus Milan.

— Eu aleg o trăsură! a adăugat Luca.

— Eu vreau un dragon! a râs Patric.

Caruselul a pornit, iar copiii au început să se rotească ușor, ridicându-se și coborând ca într-un dans. Râsetele lor se amestecau cu muzica, iar educatoarele le făceau cu mâna.

După carusel, au pornit spre castel. Pe drum, au trecut pe lângă o fântână unde apa sărea în jeturi, formând curcubee în lumina soarelui.

— Uite, se vede castelul! a arătat Vladimir Marius.

— Parcă e casa unei prințese! a spus visător Vladimir.

— Vreau să-l salut pe Donald! a spus Robert.

Castelul era și mai frumos de aproape. Turnurile roz se înălțau spre cer, iar ferestrele străluceau în soare. În jurul lui erau grădini cu flori în formă de stele și inimioare.

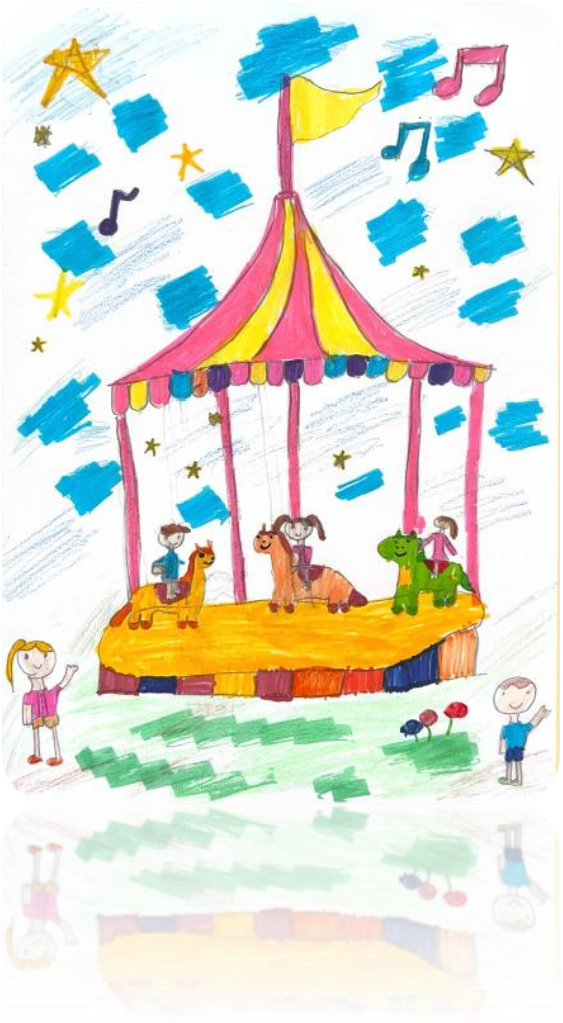
Copiii au mers apoi la trenulețul care trecea printr-un tunel plin de lumini. Pereții erau pictați cu planete, stele și rachete colorate.

— Eu vreau să urc în nava spațială! a spus entuziasmat Denis.

Trenulețul a pornit încet, apoi a prins viteză. Copiii au râs, iar vântul le-a fluturat părul. Când au ieșit din tunel, au trecut pe lângă o pădure fermecată, unde copaci înalți aveau felinare atârnate de crengi.

După aventură, s-au oprit la ceainicele rotitoare. Acestea erau pictate în culori vii: roșu, albastru, galben și verde.

— Eu vreau la ceainicele care se învârt! a chicotit Andra.

— Sper să nu amețesc! a spus Melissa.

— Eu sunt curajos, nu amețesc deloc! a declarat Matias.

Ceainicele au început să se învârtă, iar copiii au râs cu poftă.

În apropiere, un vânzător de baloane ținea în mână zeci de baloane colorate, cu personaje Disney.

— Vreau un balon roz! a spus Abigail.

— Eu aleg unul mov cu prințese! a completat Tarța Victoria.

La prânz, copiii s-au așezat pe o pajiște verde, lângă un lac liniștit. Rațele înotau încet, iar vântul adia ușor printre copaci. Au mâncat sandvișuri și au băut suc, povestind despre jocurile preferate.

După-amiaza, muzica a devenit mai puternică.

— Copii, se apropie parada! a spus Alexandra.

Pe stradă au apărut Mickey, Minnie, Donald, Goofy și prințesele, într-un car alegoric plin de flori și lumini. Confetti colorate cădeau ca o ploaie de stele.

— A fost cea mai frumoasă zi! a spus Timeea.

— Vreau să mai venim! a adăugat David.

Grupa mare „Fluturașii”

Personaje din poveste:

Bistrițan Raul-Andrei
Bojor Cătălin-Mihai
Budăcan Marina
Chirlejan Daniela-Sofia
Cojocaru Luiza-Ioana
Costinea Ioana-Elena
Cozac Annais-Maria
Curcă Alexandru-Gabriel
Drăguș Antonia-Maria
Dobriță Mario-Andrei
Flămînd Lukas Oliver
Gaftone Antonia-Ioana
Guti Matei-Bogdan
Ianc Sofia-Daniela
Ionescu Aris-Gabriel
Leonte Ionuț-Andrei
Mărincean Irina-Simina
Mărtinaș Ariana
Pop Dragoș-Marian
Roș-Muntean Alexandra
Roșu David-Ionuț
Roșu Ștefan-Adrian
Rusu Mara-Georgiana
Sîngeorzan Mihnea
Truță Ștefan-Andrei
Țîncă Milan-Nicolas
Vlad Irina-Ioana
Zîmbrești eanu Andrada-Sofia

Educatoare:
Vlad Maria
Roman Florina-Mariana

Sertarul cu fluturi

Într-un colț luminat al grădiniței, acolo unde soarele desenează umbre jucăușe pe podea, se află un dulap vechi din lemn de cireș. Toată lumea știa că în acel dulap există un sertar special, pe care scria cu litere aurii: GRUPA FLUTURAȘII.

Într-o dimineață de primăvară, Raul și Cătălin au observat ceva neobișnuit: din crăpătura sertarului ieșeau sclipiri de smarald. Când au tras ușor de mâner, o adiere caldă a cuprins întreaga grupă. Nu era un sertar obișnuit, era un sertar fermecat, ascuns acolo de mult timp, care aștepta momentul potrivit să se deschidă. Din el a izbucnit o lumină blândă, iar aerul s-a umplut de culori și de un foșnet ușor, ca o șoaptă de aripi. Un fluture mare, strălucitor, a ieșit primul și a zburat deasupra copiilor.

— E magie adevărată! a spus Marina, bătând din palme de emoție.

Apoi au apărut alți fluturi, zeci, poate sute, fiecare diferit, dar minunat. Chirlejan Sofia și Luiza au observat că pe aripile lor erau scrise nume.

— Uitați! Fluturele roșu are numele meu! a spus Ioana, iar Annais a zâmbit larg când fluturele ei roz a făcut o piruetă în aer.

Alexandru și Antonia Drăguș au descoperit că fluturii se așezau doar pe copiii care zâmbeau. Mario a întins mâna cu grijă, iar fluturele lui albastru s-a odihnit pe degetul lui cald.

— Parcă are o inimă, a spus uimit.

Dragoș a observat că fluturele lui galben lumina mai tare când râdea. Antonia Gaftone și Matei s-au prins de mâini, iar fluturii lor au început să zboare în cerc, desenând o inimă în aer.

Deodată, o voce blândă a răsunat în sala de grupă:

— Bine ați venit, copii ai prieteniei. Eu sunt Sertarul cu Fluturi. Mă deschid doar pentru grupele unite și pline de iubire.

Podeaua a început să strălucească, iar Sofia Ianc și Aris au simțit cum pașii lor devin ușori, ca și cum ar pluti. Sala de grupă s-a transformat într-o poiană fermecată, cu iarbă moale și flori uriașe.

Florina și Maria, educatoarele grupei, priveau cu drag cum întreaga poiană prindea viață sub privirile uimite ale copiilor.

— Suntem într-o lume secretă! a spus Ionuț.

În acea lume, fiecare copil avea un rol. Irina Mărincean și Ariana au găsit un copac al bunătății, pe ale cărui frunze erau scrise fapte bune. Lukas a citit cu voce tare una dintre ele, iar frunza a început să strălucească.

Alexandra a descoperit un izvor al râsetelor, unde apa suna ca un clinchet de clopoței. David și Ștefan Roșu au aruncat pietricele în apă, iar fiecare strop s-a transformat într-o stea mică.

— Aici se păstrează bucuriile noastre, a șoptit Mara.

Pe o colină, Mihnea a văzut un curcubeu care cobora până la pământ. Ștefan Truță și Milan au urcat pe el, descoperind o carte uriașă cu coperți aurii. Când au deschis-o, paginile au prins viață.

— Sunt amintirile noastre! a spus Irina Vlad, emoționată.

În mijlocul poienii a apărut atunci cel mai mare fluture dintre toți, cu aripi de toate culorile. Sofia Zîmbrești-eanu l-a privit cu uimire.

— Eu sunt Fluturele Prieteniei, a spus el. Fiecare dintre voi este important. Fără unul singur, magia nu ar fi completă.

Fluturele și-a desfăcut aripile strălucitoare și a zburat încet deasupra copiilor, atingându-i pe fiecare cu o adiere caldă. În acea clipă, inimile tuturor s-au umplut de liniște, bucurie și un sentiment cald, ca o îmbrățișare care nu se vede, dar se simte.

Încet, poiana a dispărut, iar copiii s-au trezit din nou în sala de grupă. Sertarul era închis, liniștit, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar copiii știau adevărul.

Din acea zi, GRUPA FLUTURAȘII a fost mai unită ca niciodată. Au învățat că magia adevărată nu stă într-un sertar, ci în prietenie, în râsete și în inimile lor.

Iar Sertarul cu Fluturi va rămâne mereu acolo, gata să se deschidă ori de câte ori copiii vor avea nevoie de puțină magie.

Grupa „Piticii Veseli”

Personaje din poveste:

Aluaș Flaviu Cezar
Berescu Teodor
Bob Dragos Vlad
Burca Tudor Alexandru
Buzas Robert Matei
Ceica Nola
Cioflica Elisabeta
Colțea Maite Daria
Dobi Cristian
Egri Luca David
Groza Anastasia Maria
Horvath Zian Tudor
Ichim Filip Victor
Moldovan Antonia Georgiana
Neag Matei Ștefan
Nistor Iris Ania
Petrescu-Coța Matei Iosif
Timiș Marc
Toader Natalia Victoria
Uruk Aylin
Urs Vladimir
Varga Tania
Vescan Ania

Educatoare:
Stan Anica
Olinca Liana-Adela

Piticii din Valea Curcubeului

În inima Munților Lunari se afla un loc despre care puțini știau: Valea Curcubeului. (Anastasia)

În vale trăiau peste douăzeci de pitici, veseli și harnici, cu haine colorate, pălării ascuțite și ochi strălucitori.

Printre ei se aflau trei prieteni foarte buni: Nino, Tar, și Bela. (Alexandru)

Nino era cel mai rapid și nerăbdător pitic din toată valea. Se mișca repede, vorbea repede și dorea ca totul să se întâmple imediat. (Nola) Tar, dimpotrivă, era tăcut, lent și înțelept. (Flavius)

Bela era cea mai blândă: ea asculta pe toată lumea, împăca pe toată lumea și era mereu gata să înțeleagă ce simte fiecare. (Natalia)

Într-o zi, bătrânul înțelept al satului, Piticul Oru, îi chemă pe micii locuitori în piața centrală. În mâna lui tremura un cristal mare, ca o bucată de curcubeu. (Teodor)

— Dragii mei, spuse Oru, acest cristal păstrează lumina care ne protejează valea.

Dar puterea lui scade. Avem nevoie de cineva care să călătorească până la Izvorul Strălucirii și să-l reîncarce cu lumină pură. (Cristian)

Toți piticii se priviră între ei. Izvorul Strălucirii se afla departe, în pădurea Umbrelor, un loc plin de drumuri încurcate. (Victor)

— Noi! strigă Nino, ridicând mâna înaintea tuturor. Noi putem!

— Suntem o echipă bună, adăugă Bela.

— Și știm drumul, mormăi Tar, încet, dar cu hotărâre. (Luca, Robert)

Piticii îi aplaudară, iar bătrânul Oru le încredință cristalul. (Zian)

Cei trei plecară dis-de-dimineață, cu rucsacurile pline de provizii. Nino mergea înainte, grăbit, Tar abia ținea pasul. (Matei)

Aceștia au început să se certe, dar Bela i-a împăcat. (Aylin)

Au mers ore întregi, până când pădurea Umbrelor îi învălui cu răcoarea ei misterioasă. Soarele abia mai trecea printre ramuri, iar potecile se încrucișau ca niște panglici încâlcite. (Anastasia)

La o răscruce, Nino le-a arătat cărarea și nu a mai ținut cont de hartă, așa cum a spus Tar. (Ania)

Cei trei prieteni s-au rătăcit. Tar s-a supărat pe Nino că era deja foarte târziu și nu au ajuns la izvor. (Dragoș)

— Trebuie să ascultăm toți unii de alții. Suntem o echipă. (Ania)

Nino și-a cerut iertare și toți au început să caute drumul bun. (Iris) Bela întinse harta pe o piatră, iar ei trei o examinară cu răbdare.

Pentru prima dată, Nino ascultă cu atenție explicațiile lui Tar. Bela îi ajută să compare reperele din jur cu cele de pe hartă. (Elisabeta)

După câteva minute, Tar arătă spre un mic tunel de lumină dintre copaci, iar Nino a fost de acord să urmeze acel drum. (Tania)

Drumul cel bun i-a scos după scurt timp din partea întunecată a pădurii. (Vladimir)

O lumină blândă îi ghida spre o poiană unde se afla ceea ce căutau: Izvorul Strălucirii.

Apa era limpede ca sticla și, în mijlocul ei, o piatră cristalină radia culori calde. (Flavius)

Tar ridică cristalul mare și îl apropie de piatra izvorului. O ploaie de luminițe căzu în interiorul lui, făcându-l să sclipească ca o stea. (Ștefan)

Împreună au reușit să ajungă la izvor. (Natalia, Maite)

După ce cristalul a fost încărcat, cei trei s-au așezat pe iarbă, obosiți, dar fericiți. (Robert)

— Vreau să vă spun ceva, spuse Nino cu un oftat sincer. Voi sunteți prietenii mei cei mai buni. Data viitoare... voi încerca să fiu mai răbdător. (Nola)

— Asta înseamnă prietenia, îi răspunse Bela, atingându-i umărul. (Anastasia)

Tar închise harta:

— Și noi vom avea răbdare cu tine. Fiecare dintre noi e diferit, dar tocmai asta ne face o echipă bună. (Teodor)

Când s-au întors în Valea Curcubeului, bătrânul Oru și piticii îi așteptau cu brațele deschise. (Zian)

Oru luă cristalul, îl așeză în centrul satului, iar lumina lui se împrăștie peste căsuțe, peste flori și peste chipurile piticilor bucuroși. (Alexandru)

Morala:

Prietenia crește atunci când ne ascultăm unii pe alții. Răbdarea ne ajută să depășim orice greutate, iar înțelegerea ne apropie și ne face mai puternici împreună.

Grupa mică „Raza de Soare”

Personaje din poveste:

Seplecan Mateo
Țermure Matia
Vențel Marcu
Bereczki Luis
Saicu Ayan
Pușcaș Alexandru
Sbîrci Beatrice
Timofe Rebeca
Szilaghi Dominic
Nedelea Levi
Veresezan Matei
Zăgrean Mihai

Educatoare:
Crișan Ileana-Zamfira
Burzo Aurica

O poveste despre prietenie

Într-o dimineață colorată de toamnă târzie, grupa mică Rază de Soare forfotea de energie. Copiii se pregăteau de joacă, iar doamna Ileana îi privea cu drag cum își aleg jucăriile preferate. Era momentul cel mai dorit și așteptat al zilei: jocul liber, momentul în care fiecare își alege jucăria preferată, colegul cu care rezonează cel mai bine și centrul la care dorește să se joace...ce poate fi mai bine?

— Eu vreau să construiesc un castel înalt până la cer! spuse Alexandru, ridicând o cutie plină cu cuburi.

— Și eu vin cu tine! adaugă Ayan, cu un

zâmbet larg pe chip.

— Dar putem să facem și un pod, să treacă mașinile mele pe acolo! interveni Luis cu entuziasm.

Rebeca și Beatrice pregăteau prânzul pentru păpuși. Erau foarte implicate în treabă, cu șorțulețe și bonete colorate, pline de energie și voie bună.

— Păpușa mea vrea supă! spune Rebeca în timp ce pregătește ingredientele. Ea știe că totul trebuie să fie bine spălat, curățat, pentru că igiena e pe primul loc în orice situație.

— Atunci eu voi face un desert! răspunde Beatrice încântată. Ea iubește să prepare deserturi, acasă mereu o ajută pe mami când e vorba de ceva dulce... mai ales la degustat!

Mateo, Matia și Marcu colorau cu spor.

— Eu voi desena un curcubeu!" spune Mateo. Are multe culori luminoase care mă încântă, iar mami mi le-a spus pe toate în ordinea lor, dar ...o să vi le spun și vouă data viitoare, că le-am cam uitat!

— Eu voi face un soare mare, mare! intervine Matia. Iubesc puterea lui și faptul că ne încălzește, ne luminează, strălucește...ce tare e!

— Și eu desenez toți prietenii mei! Zise Marcu, cu mâna deja îndrreptată spre cutia cu creioane colorate.

Mihai, Matei V, Dominic și Levi construiau un traseu lung pentru trenuleț.

Trebuia să străbată distanțe lungi, prin tunele întunecate și peste poduri suspendate...nu e ușor să fi constructor!

— Trenul trebuie să treacă prin tunelul acesta! intervine Mihai.

— Și apoi să ajungă în gara mea! completă Matei V.

— Eu pun semaforul! zise Dominic.

— Iar eu bariera! adăugă Levi.

La un moment dat, Alexandru a observat că îi lipsesc câteva cuburi pentru castel.

— Nu mai am cuburi...nu pot termina castelul... spuse el trist.

Ayan a văzut că Levi avea câteva cuburi nefolosite. Cu siguranță le va primi dacă folosește cuvintele magice, întotdeauna ele fac minuni.

— Levi, dacă te rooog frumos, frumos, ne împrumuți câteva cuburi? Nu reușim să terminăm castelul, e o situație gravă...orice răufăcător ne poate ataca!

— Sigur! Prietenii își împart jucăriile! răspunse Levi cu entuziasm. Nu putem lăsa răufăcătorii să vă atace sub nici o formă!

Luis a venit și el cu două cuburi albastre.

— Uite și de la mine! Așa vom întări turnurile castelului iar în vârf putem pune și niște steaguri!

Toți copiii s-au apropiat de castelul cel înalt.

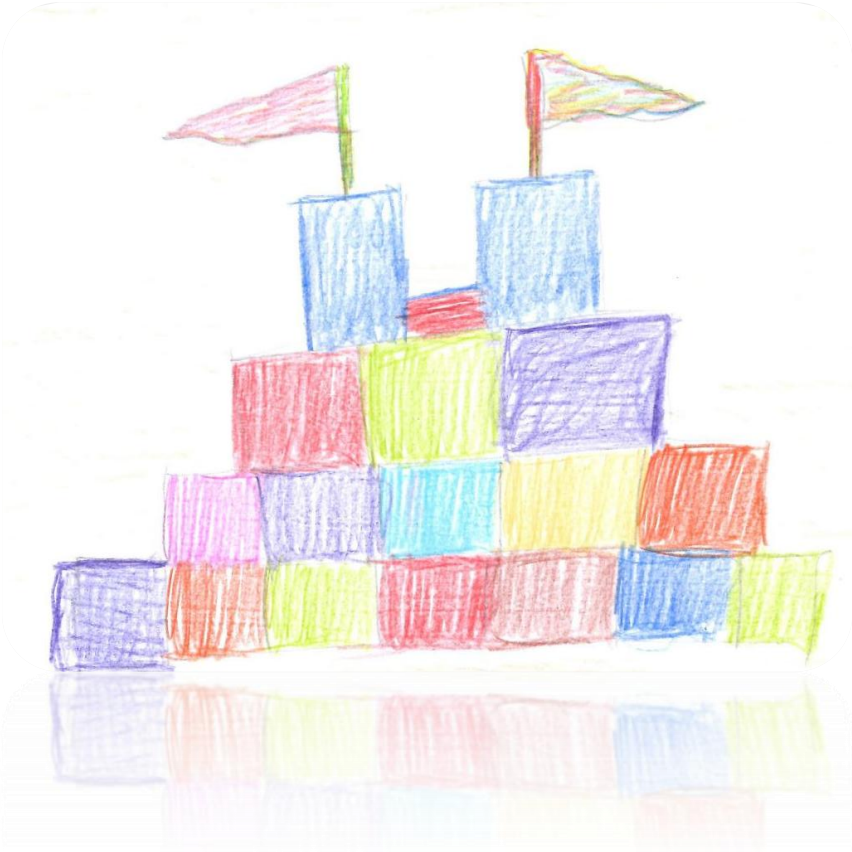
Era maiestuos, impunător și plin de culoare. Acolo s-a muncit cu entuziasm și multă implicare iar rezultatul era impresionant.

Rebeca și Beatrice au adus păpușile să viziteze castelul.

Erau îmbrăcate festiv, ca la un bal împărătesc...dar cine știe, poate data viitoare chiar vor organiza un bal cu costume care mai de care, cu dans și muulte mancăruri festive...deja se naște o idee...

— Trenulețul nostru trebuie neapărat să treacă pe aici, e un peisaj minunat! au exclamat plini de entuziasm Matei, Mihai și Dominic!

— Chiar acum vom muta gara, aici lângă castel! a intervenit Levi, hotărât.

Mateo, Marcu și Matia au lipit desenele lor de „zidurile” castelului.

— Ce frumos e când ne jucăm împreună! spuse Beatrice.

— Da, pentru că suntem prieteni! adăugă Dominic.

— Și prietenii fac lucruri mari când sunt uniți! încheie Marcu.

Ileana îi privește cu drag.

— Dragii mei, voi sunteți minunatele mele Raze de Soare iar prietenia voastră luminează și încălzește toată grupa!

Grupa mare „Exploratorii”

Personaje din poveste:

Bolbos Luca
Boțan Miriam
Cătuna David
Creța Andrei-Andy
Holbură Emma
Ioncioaie Ami
Iorga Dragoș
Lăcătuș Kevin
Marusciac Filip
Oniga Natanael
Peica Delia
Pop Maria
Popovici Iris
Rodilă Ștefania
Șimon Nataly
Uilean Runcan Maria
Vârtic Claudiu

Educatoare:
Șeulean Iulia

O Aventură de Neuitat: Expediția celor 17 la Zoo

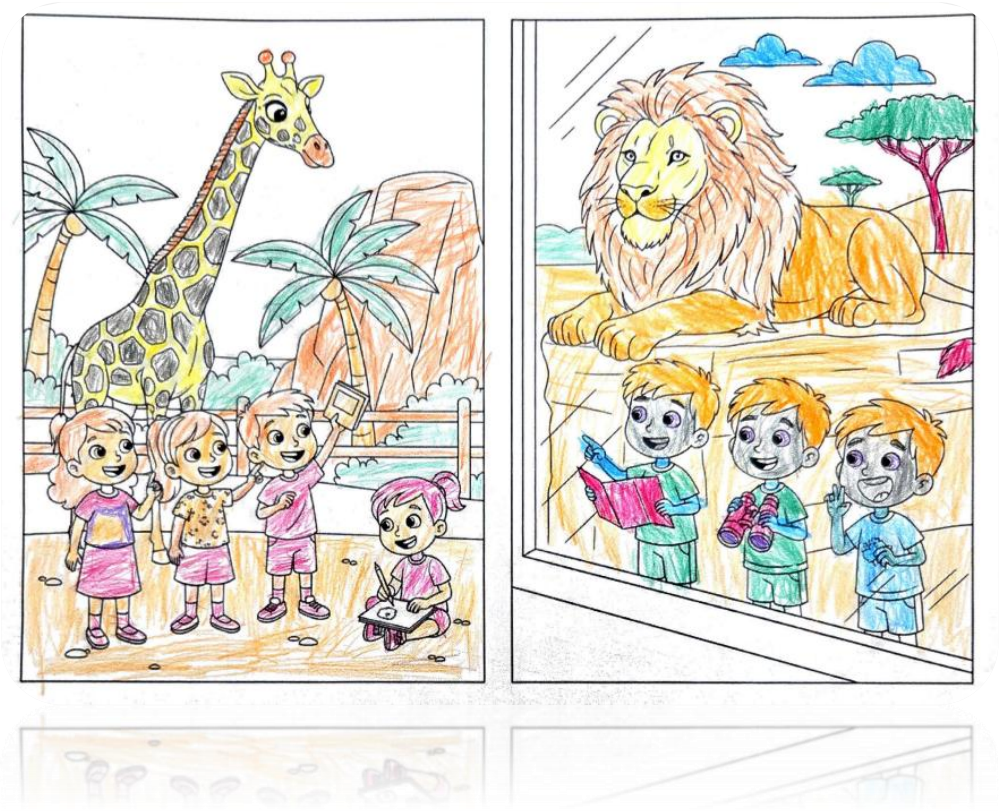
Soarele abia răsărise peste oraș, dar în fața porților mari de fier ale Grădinii Zoologice, agitația era deja la cote maxime. Șaptesprezece perechi de ochi străluceau de entuziasm. Grupul, format din Luca, David, Miriam, Andy, Emma, Ami, Dragoș, Kevin, Filip, Natanael, Delia, Maria, Iris, Ștefi, Nataly, Maria Runcan și Claudiu, era gata pentru cea mai mare aventură a verii.

Luca, autoproclamatul lider al expediției, desfășură o hartă uriașă. „Ascultați cu atenție! Planul e simplu: mergem spre savană, trecem prin junglă și terminăm la acvariu," declară el cu seriozitate. David, care avea deja binoclul la ochi, aprobă dând din cap. „Văd ceva mișcându-se la girafe!" strigă el, iar grupul porni la drum într-un cor de râsete.

Prima Oprire: Giganții Blânzi și Regele Junglei

Ajunși la țarcul girafelor, Miriam și Emma au rămas mute de uimire. „Priviți ce gene lungi au!" șopti Emma, în timp ce o girafă curioasă își întindea gâtul spre ele. Andy, mereu pregătit cu fapte interesante, le explică tuturor că limba unei girafe poate fi albastră. Între timp, Ami încerca să facă o schiță rapidă într-un carnețel, capturând eleganța animalelor.

Liniștea a fost întreruptă de un răget puternic. „Leul!" strigă Filip, luând-o la fugă spre zona felinelor mari, urmat îndeaproape de Kevin și Dragos. Cei trei băieți s-au oprit în fața geamului securizat, unde un leu impunător se odihnea la soare. „Parcă e un rege care își păzește regatul," spuse Filip. Kevin, în stilul lui caracteristic, a încercat să scoată un răget la fel de puternic, făcându-i pe toți să izbucnească în hohote de râs.

Peripeții la Insula Maimuțelor

Drumul a continuat spre zona primatelor, unde Natanael și Claudiu au devenit imediat centrul atenției. O maimuță capucin părea să îi imite pe cei doi băieți care făceau scheme haioase. Delia și Maria împărțeau o pungă de covrigi (doar pentru ele, desigur, căci animalele nu aveau voie), amuzându-se de acrobațiile cimpanzeilor. „Uitați-vă la aia mică, seamănă cu rucsacul lui Claudiu!" glumind Iris, arătând spre o maimuță care agăța o creangă de coadă. Maria Runcan și Ștefi stăteau puțin mai retrase, admirând lemurii cu ochii lor mari și rotunzi. „Sunt atât de pufoși, parcă sunt jucării de pluș," spuse Ștefi, în timp ce Iris încerca să numere câți lemuri sunt ascunși în frunziș. Sunt şapte spuse Iris entuziasmată.

Nataly, care fusese neobișnuit de tăcută, a observat ceva ce ceilalți rataseră. „Veniți repede! Pinguinii se pregătesc de masă!” Vocea ei i-a adunat pe toți într-o clipă.

Spectacolul de la Acvariu și Finalul Zilei

După ce au văzut pinguinii făcând tumbe în apă, grupul a intrat în răcoarea acvariului. Aici, atmosfera s-a schimbat. Lumina albastră și liniștea apei i-au captivat pe toți. Luca și David analizau rechinii care treceau pe deasupra capetelor lor prin tunelul de sticlă. Miriam, Emma și Ami s-au așezat pe jos, privind fascinate meduzele care luminau ca niște beculețe magice.

Andy și Natanael au început un concurs de identificat pești exotici, în timp ce Delia, Maria și Maria Runcan își făceau selfie-uri cu un pește clovn care

se ascundea printre anemone. Dragoș, Kevin și Filip erau ocupați să descopere unde se ascunde caracatița, fiindcă era o maestră a camuflajului.

„A fost cea mai tare zi!" a exclamat Claudiu, în timp ce grupul se îndrepta spre ieșire, trecând pe lângă magazinul de suveniruri. Fiecare copil purta acum câte o mică amintire: Iris și Ștefi aveau brelocuri cu delfini, iar Nataly o coroniță cu urechi de tigru.

În autocarul care îi ducea spre casă, cele 17 voci s-au stins treptat. Oboseala și fericirea îi cuprinseseră pe toți. Luca, încă ținând strâns harta, acum ușor mototolită, a zâmbit uitându-se la prietenii săi. Nu fusese doar o vizită la zoo, ci o zi în care cei 17 au învățat că aventura e mult mai frumoasă atunci când ai lângă tine cei mai buni prieteni.

Și astfel, sub lumina blândă a apusului, marea expediție a celor 17 s-a încheiat, lăsând în urmă amintiri care vor dăinui mult timp după ce ecoul răgetelor leului s-a pierdut în depărtare.

Grupa mică „Albinuțelor”

Personaje din poveste:

Alhourani-Pop Zian
Ardelean Thea-Irina
Blaiu Marc-Alexandru
Chereches Irina-Angela
Chiorean-Badiu Medeea
Coman Alesia-Maria
Dine Maximilian
Doibani Nicole
Hodiș Tudor
Lăzăroi Luca-Andrei
Marcu Leon
Miclăuș Luca-Tiago
Moldovan Andrei-Zian
Moldovan Marc
Moțet Mara
Mureșan Ștefan
Neag Casandra-Antonia
Păcurar Eduard
Petrean Filip
Robu Vladimir-Andrei
Rus Antonio-Alexandru
Tarcea Codrin-Ilan
Turbuțan Milan-Alexandru
Vîrtan Matei
Vlad Noah Andrei

Educatoare:
Boca Andreea Raluca

Călătorie în țara mea

Într-o dimineață luminoasă o albinuță s-a trezit devreme. Soarele strălucea pe cer, iar păsările cântau frumos (Eduard P.). Pe albinuță o chema Dulcica care s-a trezit într-o dimineață somnoroasă, apoi i-a venit o idee. (Luca)

— Astăzi vreau să merg într-o călătorie, a zumzăit ea bucuroasă, vreau să călătoresc în țara mea. (Codrin).

Și-a luat rucsăcelul în spate și a pornit la drum. Abia aștepta să descopere locuri noi. (Alesia) Zbura încet și privea cu atenție tot ce vedea prin țara ei, România. (Antonio). Ea și-a pus în rucsacul ei albastru apă și mâncare – fulgi cu cereale. (Irina) Albinuța s-a pornit la drum și a băut o limonadă pentru a avea energie. (Tiago) O fetiță a salutat-o cu mâna.

— Bună dimineața, Albinuță! – Bună dimineața! A răspuns Dulcica. (Noah)

Mai întâi albinuța Dulcica a ajuns într-un sat liniștit. Casele erau mici și colorate. (Andrei M.) Apoi, Dulcica a mers mai departe și a ajuns la munți înalți și verzi. (Marc M.)

Apoi, Dulcica a mers mai departe și a ajuns la munți înalți și verzi. (Marc M.)

Munții erau mari, iar copacii erau înalți. Albinuța a auzit cum șoptește vântul și păsările cum ciripesc.

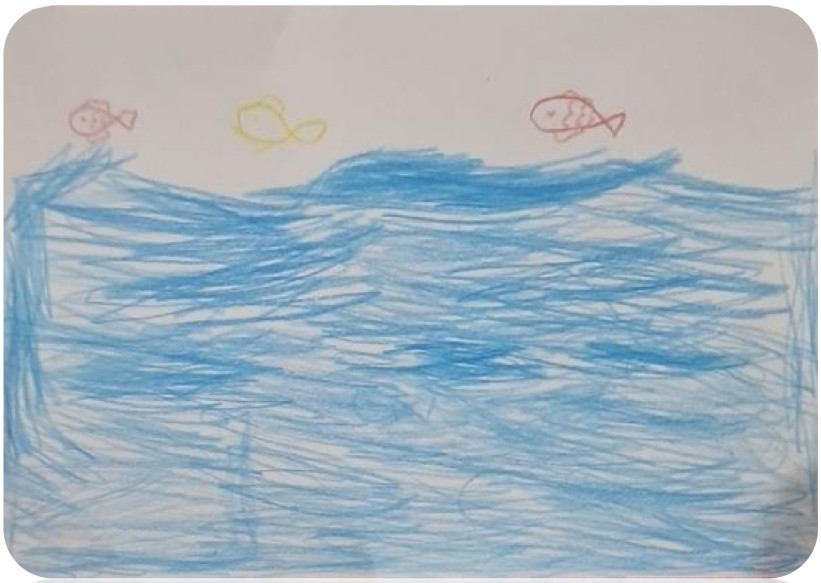
— Ce frumos este aici! A zumzăit ea încet. (Ștefan M.)

Ea a văzut un urs care dormea, hiberna pentru că era iarnă. Apoi a coborât la câmpie și a cules polen din flori. (Zian A.)

Și-a continuat drumul până la mare, Marea Neagră. Apa curgea încet și strălucea în soare. (Thea A.) Albinuța Dulcica a văzut scoici pe nisip și valuri mari. Albinuța și-a spălat aripioarele în apa mării.

— Mulțumesc, apă curată! (Marc B.)

În apă câțiva peștișori dansau de bucurie și soarele strălucea pe cer.

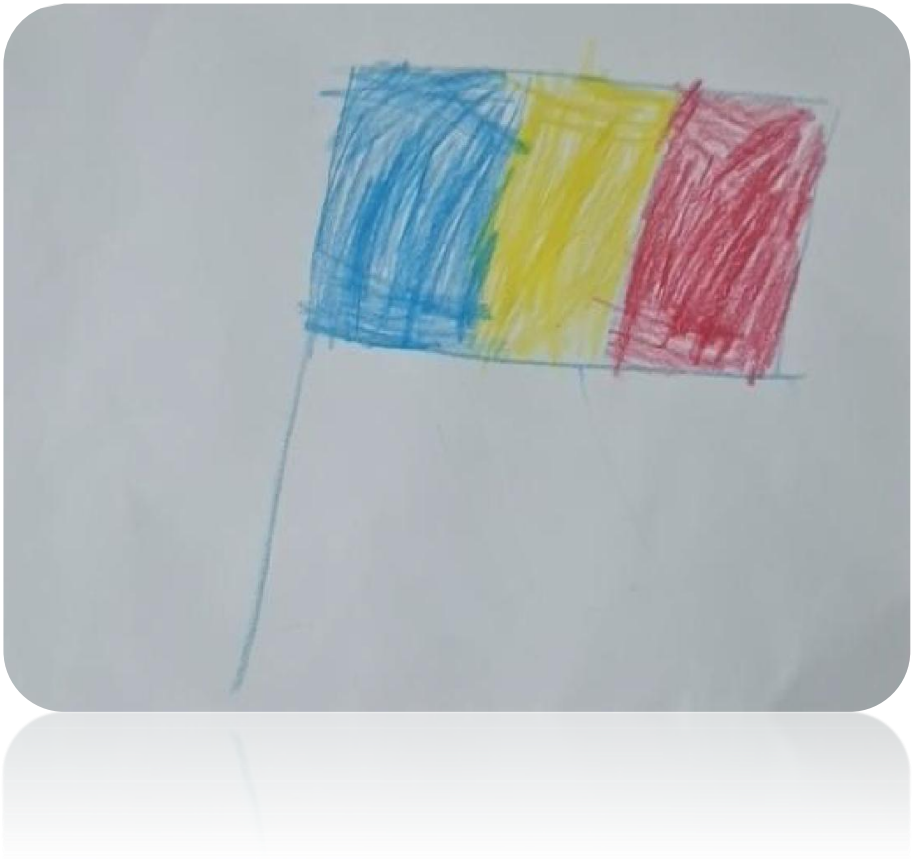
— Ce sărată este apa la mare! (Tudor)

Mai târziu, a ajuns într-un oraș mare. Acolo erau multe clădiri, mașini și oameni grăbiți.

În parc, copiii se dădeau în leagăne și pe topogane. (Maximilian D.)

La întoarcere de la mare, a văzut multe stegulețe tricolore. Pe drum erau așezate de-o parte și de alta pe stâlpișori.

Albinuța admira culorile steagului. (Matei V.)

Zburând peste dealuri a văzut câțiva iepurași care țopăiau voioși. Un iepuraș a sărit speriat, iar Dulcica a râs ușor.

— Nu-ți fie frică, iepurașule! A spus ea. (Mara M.)

Mai departe pe câmpii erau floricele albastre, galbene și roșii. Ana a respirat aer curat și a spus:

— Ce bine miroase natura! (Nicole D.)

A zburat apoi spre un râu albastru. Apa curgea lin, iar peștișorii săreau veseli.

— Bună, peștișori frumoși! (Casandra N.)

Când soarele a început să apună, Dulcica s-a gândit la familia ei.

— Este timpul să mă întorc acasă. (Andrei R.)

Zburând spre casă, la întoarcere, s-a oprit la o livadă. A gustat din strugurii dulci din vița de vie. (Leon M.)

Mai erau și meri cu fructe coapte. Și a gustat și din perele dulci. (Milan T.) Ajunsă acasă, albinuța le-a spus părinților:

— Am călătorit prin țara mea. Am văzut sate, orașe, munți, dealuri, câmpii și ape. (Medeea C.) Albinuța Dulcica a adormit liniștită.

— Țara mea este minunată! Și avea inima încărcată cu amintiri. (Filip P.)

Grupa mare „Puișorii”

Personaje din poveste:

Ani Karina-Maria
Bîrte Sofia-Eva
Bob Mihai
Buta Filip-Matei
Butuza Lucas-Matei
Chira Robert
Curtuiuș Mihai-Alexandru
Drăgan Lucas
Făgărășanu Luca-Radu
Farcaș Selena-Maria
Fatiol Amalia-Maria
Gavrilă Mihai-Darius
German Bogdan
Iacobescu Victor-Andrei
Istrate Alexandru
Istrate Sofia-Maria
Iuga Antonia
Ivan Denis-Sorin
Kis Lorand-Adrian
Linul Luisa-Maria
Moldovan Alex-Ionuț
Moraru Matei
Murariu Maria-Sara
Negruțiu Irina-Maria
Oltean Daria-Teodora
Orban Maria
Pavelea Tania
Petrașcu Irina-Maria
Someșan Amira-Maria
Sucutărdean Lucas
Trif David

Educatoare:
Borșan Carmen
Bândean Alexandra-Maria

Aventura puișorilor în pădurea fermecată

Era o zi însorită de primăvară la Grădinița „Trenulețul Veseliei”. Grupa mare „Puișorii”, formată din copii energici și curioși, se pregătea pentru o excursie în Pădurea Fermecată din apropierea orașului. Educatoarele Carmen și Alexandra se îngrijeau de ultimele pregătiri pentru ca totul să fie perfect, verificând rucsacurile copiilor și repetând regulile de siguranță.

Sala de grupă era plină de voci vesele și râsete cristaline. Ferestre mari lăsau lumina soarelui să pătrundă și să învăluie totul într-o strălucire caldă. Pe pereți erau desene colorate, realizate chiar de micuții Puișori reprezentând animale, flori și case cu coșuri fumegânde. Doamnele educatoare erau atente la copiii îmbrăcați în uniforme galbene cu emblema grupei - un puișor zâmbitor - care erau nerăbdători să pornească în aventură. Fiecare purta un rucsac colorat în care părinții au pus sandvișuri, fructe și sticle cu apă.

— Puișori, veniți să vă așezați în rând, doi câte doi! le spune Carmen, bătând ușor din palme. Copiii începură să mișune, căutându-și partenerii preferați.

— Vreau să stau cu Victor! spuse Denis, un băiețel cu părul șaten și ochi căprui.

— Și eu vreau cu tine, confirmă Denis, ținându-l de mână pe prietenul său.

— Alexandra, pot să stau cu Irina Petrașcu? întrebă Tania, o fetiță cu codițe împletite și îmbrăcată cu rochița preferată pe sub uniforma galbenă.

— Sigur, Tania. Irina, ești de acord? întrebă educatoarea.

— Da, Carmen! Tania e cea mai bună prietenă a mea, răspunse Irina cu un zâmbet larg.

Luca Făgărășanu, un băiețel timid, stătea retras lângă ușă.

— Cu cine vrei să stai în rând, Luca? întrebă Carmen, apropiindu-se de el.

— Nu știu... nu mă pot hotărî! șopti Luca Făgărășanu, privind în jos.

— Ce-ar fi să stai cu Sofia Bîrte? Uite, și ea caută un partener, sugeră educatoarea.

Mihai Curtuiuș, un băiețel energic, cu pistrui, se apropie zâmbind:

— Hai, Bogdan! Vom fi exploratori împreună!

Treptat, toți copiii își găsiră partenerii: Karina cu Maria Fatiol, Lucas Drăgan cu Matei Moraru, Lorand cu Lucas Sucutărdean, Filip cu Mihai Bob, Daria cu Irina Negruțiu, Sofia Istrate cu Antonia, Amira cu Maria-Sara, Selena cu Maria Orban, Luca Butuza cu Robert, Alex Moldovan cu Mihai Gavrilă, Alex Istrate cu David Trif, iar Luisa va face echipă cu una dintre doamnele educatoare.

— Toată lumea și-a găsit un partener? Să verificăm, spuse Alexandra. Lucas și Matei?

— Prezenți! au strigat băieții în cor. Alexandra continuă să apeleze toate perechile, iar copiii răspundeau veseli.

După ce termină de verificat, Carmen anunță:

— Acum, înainte să plecăm, să ne amintim regulile. Ce facem în pădure, Lorand?

— Nu ne îndepărtăm de grup! răspunse Lorand prompt.

— Bravo! Dar dacă vedem un animal sălbatic, Daria?

— Nu ne apropiem și vă spunem imediat! zise Daria, ridicând mâna sus.

— Perfect! Și ce facem cu ambalajele noastre, Lucas Sucutărdean?

— Le punem în rucsac și le aruncăm doar la coșul de gunoi! răspunse Luca mândru.

— Sunteți niște Puișori minunați și isteți! Acum suntem gata de plecare. Autobuzul ne așteaptă!

Copiii au pornit spre autobuzul galben care aștepta în fața grădiniței. După ce s-au așezat pe scaune, excursia a început cu cântece vesele despre

animale și natură. După o jumătate de oră, au ajuns la marginea Pădurii Fermecate, o pădure deasă, cu copaci înalți, bătrâni și cu frunze în toate nuanțele de verde. Razele soarelui pătrundeau printre crengi, creând jocuri de lumini pe covorul de mușchi și flori sălbatice.

— Uau, ce frumos e! exclamă Irina Petrașcu, privind în sus spre coroanele copacilor.

— Uite, o veveriță! strigă Bogdan, arătând spre un copac unde o veveriță roșcată sărea din creangă în creangă.

Alexandra, putem să mergem să o vedem mai de aproape? întrebă Mihai Curtuiuș nerăbdător.

— Rămânem împreună, Mihai. Veverița e sperioasă și va fugi dacă ne apropiem prea mult, explică Alexandra.

Grupul a pornit pe poteca marcată, iar cele două educatoare supravegheau grupul pentru a se asigura că nimeni nu rămâne în urmă. Copiii observau cu încântare fiecare detaliu al pădurii: ciupercile colorate, insectele care zburau printre flori, păsările care cântau în copaci.

După ce au mers aproximativ o oră, s-au oprit într-o poieniță pentru a lua prânzul. Copiii și-au desfăcut rucsacurile și au început să mănânce sandvișurile și fructele, povestind entuziasmați despre tot ce văzuseră.

În timp ce adulții adunau masa, Maria Orban observă ceva strălucitor între tufișuri.

— Denis, uite acolo! șopti ea, arătând spre lumina misterioasă. Haideți să vedem ce este!

— Dar nu avem voie să ne îndepărtăm de grup! șopti Denis, nesigur.

— Ne uităm puțin și ne întoarcem. E foarte aproape, insistă Maria Orban.

Cei doi copii s-au strecurat neobservați spre tufișuri. Dar după ce au trecut de ele, au descoperit că lumina venea de la un pârâu mic care curgea printre pietre. Fascinați de apa cristalină, au înaintat câțiva pași de-a lungul malului.

— Uite, sunt pești mici! exclamă Denis, arătând spre apă.

— Hai să-i vedem mai bine! sugeră Maria Orban, aplecându-se deasupra apei.

Fără să-și dea seama, s-au îndepărtat tot mai mult de grup. Când, în sfârșit, au decis să se întoarcă, și-au dat seama că nu mai știu drumul.

— Oare pe unde am venit? întrebă Denis, începând să se îngrijoreze.

— Cred că pe acolo, spuse Maria Orban, arătând spre stânga. După ce au mers puțin, și-au dat seama că nu recunosc nimic, nimic nu le este familiar.

— Denis, mi-e frică! Cred că ne-am rătăcit... șopti Maria, cu ochii în lacrimi.

În același timp, în poieniță, Carmen făcea prezența înainte de a porni mai departe. În acel moment, a realizat că lipsesc doi copii.

— Unde sunt Denis și Maria Orban? întrebă ea. O undă de panică trecu prin grup. Carmen încercă să-i calmeze pe ceilalți copii, în timp ce Alexandra începu să strige numele copiilor plecați.

— I-am văzut mergând spre tufișurile acelea, spuse în cele din urmă Sofia Istrate, arătând în direcția unde au plecat.

Carmen se adresă grupului:

— Copii, trebuie să rămâneți aici cu Alexandra. Eu voi merge să-i caut. Este foarte important să nu vă îndepărtați și voi.

— Vrem să ajutăm și noi! spune Selena, îngrijorată.

— Puteți ajuta stând împreună și ascultând de Alexandra.

În timp ce Carmen a pornit în căutarea copiilor dispăruți, puișorii rămași cu Alexandra au format un cerc și au început să discute despre cele întâmplate.

— Sper că sunt bine, spuse Amira, cu voce tremurândă.

— Pădurea e mare și are multe animale! adăugă Robert.

— Copii, nu sunt animale periculoase aici! îi asigură Alexandra, iar Carmen îi va găsi repede, sunt convinsă.

Între timp, Denis și Maria tot mai speriați, s-au așezat pe o buturugă. Denis încerca să pară curajos, dar și el era speriat.

— Îmi pare rău, Maria. Nu ar fi trebuit să ne îndepărtăm!

— Ce facem acum? întrebă Maria, ștergându-și lacrimile.

— Carmen și Alexandra ne-au spus odată că, dacă ne rătăcim, trebuie să rămânem pe loc și să strigăm după ajutor! își aminti Denis.

Așa că au început să strige:

— Ajutor! Ajutor!

După câteva minute, au auzit o voce... era Carmen!

— Denis! Maria! Unde sunteți?

— Aici! Lângă pârâu! strigară copiii în cor, săltând de bucurie.

Curând, Carmen a apărut printre copaci, vizibil ușurată când i-a văzut pe cei doi nevătămați.

— Ce s-a întâmplat? De ce v-ați îndepărtat de grup? întrebă ea, îmbrățișându-i.

— Am văzut ceva strălucitor și am vrut să vedem ce este, explică Denis cu capul plecat. Îmi pare foarte rău.

— Ne-am speriat tare, adăugă Maria. Nu vom mai face niciodată asta!

— Important e că sunteți bine! Vedeți ce se poate întâmpla când nu respectați regulile?

— Promitem că vom fi mai atenți! spuseră ei.

— Când s-au întors în poieniță, ceilalți copii i-au întâmpinat cu strigăte de bucurie. Toți voiau să știe ce s-a întâmplat și cum s-au rătăcit.

— Ne-am rătăcit, dar am învățat o lecție importantă, le spuse Denis celorlalți.

— Ce lecție? întrebă curioasă Antonia.

— Trebuie să respectăm mereu regulile, să nu ne îndepărtăm de grup și să ascultăm mereu de doamnele educatoare, răspunse Maria.

Alexandra adună toți copiii în cerc.

— Puișori, astăzi am avut o mică întâmplare nefericită, dar totul s-a terminat cu bine. Ce credeți că putem învăța din această întâmplare?

Copiii erau nerăbdători să răspundă.

— Să rămânem mereu împreună! spuse Tania.

— Să nu ne lăsăm distrași de lucruri strălucitoare! adăugă Lorand, făcându-i pe toți să râdă.

— Și să ne ajutăm unii pe alții când avem probleme, completă Lucas Butuza.

— Toate răspunsurile sunt excelente, spuse Alexandra. Acum, ce-ar fi să explorăm împreună restul pădurii? Avem multe lucruri frumoase de descoperit, dar o vom face în siguranță, stând împreună.

Copiii au pornit din nou la drum, de data aceasta atenți să rămână în grup. Au descoperit un cuib de păsări, au observat urme de animale pe potecă și au cules câteva flori sălbatice pentru a le presa în cărțile lor de natură.

La întoarcerea spre grădiniță, în autobuz, Alexandra a propus:

— Ce-ar fi să creăm o poveste despre aventura noastră de astăzi? Fiecare poate adăuga o parte.

Ideea a fost primită cu entuziasm și, pe rând, fiecare copil a adăugat câte o frază la povestea lor colectivă. Până și Luca Făgărășanu, de obicei atât de timid, a contribuit cu o descriere detaliată a veveriței pe care o văzuse.

Ajunși la grădiniță, i-au întâmpinat părinții curioși să afle cum a fost excursia.

— A fost cea mai frumoasă zi! exclamă Maria-Sara.

— Am avut o aventură adevărată! adăugă David.

— Și am învățat multe despre pădure și despre prietenie, spuse Irina Negruțiu.

Experiența trăită i-a apropiat și mai mult pe copii, transformându-i într-un grup unit care știau acum, mai bine ca oricând, valoarea prieteniei.

Așa s-a încheiat o zi care a început ca o simplă excursie, dar s-a transformat într-o lecție de viață pentru Puișori.

Grupa mică „Raza de Soare"

Personaje din poveste:

Burdeț Adrian Marius
Campean Sofia
Cioșan Matei
Cucuiet Matei Ștefan
Czimbalmoș Silvia Maria
Filipan Natalia Ioana
Hodean Alexandru
Hosu Alexandru
Man Andra Ioana
Mondrjitschi Eric Adrian
Murășan Victor Cezar
Negru Taisia Cataleya

Educatoare:
Burzo Aurica
Crișan Ileana-Zamfira

Jucăriile magice din Grupa „Raza de soare”

Iată că a sosit și prima zi de grădiniță la grupa mică „RAZA DE SOARE”. În aer se simțeau cum plutesc emoțiile, suspinele ușoare și privirile curioase. În grupă se simțea un miros proaspăt de jucării noi și de curățenie, iar pașii mici ai copiilor răsunau timid pe podeaua lucioasă. Grupa era luminoasă și primitoare, decorată cu desene colorate și cu rafturi joase, pline de jucării frumos așezate și ordonate, gata să-și primească cu brațele deschise micuțele „Raze de soare”. Pe un raft stăteau cuburi mari și mici din lemn și plastic, în culori vii, care fosneau ușor când erau atinse. Pe altul se odihneau păpuși cu rochițe brodate, ursuleți moi de pluș, mașinuțe lucioase, mingi pestrițe și figurine care păreau gata să pornească la drum. Într-un colț era Biblioteca, cu cărți groase, cu pagini cartonate ce scoteau un sunet plăcut atunci când erau răsfoite și aveau imagini vesele care atrăgeau privirea tuturor.

Pentru micuțele „Raze de soare”, totul era nou și necunoscut. Unii copii priveau în jur cu interes, alții își țineau rucsăcelele strâns la piept, simțindu-se mult mai comozi, iar câțiva aveau ochii umezi suspinând după mama și tata și simțind o ușoară neliniște ca o adiere de vânt.

Doamna educatoare Aurica i-a întâmpinat pe toți cu un zâmbet cald și o voce blândă, care alunga teama și aducea liniștea:

— Bun venit, dragilor! Aici este locul unde ne vom juca, vom învăța și vom deveni cei mai buni prieteni.

Adrian stătea mai retras, lângă o cutie mare cu cuburi groase, netede, care se îmbinau ușor unele peste altele. Inima lui bătea mai repede, dar atingerea cuburilor reci și solide îl făcea să se simtă în siguranță. Sofia își legăna păpușa preferată, o păpușă cu păr moale și ochi strălucitori, îmbrăcată într-o rochiță

roz, iar mirosul familiar al jucăriei aduse de acasă o liniștea. Matei Ciosan și Matei Cucuiet priveau cu mare interes o mașinuță roșie, lucioasă, cu roți negre care cu siguranță se învârtea rapid, simțind cum curiozitatea le alungă toate emoțiile. Silvia o ținea de mână pe Andra, simțind căldura palmei ei, iar Alexandru Hodean, Alexandru Hosu, Victor, Eric, Natalia și Taisia se uitau cu mirare la sala plină de jucării, ascultând sunetele ușoare ale sălii și încercând să înțeleagă ce avea să urmeze.

Când doamna educatoare Aurica s-a întors pentru câteva clipe spre dulap ca să pregătească materialele pentru surpriza primei întâlniri cu micuțele „Raze de soare'', s-a întâmplat ceva cu adevărat magic. Jucăriile au început să se miște ușor, parcă prinsera viață. Culorile lor au devenit mai vii, iar materialele moi au părut mai calde la atingere. Se auzea un foșnet abia perceptibil ca o șoaptă de poveste. Nimeni nu se aștepta la așa ceva!

Ursulețul de pluș, mare și pufos cu ochi negri și blânzi, s-a ridicat încet, iar blana lui moale părea să îmbrățișeze aerul din jur atunci când a șoptit cu o voce caldă:

— Bună dimineața, copii! Nu vă fie teamă, noi suntem prietenii voștri!

Sofia a clipit surprinsă, strângând păpușa la piept și simțind cum emoția se transformă în uimire:

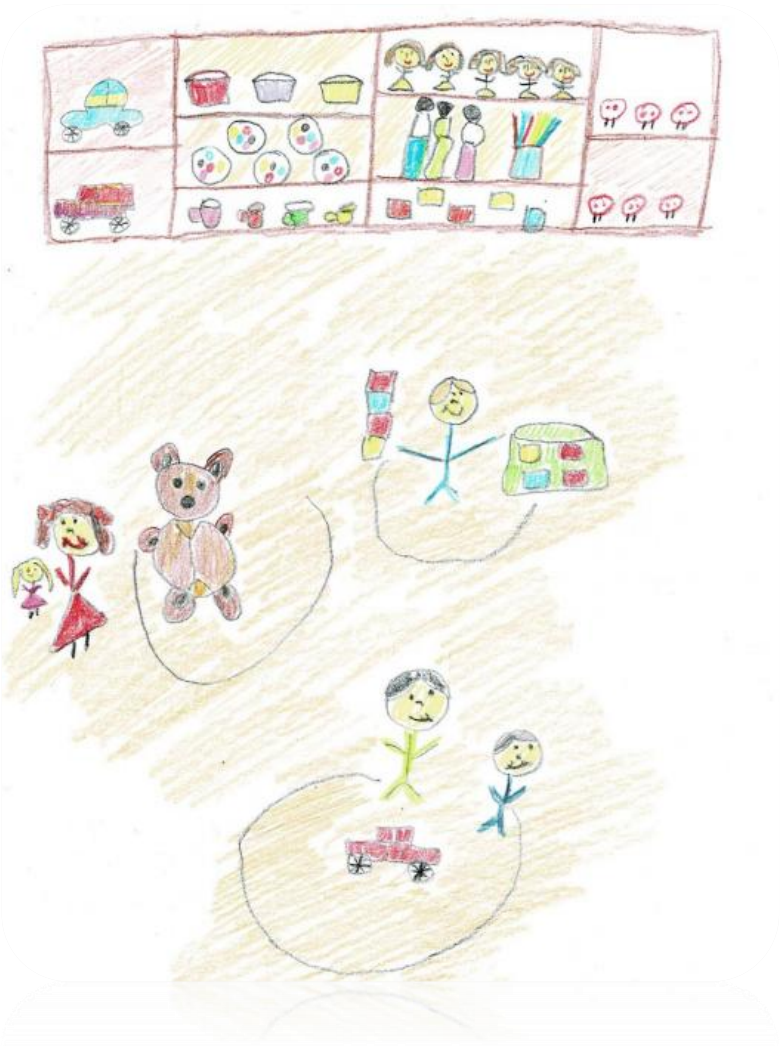
— Ai... ai vorbit?

— Sigur că da! a râs păpușa ei. Suntem jucăriile magice din grupa Raza de Soare!

Mașinuța roșie s-a apropiat de Matei Ciosan și Matei Cucuiet, făcând un mic zgomot vesel, ca un motor jucăuș care le gâdila auzul:

— Haideți la o cursă! Cine se joacă, uită de supărare!

Băieții au zâmbit larg și au început să împingă mașinuța pe covorul moale, simțind textura plăcută sub palme, urmărind cum roțile ei se învârt repede și cum se strecoară printre alte jucării, râzând și uitând complet de emoțiile de dimineață.

Cuburile colorate s-au așezat singure într-un turn lângă Adrian. Unele erau roșii, altele albastre sau galbene, iar suprafața lor era plăcută la atingere și asta îi dădea curaj mai mult curaj.

— Vrei să construim împreună? l-au întrebat ele.

— Daaa...!

Adrian a dat din cap, a luat un cub și a început să construiască, simțindu-se tot mai curajos și mai liniștit cu fiecare piesă așezată.

O minge mare, ușoară și pestriță, cu modele vesele, a sărit jucăuș spre Victor, Eric și Alexandru Hosu, scoțând un sunet vesel la fiecare atingere:

— Prinde-mă și vei avea cei mai buni prieteni!

— Vreau și eu, vreau și eu! au spus copiii.

Râsetele copiilor au umplut sala, ecoul lor aducând căldură, iar mingea a trecut dintr-o mână în alta, făcându-i să se simtă uniți.

Natalia și Taisia au auzit o voce blândă din colțul bibliotecii, unde cărțile stăteau aliniate, cu coperți groase și imagini colorate ce miroseau a hârtie nouă:

— Cărțile spun povești frumoase, exact ca voi!

Fetele s-au așezat cuminți pe covor, simțind moliciunea lui, și au început să răsfoiască paginile, urmărind personajele desenate și simțindu-se în siguranță.

Silvia, Andra și Alexandru Hodean au început să danseze ușor, ghidați de niște figurine mici, colorate, care păreau să se legene pe o melodie abia auzită, ce le aducea bucurie în suflet:

— La grădiniță e frumos, când ne jucăm împreună!

— Suntem atât de veseli! a spus cu glas duios, Andra.

Când doamna educatoare Aurica s-a întors, copiii erau veseli, se jucau împreună, vorbeau și râdeau, iar lacrimile dispăruseră.

— Ce bine vă înțelegeți! a spus ea mirată. Se pare că grupa Raza de Soare e plină de magie!

Jucăriile au clipit strengărește și au redevenit nemișcate, exact așa cum erau la început, așezate cuminți pe rafturi. Totuși, copiii știau adevărul: în acea zi, prima zi din viața lor la grădiniță, jucăriile magice îi ajutaseră să se acomodeze mai ușor, să-și liniștească emoțiile și să se simtă ca acasă.

De atunci, fiecare dimineață la grădiniță a devenit mai senină, plină de joacă, prietenie și râsete, iar grupa „Raza de Soare” a rămas un loc special, unde jucăriile copiilor prind viață în fiecare zi.

Grupa mijlocie „Românașii"

Personaje din poveste:

Banc Lia - Elisa
Boncea Gabriel - Iulian
Burdeti Antonia - Maria
Cornea Ruhama - Emanuela
Drăgan Alexandra - Maria
Judele - Buzan Irina
Mariș Vlad - Adrian
Moldovan Tania - Paula
Păcurar Matei
Pop Mara - Ionela
Popovici Anya - Ilinca
Rodilă Damian
Runcan Luca - Mihai
Rusan Timotei - Gabriel
Simion Denis - Ionuț
Tanca Erick - Nicolas
Târgoveţ Ranya
Toadea Alexandru - Eliodor
Ursaru Luca – Gabriel

Educatoare:
Pop Elena

Zâna Poveștilor în grupa Romînașilor

În fiecare dimineață, înainte ca soarele să urce de tot pe cer, în grupa Romînașilor începea o nouă zi plină de culoare, râsete și nerăbdare. Clasa mirosea a hârtie curată, a creioane proaspăt ascuțite și a vise de copii. Pe pereți erau lipite desene vesele, iar pe mese așteptau cuminți foile albe, gata să se transforme în povești.

Ușa se deschidea rând pe rând, iar copiii intrau veseli, cu pași grăbiți și ochi curioși.

— Bună dimineața! a spus Elisa, cu un zâmbet larg.

— Bună dimineața! au răspuns ceilalți, aproape în cor.

— Uite ce creioane colorate am! a adăugat Gabriel, deschizându-și penarul plin de culori.

— Eu vreau să desenez prima! a spus Antonia, nerăbdătoare.

Copiii își așezau ghiozdanele, își găseau locurile și se strângeau la mese, vorbind și râzând. Unii își alegeau cu grijă culorile, alții își imaginau deja ce vor desena.

— Eu fac un desen mare! a spus Ruhama.

— Al meu va avea multe culori! a zâmbit Alexandra.

— Și eu vreau roz! a spus Irina.

În grupa Românașilor, desenul era mai mult decât o joacă. Era un moment special, în care fiecare copil își punea pe hârtie gândurile, visele și bucuriile. De îndată ce creioanele atingeau foile, pe ele prindeau viață oameni zâmbitori, animale jucăușe, flori uriașe și lucruri inventate.

— Uite ce frumos e! a spus Tania.

— Al meu zboară! a râs Matei.

— Eu am desenat o casă! a spus Mara.

Într-o zi, în timp ce desenau liniștiți, s-a întâmplat ceva cu totul deosebit. Culorile au început să strălucească ușor.

— Ați văzut? a întrebat Anya.

— Cred că desenul meu se mișcă! a spus Luca.

— E magie? a șoptit Timotei.

Dintr-un desen luminos a apărut Zâna Poveștilor, cu aripi strălucitoare și un zâmbet blând.

— O zână adevărată! a spus uimit Denis.

— Ce frumoasă e! a spus Erick.

— Ne-a vizitat pe noi! a zâmbit Ranya.

Zâna le-a vorbit cu o voce caldă și liniștitoare:

— Desenele voastre spun povești minunate. Fiecare desen arată cine sunteți și ce purtați în inimă.

Unii Românași au desenat personaje curajoase.

— Al meu nu se teme! a spus Alexandru.

— Chiar dacă cade, se ridică! a adăugat Luca.

Alți Românași au desenat bunătatea.

— Uite, îl ajut! a spus Damian.

— Împărțim! a completat Vlad.

Unii Românași au desenat bucuria.

— Se joacă împreună! a spus Elisa.

— Uite ce fericiți sunt! a râs Mara.

Alți Românași au desenat istețimea.

— De ce zboară? a întrebat Timotei.

— Eu vreau să știu mai mult! a spus Gabriel.

Zâna Poveștilor i-a privit cu drag și le-a spus:

— Împreună ați creat o poveste despre prietenie, curaj și bucurie. O poveste care trăiește în desenele voastre și în voi. Este povestea copiilor din grupa Românașilor, fiecare cu felul lui de a fi, cu zâmbetul și imaginația sa.

Copiii s-au uitat din nou la desenele lor, parcă văzându-le altfel decât până atunci. Fiecare foaie era plină nu doar de culori, ci și de gânduri frumoase, de vise mici și de prietenie.

— Sunt ale noastre! a spus Antonia, strângând foaia la piept.

— Le-am făcut împreună! a adăugat Matei, zâmbind larg.

Zâna Poveștilor a zâmbit și ea, apoi a scos din palme un praf magic, strălucitor ca lumina dimineții. L-a presărat ușor peste copii și peste desenele lor.

— Ați făcut primii pași într-o lume în care imaginația nu se termină niciodată, le-a șoptit ea. Aceasta este prima voastră poveste. Vor urma multe altele, mai mari și mai frumoase, dar aceasta va rămâne mereu începutul

Încet, Zâna s-a ridicat în aer, s-a amestecat cu culorile desenelor și a dispărut, lăsând în urmă o liniște plină de bucurie și o lumină caldă.

Chiar atunci, educatoarea a venit lângă copii și i-a privit cu drag. A observat desenele pline de culoare, zâmbetele lor și ochii strălucitori.

— Ce frumos ați lucrat astăzi, Românași dragi! a spus ea cu blândețe. Fiecare desen spune ceva despre voi: despre curaj, bunătate, prietenie și bucurie.

Copiii au ridicat privirile spre educatoare și au zâmbit.

— Am făcut o poveste! a spus Luca.

— Una mare! a adăugat Gabriel.

— Și frumoasă! a completat Mara.

Educatoarea i-a ascultat cu atenție și le-a spus:

— Atunci când desenați, vă jucați și sunteți buni unii cu alții, creați cele mai frumoase povești. Iar eu sunt aici să vă ajut să le descoperiți și să le păstrați.

Copiii au înțeles că, deși Zâna Poveștilor dispăruse, magia rămăsese în clasă: în desenele lor, în râsetele lor și în mâinile care se ajutau una pe alta. Și mai ales, în fiecare zi petrecută alături de educatoarea lor.

Astfel, în grupa Romănașilor, fiecare desen devenea o poveste, fiecare zi o aventură, iar fiecare copil un mic creator de magie. Iar ori de câte ori creioanele atingeau hârtia și copiii lucrau împreună, Zâna Poveștilor zâmbea, nevăzută, știind că va fi mereu aproape de ei.

Grupa mică „Albinuțelor”

Personaje din poveste:

Alhourani-Pop Zian
Ardelean Thea
Blaiu Marc
Chereches Irina
Chiorean Medeea
Coman Alesia
Dine Maximilian
Doibani Nicole
Hodiș Tudor
Marcu Leon
Miclăuș Tiago
Moldovan Andrei
Moldovan Marc
Moțet Mara
Mureșan Ștefan
Neag Casandra
Păcurar Eduard
Petean Filip
Robu Andrei
Rus Antonio
Tarcea Codrin
Turbuțan Milan
Vîrtan Matei
Vlad Noah

Educatoare:
Zsoldos Kinga

Povestea Ursulețului Martinel și prietenii din pădurea jucăușă

Mara: Într-o dimineață, ursulețul Martinel s-a trezit plin de energie.

Casandra: Și-a scos năsucul afară pe geam și a mirosit aerul proaspăt.

Irina: Mmm, parcă miroase a joacă! a spus el fericit.

Tiago: A ieșit afară și când s-a uitat pe cer a văzut un mic nor alb, Norișorul Poznaș care se legăna vesel.

Alesia: Bună Martinel, ce faci aici? a întrebat Norișor.

Maxi: Ne jucăm! Dar...aș vrea să se joace și alți prieteni cu noi, a răspuns ursulețul.

Andrei R: Norișor a zâmbit și a suflat un vânticel ușor, ca o chemare.

Tudor: Din tufele din apropiere a apărut Iepurașul Top, cu urechile lungi și blănița albă ca spuma.

Andrei M: Am auzit ceva de joacă? -a întrebat el, sărind într-un picior.

Marc M: După el a venit Vulpița Lila, mică și roșcată cu o coadă pufoasă care se legăna ca o măturică.

Thea: Lângă ea s-a ivit și Ariciul Pufi tâșnind printre frunze, că era zi de joacă.

Edi: De sus dintr-un copac, a coborât fluturașul Zizi cu aripioare colorate.

Filip: Și eu vreau să particip! – a zâmbit Zizi fluturând veselă.

Andrei M: Minunat, a spus Martinel. Suntem toți! Să ne jucăm „Dansul frunzele".

Mara: Norișorul a dat un puf mic, iar frunzele au început să danseze prin aer.

Zian: Iepurașul Top sărea printre ele, Vulpița Lila se învârtea ca un titirez iar Pufi încerca să prindă o frunză de țepii lui.

Andrei R: Zizi se ridică în aer și face piruete.

Antonio: Toți râdeau și alergau fericiți.

Milan: După dans Martinel a propus un alt joc.

Codrin: Hai să facem un traseu al prieteniei!

Marc M: Au adunat bețișoare, conuri de brad și pietricele colorate.

Tudor: Zizi a desenat cu picioruşele ei un drum mic, iar Țop a sărit pe fiecare pietricică colorată ca pe o trambulină.

Leon: Pe traseu au întâlnit un copac bătrân, iar Norișorul Poznașa coborât jos și a desenat cu trunchiul un zâmbet luminos din raze de soare.

Casi: Oau! Ce frumos- a spus Lila.

Matei: Îl chemăm și pe copăcel în joaca noastră! a adăugat Pufi.

Medeea: Au continuat traseul până la un iaz micuț, unde apa sclipea.

Irina: Din apă a apărut Rățușca Pica, clătindu-și aripioarele.

Maxi: Mac, mac! Și eu vreau să mă joc cu voi! – spune ea veselă.

Marc B: Copiii din pădure au râs și au început un nou joc.

Ștefan: Sărituri pe valuri.

Thea: Norișor a coborât aproape de apă și a suflat un mic puf, făcând valuri ușoare.

Alesia: Top sărea din val în val iar Zizi se ridica mai sus, iar Martinel bătea din lăbuțe ca un dirijor.

Edi: S-au jucat până când soarele a început să se ascundă după dealuri.

Filip: Norișor și-a luminat încă odată prieteni desnând pe cer o steluță aurie.

Codrin: E pentru voi toți. Pentru că sunteți cei mai buni prieteni ai mei- a spus el.

Noah: Și tu ești prietenul nostru!

Tiago: Au strigat ei și împreună.

Marc B: Obosit dar fericit, fiecare s-a întors spre căsuța lui din pădure, promițând că mâine vor inventa încă un joc nou.

Nicole: Iar în pădurea jucăușă fiecare zi se termină cu râsete, prietenie și aventuri minunate.

Grupa mare „Minionii”

Personaje din poveste:

Bălănean Tania Ilinca
Biliga Elena
Bologa Raluca
Boncea Tudor
Bumb Deea Alisa
Buta Filip Matei
Ceuca Teodora Ioana
Coman Beatrice Melani
Dumbrăvean Alexandru-Matei
German Andrei-Alin
Ghețe Luca
Iacobescu Victor Andrei
Istrate Sofia-Maria
Kontro Anne
Lazăr Adriana-Maria
Linul Luisa-Maria
Macarie Patrick-Gabriel
Nistor Gabriel Vasile
Pușcaș David-Robert
Rad Anita Bianca
Sechei Sofia-Maria
Stoica Eliza Andreea
Suciu Daria
Sulici Leea
Szaloș-Pal Anais
Szekely Miruna Maria
Tîrnovan Anastasia Maria
Trifu Vlad Gabriel
Țic Raul Cristian

Părinții copiilor

Moldovan Ramona
Rusu Mihaela
Buceveschi Nicoleta
Măgherușan Aurelian

Educatoare:

Bojor Codruța Alina
Tudurachi Denisa-Lorena
Director: Boca Ana-Maria

Aventurile MINIONILOR în epoca de gheață

-poveste inspirată din fapte reale-

Aventurile Minionilor în epoca de gheață au început de la o poveste în care personajul principal este Gheară, un băiat blând, neînfricat, care iubea natura și îi plăcea să o studieze. Mereu își punea întrebarea: „Ce e cu Bila de Foc?" .... dar despre asta o să vă spun mai târziu.

Am uitat să mă prezint! Eu sunt Luca, un băiat simpatic din grupa Minionii. De fapt... în grupa noastră toți copiii sunt simpatici, curioși, prietenoși, creativi, buni...și dacă se întâmplă să fie altfel, activăm „butonul" cu de toate. Știți care e? Urmați instrucțiunile: întindeți mâna dreaptă în față; formați pumnul; ridicați doar degetul arătător de la mâna dreaptă; acoperiți ochiul stâng cu palma stângă, atingeți nasul cu degetul arătător de la măna dreaptă. Felicitări! Tocmai ați activat „butonul" cu de toate.

Acum să revenim la săptămâna aceea în care am fost, oarecum, în epoca de gheață, când și vremea a ținut cu noi. Era un frig aspru, într-o noapte au fost -16 grade celsius, dar pentru noi nu a contat. Noi trebuia să rezistăm...și ce credeți? Am rezistat!

Am aflat de la părinți că trebuia să ducem un tricou, mai mare, la grădiniță. Nu știam de ce, urma să aflăm luni. Uite că a sosit ziua de luni, prima zi din săptămână, când apăreau copiii, unul câte unul, cu câte un tricou și pijamalele în mâini. Ilinca a salutat și i-a arătat tricoul portocaliu Codruței.

Eiiii, am uitat să vă spun despre Codruța și Denisa, sunt educatoarele noastre. Amândouă sunt bune, ne iubesc, ne oferă îmbrățișări, însă...ceea ce ne cam deranjează e că lor le plac regulile, iar nouă Minionilor... nu prea. Suntem copii...și voi ați fost! Tare curios sunt dacă vouă vă plăceau!

Rând pe rând copiii intrau în sala de grupă, salutau și prezentau tricoul.

— Bună dimineața! zic Matei, Luisa și Sofia Istrate. Apoi s-au îndreptat toți trei către Denisa.

— Ce facem cu tricourile? a întrebat Luisa.

— Le puneți deasupra dulăpioarelor!

Vlad fiind prin preajmă a auzit răspunsul Denisei și s-a așezat aproape de ușă pentru a anunța fiecare copil care urma să intre, unde trebuia să pună tricoul. În curând toate dulăpioarele erau „decorate" de tricourile care așteptau „activitatea surpriză".

Trei băieți și o fată: Victor, Andrei, Raul și Anastasia au întrebat din nou: „Dar ce facem cu ele?" Cred că le era activat butonul „curiozitate".

Imediat după momentul „Întâlnirea de dimineață", Codruța a descoperit o machetă. Toți ne uitam la ea mirați, de parcă vedeam ceva din altă lume. Era ca o peșteră cu zăpadă pe ea, așa credeam noi. Mai era un mamut, un tigru cu colți și un personaj ciudat, altfel decât noi.

Raluca, Anais, Leea și David nu au rezistat tentației de a o atinge, s-au ridicat și s-au îndreptat spre machetă. Curând, aproape toți copiii erau lângă ea atingând-o, studiind animalele, dar Alex a întrebat:

— Cine este acest băiat? De ce este așa ciudat îmbrăcat?

Eiii...și astfel Codruța ne-a făcut cunoștință cu Gheară, băiatul din poveste. Ne-a citit dintr-o carte mare, chiar foarte mare. Am aflat că acei locuitori ai epocii de gheață locuiau în peșteri, aproape de o apă curgătoare, vânau pentru a se hrăni și a se îmbrăca.

— Cum, ei își făceau haine din blana animalelor? ...se auzi vocea Anastasiei. Ciudat, eu nu am purtat niciodată o blană în loc de bluză și pantaloni.

Gheară, personajul principal din poveste, era curios de ce Bila de Foc apare pe pajiștea mamuților și dispare după munți.

.

— Acum v-ați prins ce e „Bila de Foc”? E soarele.

Am aflat, tot din poveste, că Gheară și familia lui dansau în jurul focului pentru a se încălzi, pentru a fi recunoscători când vânau un animal și pentru a cere ceva lui Dumnezeu.

Denisa ne-a propus să fim prietenii lui Gheară, să ne organizăm ca într-un trib și ne-a invitat în „atelierul de croitorie” unde cu foarfeci, din tricourile mari de acasă, am realizat îmbrăcăminte ca în epoca de gheață.

Eu, Andrei, David, Gabriel, Victor, Tudor, Alexandru și Teodora ne-am așezat pe pernițe pentru a croi, ajutați de Codruța. Adriana, Anita, Raluca, Anais și Ilinca erau ajutate de Anca, mama Ralucăi. Elena, Raul, Anne, Luisa și Sofia Istrate erau ajutați la croit de Marius, tatăl lui Raul. Miruna, Deea, Sofia Sechei și Daria erau ajutate de Ramona, bona noastră, cea care ne supraveghează la baie

și ne servește cu mâncare. Iar pe Matei, Anastasia, Vlad, Patrik și Leea îi ajuta să își croiască haine, Denisa.

Curând, toți copiii aveau hainele gata pregătite pentru a fi îmbrăcate. Ne-am adunat în jurul focului. Ooo... dar să nu vă imaginați un foc adevărat, avea lemne, dar în mijloc un material portocaliu care reprezenta flacăra.

Am primit fiecare câte două bețe. Pe atunci, în vremea lui Gheară, nu erau instrumente muzicale și muzica o creau ei. Așa că, îmbrăcați cu hainele gata croite, cu doua bețe și rimt de tobe, „am dansat" în jurul focului, un dans preistoric.

Marți, urma să ieșim în curtea grădiniței la zăpadă, să ne construim propria peșteră. Fiecare copil a venit de acasă cu o lopată sau un făraș, am avut și trei roabe mai mici cu care transportam zăpada pentru a fi cât mai multă la un loc.

Teodora, mama Elenei forma echipă cu: Daria, Luisa, Leea, Anais, Beatrice și Adriana. Patrik ducea o roabă plină spre locul unde urma să fie construită peștera, după ce eu cu Andrei, Gabriel, Anastasia, Alexandru și David puneam zăpada în ea. Ne ajuta mama mea, Adela. A apărut Relu, mecanicul de întreținere al grădiniței care era ajutat de Ilinca, Deea, Raluca, Matei, Victor și Anita. Din echipa Ramonei făceau parte: Victor, Sofia Istrate, Miruna, Anne, Tudor, Raul și Vlad. Codruța ne dădea indicații unde să așezăm zăpada. Nicoleta, cea care o ajută pe Teodora la activități era cu noi, afară. Când Teodora se descurca singură sau se juca cu alt copil, ne dădea o mână de ajutor.

Am muncit mult, am schimbat de trei ori proiectul peșterii, dar ceea ce contează e că am reușit. S-a simțit lipsa unui inginer constructor. Hehe... am glumit!

Ziua următoare se anunța la fel de interesantă. Vă vine să credeți ce vă voi spune? Am ieșit în curtea grădiniței pentru a pregăti mâncare ca în epoca de gheață!!!!

Ne-am adunat în cerc unde am descoperit că nu aveam nimic pentru a face foc... lemnele lipseau. Așa că am pornit în căutarea lor. Culmea e că până acum ne-am mai jucat în curtea grădiniței și nu am găsit niciun lemn, iar acum fiecare copil a găsit cel puțin două lemne. Hmmm... cineva a făcut magie!

Costel și Margareta, părinții Sofiei Sechei s-au ocupat de aranjarea focului. Atât acum cât și în epoca de gheață, focul îl aprindeau adulții. Deea a intervenit...

— Focul e aranjat în formă de triunghi!

— Sau de săgeată! a completat Raluca.

Colegii au confirmat.

— Chiar așa este!

După ce Costel a aprins focul, am simțit mirosul fumului. Vorba aceea... nu există foc fără fum. Tot el a așezat un ceaun sprijinit în trei picioare deasupra focului, în care Margareta a pus apă și zece ouă pentru a fierbe. Hmm... Mereu m-am întrebat... oare de ce o fi fost ouăle acelea? Păreau mai mari și coaja maro. Până au fiert, noi ne-am jucat cu zăpadă... dar nu a trecut mult și ne-au chemat să prăjim slănina în băț. Eiii... asta chiar ne-a plăcut. Imaginați-vă toți colegii mei: Ilinca, Elena, Raluca, Deea, Matei, Teodora, Beatrice, Alexandru, Andrei, Victor, Sofia Istrate, Adriana, Luisa, Patrik, Gabi, Anita, David, Sofia Sechei, Leea, Anais, Miruna, Anastasia, Vlad, Raul, Anne, Daria, Tudor și eu, Luca... toți, eram așezați pup sau în genunchi cu bețe în mâini și slănină în vârf. Atunci, am uitat de joacă, de frigul de afară, eram pur și simplu ca într-o poveste prea frumoasă ca să avem altă activitate.

— Copii, mergem în sală să mâncăm! a zis Codruța. Dar înainte, ar fi bine să fim recunoscători, să mulțumim pentru mâncarea ce o avem așa cum proceda familia lui Gheară în epoca de gheață, printr-un dans preistoric.

Apoi, în liniște, ne-am așezat pe pernițe, în jurul „focului" din sala de grupă și am mâncat. Mihaela, cealaltă bonă a noastră, a curățat ouăle fierte afară în ceaun, a tăiat ardei, ceapă și brânză, apoi împreună cu Ramona ne-au servit în mod egal, de parcă eram într-o familie.

Patrik s-a ridicat și a zis:

— Eu nu am mâncat niciodată slănină, dar azi mi-a plăcut! Ce simpatic e, v-am spus că în grupa noastră așa sunt toți copiii... poate și educatoarele.

— Mai vreau! răsună vocea lui David care mai mâncase afară o bucată zdravănă de slănină, luată chiar din băț.

În acel moment a apărut Denisa care a simțit mirosul plăcut al slăninei prăjite.

— Mi-ați lăsat și mie o bucată? a întrebat ea.

— Da, e în farfurie, pe dulap! se repezi Tudor să o anunțe Ne-am gândit la tine, doar faci parte din trib.

— Mulțumesc dragilor! Denisa ne-a privit pe toți și ne-a zâmbit. Cred că era mândră de noi.

Joi, a fost o zi dedicată activităților din grădiniță. Oarecum, l-am invitat pe Gheară în grupa noastră.

Vineri a fost ziua de vânătoare. De dimineață, ne-am adunat în jurul focului din sala de grupă și ne-am confecționat pietre din paginile unor reviste și folie de aluminiu.

— Vânătoarea nu e tocmai ușor de realizat dacă nu are cine să te învețe cum să o practici. Noi am avut ajutoare: Radu, tatăl Leei, Diana, mama lui Raul, Andreea, mama Mirunei, Ramona și Codruța, fiecare și-a format câte o echipă. Apoi, am tras cu arcul. Făceam gălăgie și ne bucuram de fiecare reușită. Asta a determinat-o pe doamna director să coboare în curte și ni s-a alăturat câteva minute. Sincer, nu e tocmai ușor și cred că nici lui Gheară nu i-a fost ușor până a învățat. Oricum, am reușit să lovesc măcar o dată mamutul de pe țintă.

— Haideți, mergem în căutarea animalelor ascunse în zăpadă! a zis Codruța. Și ne-am îndreptat înspre partea din spate a grădiniței.

Era o provocare nouă, dar pentru o echipă unită cum suntem noi, minionii, chiar și această sarcină a fost ușoară. Am mai desfășurat două jocuri: „Lovește mamutul!" și „Sulița sus, țintește!"

— Ce părere aveți? Eu zic că a fost o adevărată aventură săptămâna aceea!

Eliza, colega noastră despre care nu v-am spus nimic și-ar fi dorit să participe la aceste activități. Mama ei ne-a scris că ne apreciază ideile și ne felicită că am organizat o asemenea săptămână diferită dar foarte plăcută și atractivă.

Dragilor, nici povestea lui Gheară și nici povestea noastră, a Minionilor, nu se încheie aici. Despre Gheară vom mai afla când editura Educrates ne va trimite continuarea poveștii căci au finalizat-o cu întrebarea: „Si ce credeți că se va întâmpla în continuare?" Colegii mei așteaptă noile aventuri ale lui Gheară... și eu vreau să aflu, chiar și educatoarele noastre. Povestea noastră, a grupei Minionii... o vom trăi zi de zi ca fiind CEA MAI FRUMOASĂ!

Vă iubim!

Grupa mijlocie „Isteților”

Personaje din poveste:

Avram Filip
Bora Raul
Baban Ana Alexandra
Brățan Ștefan
Chelemen Simina
Gălan Daria
Horga Anika Aleena
Făgărășan Maria
Ilovan Ezrza Timotei
Ilovan Enoh
Jauca Lucas Filip
Marica Miriam
Marica Vlad
Ștefan Maria Natalia Elena
Tigorean Milan
Tîrnovan Mattia
Vaida Dustin

Educatoare:
Bogdan Luminița-Maria

Povestea ghiozdanului uitat

Într-o dimineață luminoasă, toți copiii din Grupa Isteților de la Grădinița Trenușelul Veseliei erau entuziasmați urma să meargă într-o mini-excursie în curtea grădiniței, unde doamna educatoare le pregătise o „călătorie magică cu trenulețul imaginației". Ceilalți copii erau: Milan, Maria, Miriam, Filip Jauca, Marta, Anika, Daria, Simina, Simina, Dustin, Ana, Raul și Filip Mic.

Toți și-au pus ghiozdănelele frumos în rând, pline cu prânzuri delicioase și gustări sănătoase. Un început perfect... până când...

La un moment dat, în timp ce toți se pregăteau să urce în trenulețul imaginar, Mattia și-a dat seama că ghiozdanul lui lipsește!

— Doamne, ghiozdanul meu! L-am uitat acasă! — a spus el trist, privind spre prietenii săi.

Cum au reacționat prietenii din grupă?

Milan și Vlad a ignorat tristețea lui Mattia și a spus:

— Hai să ne jucăm mai întâi!"

Maria l-a luat de mână:

— Nu plânge, Mattia! O să te ajutăm!

Miriam a propus rapid:

— Poate găsim ceva bun la bucătărie!

Filip și Filip Mic s-au apucat să caute prin cutia cu gustări! Marta și Anika au căutat în dulapul cu rechizite. Daria și cele două Simina au început să cânte o melodie veselie ca să-l înveselească pe Mattia. Ana și Raul au inventat o poveste magică despre un ghiozdan fugitiv care voia să exploreze grădinița înaintea copiilor! Soluția lor isteață: În loc să se întristeze, copiii au decis să-l ajute:

Doamna educatoare le-a sugerat să meargă la bucătărie și să-i împartă lui Mattia o gustare sănătoasă, până când tatăl lui putea să aducă ghiozdanul.

Toată grupa s-a mobilizat ca un mic tren vesel:

— Milan și Filip Mic au dus fructe.

— Maria și Anika au adus sandvișuri mici.

— Daria și Simina au adus apă proaspătă.

— Ana și Raul au adus iaurturi.

— Miriam, Marta și cele două Simina au făcut o frumoasă masă pe păturică.

Când totul a fost gata, au mâncat în jurul unei păturici ca un mic picnic, râzând și cântând. Mattia nu doar că nu s-a mai simțit trist, dar a spus:

— Voi sunteți cei mai buni prieteni din lume!

Și astfel, deși inițial părea o zi începătoșată de un ghiozdan uitat, s-a transformat într-o zi de bucurie, solidaritate și prietenie.

Grupa mică "Piticii"

Personaje din poveste:

Berengea Vlad Andrei
Boarescu Amalis Carina
Bugnar Mateo-Cosmin
Burcsa Istvan-Emanuel
Cârneală Dan Andrei Raul
Cătuna Eduard
Ghereb Paul -Alexandru
Gotea Bianca- Selena
Ghicișan Raisa
Lenghel Gabriela- Evelin
Mănăilă Iris
Milășan Amalia-Maria
Moldovan Isabela-Sonia
Musca David-Marian
Rus Noah
Săsărman Andra –Maria
Szabo Edina-Ioana
Șugar Tudor
Tutuța Sophia
Uilean Runcan Matei
Vultur Alin -Vlad

Educatoare:
Silași Lenuța

Omul de zăpadă năstrușnic și Piticii Veseli

A fost odată o dimineață albă și pufoasă la grupa „Piticii”. Peste noapte, iarna hotărâse să-și lase toată magia în curtea grădiniței. Copacii purtau căciuli de zăpadă, aleile scârțâiau sub pașii mici, iar aerul mirosea a joacă și a bucurie. Când au ieșit afară, piticii au rămas cu gurițele căscate de uimire.

— Uau! a strigat Andrei.

— Parcă suntem într-o poveste! a adăugat Alin, bătând din palme.

Nu a trecut mult și a apărut ideea cea mare:

— Să facem cel mai mare om de zăpadă din lume!

Toți copiii s-au pus pe treabă. Eduard și Paul au început să ruleze un bulgăre uriaș, care devenea din ce în ce mai mare. Istvan și Andrei-Dan făceau un altul, puțin mai mic, dar la fel de rotund. Evelin și Mateo adunau pietricele lucioase pentru năsturei, iar Iris și Amalia modelau cu grijă o fetiță de zăpadă, cu fundițe delicate.

Bianca și Matei au fugit în grupă și s-au întors mândri cu un coif, perfect pentru capul omului de zăpadă. Isabela, Noah și David i-au pus o mătură adevărată în mână, spunând că așa va putea face ordine prin nămeți. Tudor, Edina și Sophia tocmai îi așezau morcovul în loc de nas, când... s-a întâmplat ceva neașteptat.

Omul de zăpadă s-a clătinat, a scos un „oooof” parcă șoptit de vânt și...

BUM! s-a răsturnat direct spre educatoare și spre Raisa, acoperindu-le cu zăpadă din cap până-n picioare.

Pentru o clipă a fost liniște. Apoi, curtea a explodat de râsete.

— Atacul bulgărilor! au strigat Maria și Carina.

Și a început cea mai mare bătălie cu zăpadă! Bulgării zburau prin aer, piticii chicoteau, alunecau, se ridicau și râdeau iar. Educatoarea, transformată

într-un om de zăpadă adevărat, râdea alături de ei, iar Raisa scutura zăpada de pe haină, prefăcându-se supărată.

Deodată, copiii au observat ceva ciudat: omul de zăpadă părea... să zâmbească. Parcă le făcea cu ochiul.

— Credeți că e magic? a șoptit Amalia.

— Sigur e! a spus Mateo. E cel mai năstrușnic om de zăpadă!

Piticii l-au reconstruit cu și mai multă grijă, i-au pus din nou năstureii, morcovul și coiful. După ce omul de zăpadă a fost reconstruit și stătea falnic în mijlocul curții, piticii veseli s-au așezat în jurul lui, obosiți, dar fericiți. Obrajii le erau roșii ca merele, iar mănușile ude, însă nimeni nu voia să intre înăuntru.

— Haideți să-i dăm un nume! a propus David.

— Năstrușnicel! a spus Noah râzând.

— Omul nostru de zăpadă magic! a completat Sophia.

Deodată, un vânt ușor a început să adie, iar omul de zăpadă a scos un sunet ciudat, ca un foșnet. Copiii s-au apropiat mirați. Mătura lui s-a mișcat puțin, iar un năsturel a căzut exact la picioarele lui Andrei.

— Ați văzut?! a șoptit Eduard.

— Cred că ne mulțumește că l-am construit! a spus Amalia cu ochii mari.

Piticii au început să-i spună secrete, dorințe și promisiuni: că vor fi mai cuminți, că vor împărți jucăriile, că vor veni cu drag la grădiniță. Omul de zăpadă părea să asculte atent, stând nemișcat, dar parcă zâmbind tot mai larg.

Educatoarea le-a spus atunci că iarna iubește copiii care știu să se joace frumos și că omul de zăpadă va păstra toate acele gânduri bune până la primăvară. La auzul acestor cuvinte, piticii s-au prins de mâini și au făcut un cerc mare în jurul lui, cântând un cântecel de iarnă.

Când au intrat înapoi în grupă, privind pe fereastră, li s-a părut că omul de zăpadă le face din nou cu ochiul. Sau poate era doar magia unei zile perfecte de iarnă...

De data asta, omul de zăpadă a rămas drept și mândru, ca un paznic al curții. Parcă le promitea că va păstra toate râsetele și bucuria acelei zile.

Și chiar dacă, mai târziu, soarele l-a topit încet-încet, amintirea acelei zile a rămas pentru totdeauna în inimile Piticilor Veseli, ca o poveste albă, caldă și plină de râsete.

Grupa maghiară „Bondărei”

Personaje din poveste:

Biji Márk
Both Ádám István
Csepei Egon
Gőrőg Zsófia
Stupecky-Hamar Áron
Trif Noel

Educatoare:
Gergely Erika-Magdolna

Az állatok királya cirkuszol

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ott, ahol a kurta farkú malac túr, élt egyszer egy oroszlán. Ő volt az állatok királya. Az oroszlán nagyon unatkozott. Annyira unatkozott, hogy eldöntötte, elmegy a cirkuszba, bohócnak. Az udvarában élt egy kisegér és egy nyuszi. Azt kérdi a kisegér:

— Hová akarsz menni, te, király, állatok királya? A cirkusz messze van!

— Sebaj! – feleli az oroszlán.

— Helikopterrel utazom, meglásd, hamar odaérek!

— Milyen helikopterrel? – kérdi a kisegér.

— Nem akármilyen helikopterrel – válaszol az állatok királya – gereblye-helikopterrel indulok útnak.

Hej, gondolkozott a kisegér, hogyan járhatna kedvében a királynak? Szólt a nyuszinak, segítsen. Kieszeltek egy tervet: a gereblye alakja hasonlít a helikopter propelleréhez, mi lenne, ha az lenne a helikopter! Úgy is lett. Kitették az oroszlán útjába a gereblyét, hadd örüljön!

Azzal az oroszlán sarkonfordult. Amint hirtelen megfordult a nagy sietségben egy gereblye végére lépett, az meg a rúdjával jól orrba vágta.

Dühbe gurul az oroszlán és azt kérdi:

— Ki merészelte az utamba tenni ezt a gereblyét?

A nyuszi félénken megszólat: - Nem én!

A kisegér megszólalt: - Én voltam felséges királyom, életem halálom kezedbe ajánlom! Azt mondtad, gereblye-helikopterrel utazol a cirkuszba, a kedvedben akartam járni, előpkészítettem neked a járművet.

Egyszeriben elmúlt az oroszlán haragja. Felült a gereblye-helikopterre és a cirkuszba utazott. Örömében akkorát ordított, hogy az egész cirkusz kiürült. Futottak, menekültek a nézők, emberek, állatok rohantak kifele teli félelemmel.

Mindenki azt hajtogatta, hogy az oroszlán cirkuszol. Ha az oroszlán nem cirkuszolt volna, a mi mesénk is tovább tartott volna!

Itt a vége, fuss el véle!

Regele animalelor face circ

A fost odată ca niciodată, un leu. El era regele animalelor. Leul se plictisea foarte tare. Se plictisea atât de tare încât a decis să meargă la circ, să fie clovn. În curtea lui trăiau un șoricel și un iepuraș. Șoricelul întreabă:

— Unde vrei să mergi, rege, rege al animalelor? Circul e departe!

— Nu contează! - răspunde leul. – Voi lua elicopterul!

— Ce fel de elicopter? - întreabă șoricelul.

— Nu orice elicopter - răspunde regele animalelor - merg într-o călătorie cu un elicopter- greblă.

Se gândi șoricelul, cum ar putea să-l mulțumească pe rege? I-a spus iepurașului să-l ajute. Au venit cu un plan: forma unei greble seamănă cu elicea unui elicopter, ce ar fi dacă aceasta ar fi elicopterul! S-au pus pe treabă. Au așezat grebla în calea leului, să fie mulțumit!

De îndată ce leul s-a întors în mare grabă, a călcat pe capătul unei greble, iar aceasta l-a lovit drept în nas cu prăjina.

Leul a izbucnit în furie și a întrebat:

— Cine a îndrăznit să-mi pună această greblă în cale?

Iepurele a vorbit timid:

— Nu eu!

Șoricelul a vorbit:

— Eu am fost marele meu rege, îți încredințez viața și moartea! Ai spus că vei călători la circ cu un elicopter-greblă, am vrut să îți fac pe plac, ți-am pregătit vehiculul.

Deodată, furia leului a trecut. S-a urcat în elicopterul-greblă și a zburat la circ. De bucuros ce era a răcnit atât de tare încât întregul circ s-a golit. Spectatorii au alergat și au fugit, oamenii și animalele s-au repezit afară de frică. Toată lumea spunea că leul face circ. Dacă leul nu s-ar fi dat în spectacol, povestea noastră ar fi ținut mai mult!

Grupa maghiară „Bondărei”

Personaje din poveste:

Csepei Egon
Incze Loránd
Katona Ödön
Pap Bence
Szabó Dávid
Trif Noel

Educatoare:
Farkas Andrea

A kígyók barátsága

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kígyó. Ez a kígyó egy föld alatti házban éldegélt. Volt neki egy barátja, akivel együtt lakott. Békésen éldegéltek a közös házukban.

Egy szép nyári délután, a kígyók éppen sütkéreztek a meleg köveken, amikor jött egy gyík, aki megzavarta a nyugalmukat és támadásba kezdtek.

Esőfelhők gyülekeztek, amiből egy nagy vihar kerekedett, és a kígyók elmenekültek a vihar elől. Hazatérve a házukban találkoztak egy siklóval és egy csörgőkígyóval, akik éppen a vihar elől menekültek.

— Hát ti mit kerestek itt? – kérdezte az egyik kígyó!

— Eltévedtünk, az eső elmosta a házunk! – válaszolt a sikló.

— Kérünk, fogadjatok be minket is a házatokba!

A kígyók nagyon hamar összebarátkoztak a vendégeikkel, és végül őket is befogadták lakótársnak. Most már négyen éldegéltek a föld alatti házikóban.

Az egyik este árvíz lepte el a házukat és sajnos el kellett menekülniük. A sikló azt javasolta, hogy maradjanak ott.

— Inkább maradjunk! – de a többiek nem egyeztek bele.

— Inkább meneküljünk, keressünk egy új otthont! – javasolta a csörgőkígyó.

Végül kerestek maguknak új házat, ahol nagyon jól érezték magukat. Együtt jártak vadászni, fára mászni és a kövekre napozni.

A vadászás közben, egy fekete mamba is hozzájuk csatlakozott, most már öten voltak. Nagyon megörültek a mambának, aki nagyon barátságosnak bizonyult, őt is meghívták lakótársnak, és boldogan éldegéltek a közös házukban.

tt a vége fuss el véle, kerek erdő közepébe!

Prietenia şerpilor

A fost odată ca niciodată un șarpe. Acest șarpe trăia într-o casă subterană. Avea un prieten cu care locuia. Locuiau liniștiți în casa lor comună.

Într-o frumoasă după-amiază de vară, șerpii se scăldau pe pietrele calde când a venit o șopârlă, le-a tulburat liniștea și a început să atace.

Nori de ploaie s-au adunat, transformându-se într-o furtună mare, iar șerpii au fugit de furtună. Când au ajuns acasă, au întâlnit în casa lor o lăcustă și un șarpe cu clopoței, care fugeau de furtună.

— Ce faceți aici? - a întrebat unul dintre șerpi.

— Ne-am rătăcit, ploaia ne-a spălat casa! - a răspuns lăcusta. Vă rugăm, primiți-ne în casa voastră!

Șerpii s-au împrietenit repede cu oaspeții lor și, în cele din urmă, i-au acceptat ca și colegi de cameră. Acum erau patru locuind în casa subterană. Într-

o seară, o inundație le-a acoperit casa și, din păcate, au fost nevoiți să fugă. Șarpele le-a sugerat să rămână acolo.

— Mai bine rămânem! - dar ceilalți nu au fost de acord.

— Mai bine fugim, găsim o casă nouă! - a sugerat șarpele cu clopoței.

În cele din urmă, au găsit o casă nouă unde s-au simțit foarte fericiți. Au mers împreună la vânătoare, s-au cățărat în copaci și s-au bronzat pe stânci. În timp ce vânau, li s-a alăturat și o mamba neagră, acum erau cinci. Au fost foarte fericiți cu mamba, care s-a dovedit a fi foarte prietenoasă, l-au invitat ca și coleg de cameră și au trăit fericiți în casa lor comună.

Asta a fost povestea mea și-am alunecat pe-o șa!

Grupa mare „Ștrumfii”

Personaje din poveste:

Baciu Alexandra Ioana
Băban Sofia Maria
Braic Lara Alexis
Bujor Filip
Burduhos Aris Eduard
Cârstea Darius Ionuț
Cheța Răzvan
Cornea Darius
Doci Eva Maria
Gavriloaie Andrei
Giurgiuca Denis
Lungu Carla-Evelyn
Marica Tudor Alexandru
Mălai Sara Georgiana
Meglei Andy Florin
Moldovan Erika Amalia
Muntean Andrei
Palage Ilinca
Palage Irina
Pinti Iris Lara
Pop Filip
Precup Elisa Maria
Rihor Aron
Roșca Lucas
Rus David Ionut
Sălăgean Tudor Cristian
Șortuj Raisa Maria
Tofană Andrei Nicolas
Tomoiagă Maria
Tompa Demeter Patrik

Educatoare:
Dumitrean Tatiana-Mihaela

În căsuța ștrumfilor

În sala luminoasă a grupei mijlocii „Ștrumfii” din Grădinița „Trenulețul Veseliei”, copiii erau prinși într-o mare forfotă. Razele soarelui intrau prin ferestrele mari, luminând mesele pline de foi colorate, lipici, stickere și foarfece. Fănicuța a bătut din palme pentru a le atrage atenția.

— Ștrumfi și ștrumfițe, astăzi vom lucra împreună la un colaj despre prietenie! a spus ea, ridicând o coală imensă de carton alb. Vom decupa, lipi și desena pentru a arăta cât de frumoasă este prietenia dintre noi!

Nici nu a terminat bine de vorbit, că Tudor Marica s-a ridicat brusc în picioare și a strigat:

— Eu sunt primul care lipește ceva! a alergat repede până la Tatiana și a întins mâna după un tub de lipici.

— Tudor, nu ne grăbim! a râs educatoarea.

— Dar eu sunt primul la lipit! a spus el hotărât, punând repede o bucățică de hârtie pe carton.

Copiii au râs, iar Raisa a ridicat foarfeca.

— Eu vreau să decupez inimioare și să le pun peste tot!

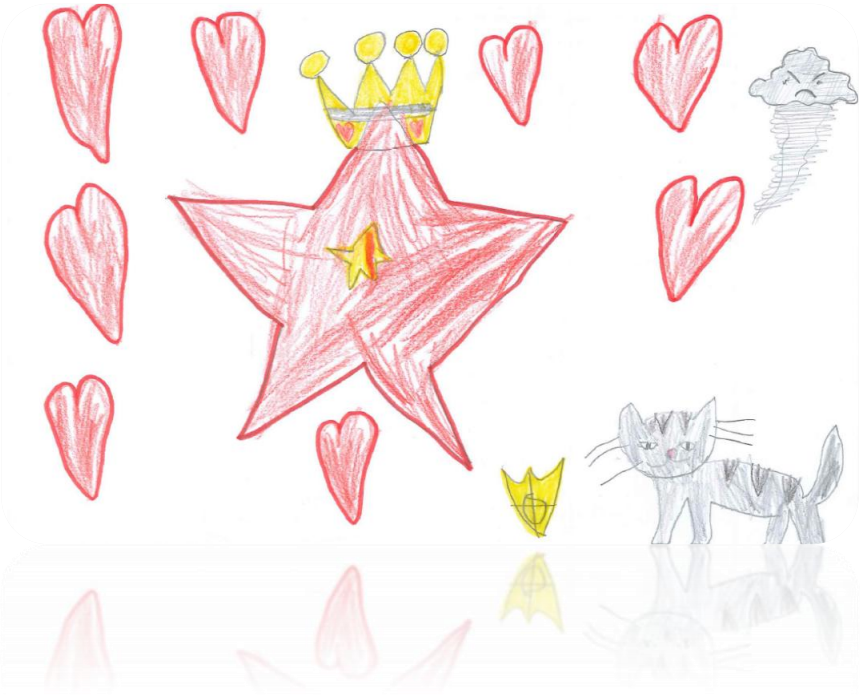
Andrei Găvriloaie se apropie de masă, privindu-i pe toți cu ochii curioși. Fără să spună nimic, ia câteva stickere și le lipește pe jucăria Georgienei, făcând-o să râdă.

— Andrei, ce amuzant ești! a spus Georgiana.

— Eu vreau să fac un tunel prin care să treacă vântul puternic, ca o tornadă adevărată! a adăugat David, fluturând mâinile prin aer.

— Pisica mea trebuie să fie pe desen! a spus Sofia, zâmbind larg. Pentru că ea este prietena mea cea mai bună.

— Eu o să fac un cerc mare, ca un scut protector, pentru că am super-puteri! a declarat Aron, încrucișându-și brațele ca un super-erou.

În timp ce copiii își împărțeau materialele și ideile, în colțul mesei, Evelyn stătea supărată și cu brațele la piept.

— Eu nu vreau să fac colajul acesta! spuse Evelyn.

Alexandra, care deja începuse să lipească niște steluțe aurii, a ridicat privirea.

— De ce nu?

Evelyn și-a întors capul și a ridicat din umeri:

— Pentru că nu vreau să fac ceva împreună cu toți. Vreau să fac singură un desen și să fie cel mai frumos!

— Dar tocmai acesta este scopul, a spus Darius Cornea, să lucrăm împreună!

— Nu-mi pasă! a zis Evelyn îmbufnată, trântind o foarfecă pe masă. Dacă mă supăr, o să vină părinții mei și o să vă aresteze pe toți.

Copiii s-au uitat unii la alții, iar Lucas a oftat și s-a legănat pe scaun.

— Cum putem face? a întrebat Ilinca, strângându-și la piept șoricelul de pluș.

— Eu zic să fugim de omul mare! a propus Eva, începând să alerge în cerc.

— Nu cred că ajută acum, Eva! a spus Sălăgean Tudor, dând ochii peste cap.

— Eu știu ce să fac! a strigat Aron, ridicându-se brusc în picioare. Cu super-viteza mea, voi aduce cea mai frumoasă foaie colorată din lume pentru Evelyn!

S-a ridicat și a alergat în jurul mesei, dar, din neatenție, s-a împiedicat de păturica lui Filip și a căzut lângă Răzvan, care a început să râdă.

— Poate și Olivia, sora mea, ne-ar putea ajuta să o împăcăm pe Evelyn! zise Răzvan.

— Olivia e prea mică, Răzvan! a adăugat Andrei Tofană, ridicând din sprâncene.

— Eu zic să-i dăm ceva moale și pufos să se liniștească! spuse deodată Filip, ridicând păturica lui și lipindu-și-o de față. Mie îmi place păturica mea, mă liniștește!

Copiii s-au uitat unii la alții.

— Hmmm... nu cred că funcționează cu Evelyn! a râs Elisa.

— Ce-ar fi să-i spunem că desenul ei va fi în mijloc, ca o stea strălucitoare? a sugerat Iris, uitându-se pe sub ochelari.

— Da, să fie ca un simbol al prieteniei! a adăugat Alexis, zâmbind timid.

Evelyn i-a privit pe toți, încă supărată.

— Hmmm... doar dacă desenul meu va fi cel mai frumos!

— Normal că va fi! a zis Maria, foindu-se pe scaun. Așa cum eu am cele mai frumoase „ungii", la fel și desenul tău va fi cel mai frumos!

Nici nu a terminat Maria de vorbit, că... POC! Un tub de lipici a zburat și s-a lipit direct pe rochița lui Evelyn.

— Aaaaaa! Cine a făcut asta? a țipat ea, privind furioasă către copii.

Toți au încremenit. Lucas și Aris au făcut ochii mari și au schimbat priviri vinovate.

— Mmm... nu noi! a zis Lucas, încercând să nu râdă.

— Ba voi! a spus Evelyn, încruntându-se.

— Dar nu te enerva! Uite, știu eu cum să curățăm rochița! a adăugat Sălăgean Tudor, luând un șervețel.

Fănicuța a intervenit râzând.

— Evelyn, nu-i nimic! Se curăță imediat!

Evelyn s-a uitat lung la rochița ei, apoi la copiii din jur, care îi întindeau foi colorate, stickere și sclipici, încercând să o facă să uite de incident. A oftat...

— Bine... dar numai dacă punem mai mult sclipici pe desen!

Toți copiii au râs, iar apoi s-au apucat cu toții de lucru. Ilinca și Irina au desenat conturul unei stele aurii în mijlocul colajului, iar Raisa a adăugat inimioare de jur împrejur. Georgiana și-a lipit o figurină Kepner în colț, iar Sofia a desenat o pisică gri, exact ca a ei. Evelyn a desenat o coroană aurie, iar copiii au pus-o chiar în centrul colajului.

— Vezi? Ești regina prieteniei! a spus Tatiana, zâmbind.

Evelyn s-a uitat la desen, apoi și-a fluturat părul în vânt, precum o regină.

— Hmmm... da, îmi place! Bine, vă iert!

Copiii au izbucnit în râs, iar Fănica a clătinat din cap, amuzată.

— Ei bine, ștrumfilor, cred că ați învățat astăzi o lecție importantă despre prietenie!

— Da! a spus David. Uneori trebuie să liniștești o furtună!

Toți au râs din nou, iar Evelyn s-a așezat mulțumită lângă colaj. Liniștea se întorsese în grupa Ștrumfilor. Pentru moment...

Grupa mare „Ștrumfii”

Personaje din poveste:

Baciu Alexandra Ioana
Băban Sofia Maria
Braic Lara Alexis
Bujor Filip
Burduhos Aris Eduard
Cârstea Darius Ionuț
Cheța Răzvan
Cornea Darius
Doci Eva Maria
Găvriloaie Luca-Andrei
Giurguca Denis-Sorin
Lungu Carla Evelin
Marica Tudor Alexandru
Mălai Sara Georgiana
Meglei Andy Florin
Moldovan Erika Amalia
Muntean Andrei
Palage Ilinca
Palage Irina
Pinti Iris Lara
Pop Filip
Precup Elisa Maria
Rihor Aron
Roșca Lucas
Rus David Ionut
Sălăgean Tudor Cristian
Șortuj Raisa Maria
Tofană Andrei Nicolas
Tomoiagă Maria
Tompa Demeter Patrik

Educatoare:
Babițchi Anuța

Marea Misiune a Ștrumfilor din Grupa Mare

Într-o dimineață luminoasă, în Satul ștrumfilor, Ștrumful Înțelept a bătut din clopoțel:

— Ștrumfi, ștrumfi! Avem o problemă mare!

Toți ștrumfii au ieșit repede din căsuțele lor ciupercuțe. Au venit și cei mai curioși și mai energici ștrumfi: Tudor S, Alexandra, Darius CA, Andrei M, Ilinca, Irina, Lucas, Aron, Darius CO, Andrei G, Alexis, Evelin, Andy, Georgiana, David, Elisa, Lara, Filip P, Andrei T, Răzvan, Denis, Amalia, Filip B, Eva, Maria, Raisa, Aris, Tudor M, Sofia și Patrik.

Ștrumful Înțelept a ridicat un pergament și a spus:

— Cartea Prieteniei a dispărut! Fără ea, Ștrumfii încep să se certe din nimic, să nu se mai ajute și să uite să fie buni unii cu alții.

Toți au făcut ochii mari.

— Dar cum s-a întâmplat asta? a întrebat Sofia.

— Cred că Gargamel a luat-o... a zis Ștrumful Înțelept, suspinând.

Atunci Tudor M a făcut un pas în față:

— Atunci trebuie s-o recuperăm! Suntem grupa mare, suntem curajoși!

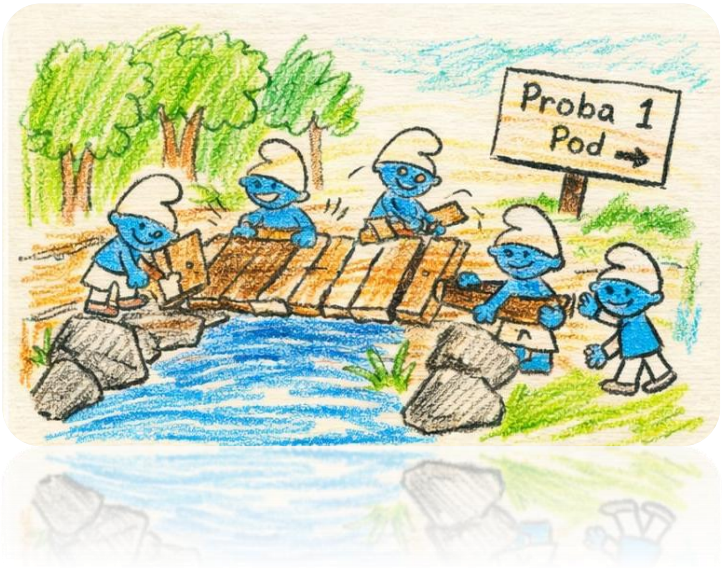
— Și uniți! a completat Alexandra.

Ștrumful Înțelept a zâmbit:

— Foarte bine! Dar misiunea are trei probe. Doar dacă treceți probele, veți găsi drumul spre carte.

Proba 1: Podul Cooperării

Ștrumfii au mers prin pădure până au ajuns la un râu. Apa curgea repede și podul era stricat.

— Trebuie să lucrăm împreună! a spus Andrei G.

Lucas și Aron au găsit crenguțe solide.

Ilinca și Irina au adunat frunze mari pentru a acoperi golurile.

Darius CA și Darius CO au ținut crengile la locul lor.

Răzvan și Denis au verificat dacă podul e stabil.

Eva, Maria și Raisa au încurajat pe toată lumea:

— Hai, se poate! Suntem o echipă!

În câteva minute, podul era gata.

— Bravo! a spus o voce magică din pădure. Ați trecut prima probă!

Proba 2: Labirintul Emoțiilor

După pod, au ajuns într-un labirint verde, făcut din tufe înalte.

Pe o pancartă scria:

„Ca să ieșiți, trebuie să recunoașteți emoțiile."

Dintr-odată, au apărut trei uși: prima ușă cu o față veselă, a doua ușă cu o față tristă și a treia ușă cu fața nervoasă.

— Eu cred că uneori ne supărăm, dar putem vorbi frumos, a spus Amalia.

— Și când suntem triști, avem nevoie de o îmbrățișare, a spus Elisa.

— Și când suntem bucuroși, putem împărți bucuria cu ceilalți! a zis Georgiana.

Andrei M, Andrei T și Andy au găsit o săgeată ascunsă pe jos, iar Patrik a observat o altă pancartă:

„Alegeți ușa care vă ajută să mergeți mai departe: ușa bunătății."

Atunci Aris a spus:

— Bunătatea merge cu toate emoțiile! Putem fi buni și când suntem nervoși, și când suntem triști, și când suntem veseli!

Și așa au ales o ușă pe care a apărut brusc o inimă.

Labirintul s-a deschis ca prin magie.

— Ați trecut și a doua probă! a spus vocea.

Proba 3: Comoara Curajului

În fața lor a apărut o peșteră întunecată. Înăuntru se auzea un „Miau!" înfricoșător.

— E pisica lui Gargamel! a șoptit Lara.

Unii ștrumfi s-au speriat puțin.

Atunci Tudor S a spus:

— Curajul nu înseamnă să nu-ți fie frică. Curajul înseamnă să mergi mai departe chiar dacă îți e puțin frică.

— Eu vin cu tine! a spus Filip P.

— Și eu! a zis Filip B.

— Și eu! a spus Alexis.

— Și eu! a strigat Evelin.

— Și eu! a adăugat David.

Au intrat încet. În peșteră era... doar o pisicuță mică, rătăcită, care tremura.

— Nu e rea! a spus Sofia, aplecându-se.

— E doar speriată, a zis Irina.

Atunci Andrei G a găsit lângă pisicuță... un cufăr!

Au deschis cufărul și înăuntru era Cartea Prieteniei.

Dar pe copertă era un bilețel:

„Am luat cartea ca să vă testez. Dacă sunteți uniți, o meritați."

Semnat: Gargamel (care se pare că a fost azi puțin... mai puțin rău).

Deodată satul Ștrumfilor se umple de lumină

Când s-au întors, Ștrumful Înțelept i-a aplaudat:

— Ați reușit! Ați trecut toate probele!

Și atunci cartea a strălucit, iar în sat a apărut un curcubeu.

Ștrumfii au început să cânte și să danseze. Iar cei din grupa mare au primit câte o insignă magică pe care scria:

„Eu sunt un Ștrumf bun și prietenos!"

În acea seară, Tudor S, Alexandra, Darius CA, Andrei M, Ilinca, Irina, Lucas, Aron, Darius CO, Andrei G, Alexis, Evelin, Andy, Georgiana, David, Elisa, Lara, Filip P, Andrei T, Răzvan, Denis, Amalia, Filip B, Eva, Maria, Raisa, Aris, Tudor M, Sofia și Patrik au adormit fericiți, știind un lucru important:

✨ Prietenia este cea mai mare magie. ✨

Grupa mare „Steluțele”

Personaje din poveste:

Băbălău Dragoș Matei
Candale Rebeca
Călușeriu Ema Ioana
Cobor Antonia Maria
Costea Andrei
Danci Mihai Ionuț
Dumitrean Luana-Maria
Gherasim Filip Vlad
Gherman Ema
Hosu Vlad-Avram
Jimborean Vlad
Kocsis Ciprian Gabriel
Mateian Horia
Moldovan Hailie Alessia

Educatoare:
Dejan Lucica-Ilișca
Fechete Poenar Ancuța

Mica stea și călătoria magică

Într-o noapte senină, când luna, cu razele ei, lumina cerul ca o lanternă fermecată, deasupra lumii străluceau mii de stele. Printre ele se afla și o stea mică, cu o lumină slabă, abia vizibilă. Era Mica Stea. Deși avea o inimă bună, nu îndrăznea să strălucească, pentru că nu credea suficient în ea.

Mica Stea privea adesea spre Pământ și visa să fie observată. Celelalte stele păreau sigure pe ele, iar asta o făcea să se simtă și mai mică. „Poate nu sunt destul de bună", își spunea ea, ascunzându-se printre nori.

Într-o dimineață plină de veselie, la grădinița „Trenulețul Veseliei", copiii din grupa mare „Stelușele", se adunaseră în jurul doamnei educatoare. Pe pereți erau desene colorate, iar în clasă domnea o atmosferă caldă și prietenoasă.

Dragoș, Rebeca, Ema C., Antonia, Andrei, Mihai, Luana, Filip, Ema G., Vlad H., Vlad J., Ciprian, Horia și Hailie ascultau cu atenție.

— Copii, astăzi vom vorbi despre prietenie, bunătate și despre cât de important este să credem în noi, spuse doamna educatoare cu un zâmbet blând.

Chiar atunci, o rază subțire de lumină a coborât pe fereastră și s-a așezat ușor pe covor. Era Mica Stea.

— Bună dimineața!, a spus ea timidă.

Copiii au fost surprinși, dar curioși.

— De ce nu strălucești? a întrebat Vlad H.

— Pentru că mi-e teamă să nu greșesc, a răspuns steaua. Aș vrea să învăț cum să am încredere în mine.

Doamna educatoare a înțeles imediat.

— Uneori, avem nevoie de prieteni care să ne ajute să ne descoperim lumina.

Copiii s-au prins de mâini, au închis ochii și, ca prin magie, clasa s-a transformat într-un tărâm fermecat. Podeaua a devenit un drum de nori, iar pereții – un cer imens.

— Începe călătoria magică! a spus Filip entuziasmat.

Dragoș și Andrei au mers în față, arătând curaj. Rebeca și Antonia au adunat cuvinte frumoase și le-au pus într-un sac magic. Ema C. și Ema G. au învățat-o pe Mica Stea ce înseamnă răbdarea și bunătatea.

Mihai și Vlad J. au construit un pod al prieteniei, peste care steaua a trecut cu emoție. Luana a cântat un cântecel vesel, iar Vlad H. a încurajat-o să nu renunțe. Ciprian și Horia au ajutat-o atunci când obosea, iar Hailie i-a oferit o îmbrățișare plină de căldură.

Cu fiecare gest bun, Mica Stea strălucea tot mai tare.

— Simt că pot! a spus ea bucuroasă.

— Pentru că ai prieteni, i-a spus doamna educatoare.

Ajunși pe Dealul Luminii, copiii au format un cerc. Fiecare copil a spus câte un lucru bun despre Mica Stea. Atunci, ea a strălucit ca niciodată, luminând cerul cu o lumină caldă și blândă.

Când s-au întors la grădiniță, totul părea la fel, dar copiii știau că ceva se schimbase. Învățaseră că fiecare copil are o lumină în suflet.

De atunci, la grădinița „Trenulețul Veseliei", copiii din grupa mare au fost mai uniți, mai buni și mai curajoși. Dar călătoria Micii Stele nu se terminase încă.

Într-o altă zi, Mica Stea s-a întors la copii, puțin îngrijorată.

— Am început să strălucesc, dar uneori lumina mea slăbește din nou, le-a spus ea. Ce pot face atunci?

Doamna educatoare i-a așezat pe copii în cerc.

— Atunci când simțim că nu mai avem putere, ne amintim ce am învățat: cerem ajutor, suntem răbdători și nu renunțăm.

Copiii au hotărât să pornească într-o a doua călătorie magică. De data aceasta, drumul era mai lung și plin de încercări.

Prima oprire a fost Pădurea Răbdării. Acolo, Dragoș și Mihai au învățat-o pe Mica Stea să aștepte fără să se supere. Rebeca și Luana i-au arătat cum să respire adânc atunci când lucrurile nu ies din prima.

A doua oprire a fost Lacul Bunătății. Antonia, Ema C. și Ema G. au ajutat-o să vadă cât de important este să fii bun, chiar și atunci când e greu. Lumina Micii Stele a devenit mai caldă.

Pe Muntele Curajului, Andrei, Vlad H. și Vlad J. au încurajat-o să urce pas cu pas. Ciprian și Horia au ajutat-o să nu alunece, iar Filip a spus:

— Curajul nu înseamnă să nu-ți fie frică, ci să mergi mai departe.

La final, au ajuns în Valea Prieteniei. Acolo, Hailie a luat Mica Stea de mână și i-a spus:

— Nu ești singură. Noi suntem cu tine.

În acel moment, Mica Stea a strălucit mai puternic ca niciodată. Cerul s-a umplut de lumină, iar stelele au început să danseze.

Când copiii s-au întors în clasă, doamna educatoare le-a spus:

— Fiecare dintre voi este ca o stea. Uneori străluciți mai tare, alteori mai încet, dar împreună lumina voastră este minunată.

De atunci, copiii au știut că prietenia, bunătatea și încrederea în sine îi vor ajuta mereu. Iar Mica Stea a rămas prietena lor, strălucind pe cer și amintindu-le că magia este în fiecare dintre noi.

Grupa mare „Stelușele”

Personaje din poveste:

Nat Lucas Vlad
Onul Ranya Nicole
Oprea Carolina
Pintea Răzvan Dinu
Pîrlea Irina Maria
Poenar Patrik Cristian
Pop Ivy Nicole
Rînziș Elena
Șerban Robert Andrei
Stîngu Adan Alexandru
Suciu Sergiu Ionuț
Todașcă Mira Andreea
Urdă Scridon Adalia Irina

Educatoare:
Fechete Poenar Ancuța
Dejan Lucica-Ilișca

Copacul prieteniei

Într-o dimineață luminoasă de primăvară, când aerul era proaspăt, iar razele soarelui se strecurau jucăușe printre nori, la Grădinița „Trenulețul Veseliei" domnea o agitație plină de bucurie. Copiii din grupa Steluțele soseau rând pe rând, cu rucsăcele colorate în spate și cu emoția unei zile speciale. Urma excursia mult așteptată la Parcul Dendrologic Unirea, o ieșire care promitea aventură, descoperire și multă bucurie.

Anca, educatoarea grupei, îi întâmpina pe copii cu zâmbetul cald și vorbe blânde. Fiecare copil era salutat pe nume, iar rucsăcelele erau verificate cu atenție. Lucas, curios și dornic să împărtășească ce știa, le povestea colegilor despre copaci, explicând că unii sunt foarte bătrâni și pot trăi sute de ani. Ranya, talentată la desen, își pregătea cu grijă caietul și creioanele, hotărâtă să surprindă fiecare detaliu al naturii. Carolina, mai sensibilă, privea în jur cu emoție, dar se simțea în siguranță ținând-o de mână pe Irina, care îi vorbea calm și o încuraja.

Răzvan alerga prin curte, plin de energie, inventând jocuri și glume. Ivy îl urma, cântând încet un cântecel vesel. Patrik, harnic și atent, ajuta la așezarea rucsacurilor în autobuz. Elena, timidă și foarte ordonată, verifica de mai multe ori dacă are sticla cu apă și șervețelele la locul lor. Robert observa totul cu atenție, analizând ordinea și organizarea, iar Adan număra copiii, asigurându-se că nimeni nu lipsește. Sergiu povestea cu entuziasm despre o excursie mai veche, iar Mira și Adalia discutau în șoaptă despre ce culori vor folosi pentru frunze, flori și copaci.

Când autobuzul a pornit, copiii au aplaudat bucuroși. Drumul a fost plin de cântece, ghicitori și povești. Educatoarea le-a reamintit regulile excursiei, explicând cât de important este să respecte natura și i-a provocat să fie atenți la tot ce văd și aud. Copiii priveau pe geam, observând câmpurile, casele și copacii

de pe marginea drumului. Timpul a trecut repede, iar emoția creștea cu fiecare minut.

Ajunși la Parcul Dendrologic Unirea, copiii au coborât în liniște, impresionați de frumusețea locului. Aerul curat, aleile umbrite și sunetele naturii îi făceau să se simtă ca într-o poveste. Prima activitate a fost o plimbare de observare. Copiii mergeau încet, ascultând foșnetul frunzelor și ciripitul păsărilor. Lucas recunoștea copacii, explicând diferențele dintre ei. Robert analiza forma trunchiurilor, iar Adan calcula câți pași sunt între doi copaci. Irina îi încuraja pe colegi să își exprime impresiile, iar educatoarea îi asculta cu atenție.

Prima oprire a fost la căsuța aricilor. Era construită din crengi, frunze și paie și părea un adăpost desprins dintr-un basm. Carolina a zâmbit emoționată, imaginându-și aricii adunați acolo. Patrik a întrebat cum pot oamenii ajuta animalele sălbatice, iar Anca le-a explicat cât de important este să protejeze natura și să nu deranjeze animalele. Elena privea atent, fără să atingă nimic, iar Sergiu adăuga informații pe care le știa despre arici.

Următoarea oprire a fost la căsuțele insectelor. Copiii au descoperit adevărate hoteluri în miniatură, construite din lemn, paie și conuri. Răzvan a observat o buburuză și a sărit de bucurie. Ivy a inventat un cântecel despre ea, iar copiii au cântat încet, pentru a nu speria insectele. Robert analiza structura căsuțelor, iar Adan număra compartimentele. Ranya, Mira și Adalia desenau cu atenție, fiecare surprinzând detalii diferite.

În centrul parcului se afla Copacul prieteniei. Era un copac bătrân, cu trunchiul gros și ramuri larg deschise, ca niște brațe protectoare. Educatoarea Anca le-a spus copiilor că acest copac ascultă de mulți ani râsetele copiilor și că se bucură atunci când aceștia dansează în jurul lui. Copiii s-au prins de mâini și au format un cerc mare. Au început să danseze, să râdă și să se bucure de moment. Răzvan sărea, Ivy cânta, Lucas râdea, iar Carolina se simțea protejată. Irina coordona pașii, Patrik ținea ritmul, Sergiu striga de bucurie, iar Elena, deși timidă, zâmbea larg.

După dans, copiii s-au așezat pe iarbă pentru gustare. Au discutat despre ce le-a plăcut cel mai mult, fiecare copil având ocazia să își exprime gândurile. Educatoarea i-a încurajat să vorbească și să se asculte unii pe alții. Acest moment a fost unul de liniștire și de apropiere.

A urmat timpul de joacă liberă. Copiii au alergat, au inventat jocuri, au construit povești din frunze, bețe și pietricele. Ranya, Mira și Adalia desenau în continuare, iar Lucas le explica ce copac au ales. Adan și Robert au inventat un joc de numărat frunze, iar Carolina, prinsă de atmosfera veselă, a prins curaj și s-a alăturat jocurilor.

Înainte de plecare, Steluțele s-a adunat din nou lângă Copacul prieteniei. Fiecare copil a atins trunchiul copacului, ca pe o promisiune că vor respecta natura și prietenia. Educatoarea i-a felicitat pentru comportament și implicare.

Drumul de întoarcere a fost liniștit. Unii copii au adormit, alții își priveau desenele sau povesteau în șoaptă. Excursia nu a fost doar o ieșire în natură, ci o lecție despre respect, cooperare și bucuria de a fi împreună. Undeva, în Parcul Dendrologic, Copacul prieteniei păstra amintirea pașilor copiilor și aștepta cu răbdare următoarea vizită.

Grupa mare „Fluturașii”

Personaje din poveste:

Alexandra Marc
Alice Moreanu
Anais Câmpean
Aron Cîșlariu
Aviva Vîrtic
Bogdan Pintea
Camelia Mureșan
Ecaterina Apopii
Elisa Hodiș
Iulia Mureșan
Matei Leoca
Mihai Nistor
Patrick Șofron
Raisa Caramba
Tania Luca
Vlad Chiș
Vlad Spânu
Ze'ev Magen

Educatoare:
Urs Anca-Mariana

În jurul bradului, În așteptarea lui Moș Crăciun

În seara de Ajun, fulgii cădeau liniștiți peste oraș, iar în casa copiilor mirosea a turtă dulce, portocale și ciocolată caldă (Iulia Mureșan).

În mijlocul sufrageriei strălucea bradul împodobit cu beteală roșie și aurie, globuri colorate și o stea luminoasă în vârf (Patrick Șofron).

Copiii, Radu și Roxi, stăteau așezați lângă brad, pe covor, cu ochii mari și plini de nerăbdare (Elisa Hodiș).

— Oare când vine Moș Crăciun? șopti Roxi (Camelia Mureșan).

— Sigur vine în curând! răspunse Radu, uitându-se pe fereastră după sania fermecată (Matei Leoca). Mama și tata îl așteptau și ei pe Moș Crăciun să sosească (Alexandra Marc).

Pentru ca timpul să treacă mai repede, copiii și părinții lor au început să cânte colinde în jurul bradului (Vlad Chiș). Luminițele de pe brad clipiră vesele, ca și cum și bradul se bucura de colindele lor (Raisa Caramba).

Deodată, s-a auzit un „Ho, ho, ho!" puternic în curte (Vlad Spînu).

Copiii s-au oprit, emoționați și bucuroși, iar inimile lor au început să bată mai repede (Anais Câmpean). Ușa s-a deschis ușor, Iar Moș Crăciun a intrat, scuturându-și haina roșie plină de zăpadă (Mihai Nistor).

— Bună seara, dragi copii! (Ze'ev Magen).

— Moș Crăciun! au strigat copiii deodată, fugind spre el (toți copiii).

Moșul a zâmbit și le-a împărțit îmbrățișări calde, apoi s-a așezat pe scaun, lângă brad, și a ascultat colindele și poeziile copiilor, bătând ritmul cu palma pe sacul plin de daruri (Ecaterina Apopii).

— Ați fost cuminți anul acesta, le-a spus Moșul. Și pentru că ați cântat atât de frumos, am pregătit câte un cadou special pentru fiecare dintre voi (Bogdan Pintea).

Copiii erau fericiți, iar ochii lor s-au luminat (Aviva Vârtic). Au desfăcut cadourile foarte repede, savurând fiecare clipă (Iulia Mureșan). Roxi a primit un ursuleț de pluș și o păpușă care cântă (Alice Moreanu). Radu a primit un trenuleț electric și un camion (Aron Cîșlariu).

Când Moșul s-a ridicat să plece, copiii l-au îmbrățișat și i-au spus (Raisa Caramba):

— Mulțumim, Moș Crăciun! Te iubim și te așteptăm și la anul! (Patrick Șofron)

Moș Crăciun a zâmbit și a rostit:

— Să fiți cuminți, buni și veseli! Așa îmi aduceți cea mai mare bucurie (Tania Luca). Apoi, Moș Crăciun a dispărut în noapte, iar de pe fereastră s-a văzut pentru o clipă sania lui Moș Crăciun pe cer (Anais Cîmpean).

Copiii și părinții lor s-au așezat din nou pe covor, lângă brad, fericiți și plini de entuziasm și au deschis cadourile primite (Alexandra Marc).

Această seară a fost una deosebită, iar copiii și părinții o vor purta mereu în inimi (Mihai Nistor, Raisa Caramba, Anais Cîmpean).

Grupa mare "Zümi"

Personaje din poveste:

Balog Anna – Stefánia
Darlați Erik
Morosan Brigitta – Evelin
Kíss Dávid – Márk
Lungu Evelin
Mátyás Dominik
Szabó Éli
Moldovan Gusztáv – Alexandru
Darlați Noel
Tinca Miriam – Rebeka
Moldovan Medárd - Valentin

Educatoare:
Pásztor Ágnes

A Zümi csoport és a Kerekerdő titka

Egyszer volt, hol nem volt, itt Erdély szívében, a hangulatos Beszterce városának egyik barátságos utcácskájában volt egy vidám hely, amit úgy hívtak A vidámság kisvonata. Ebben a csodálatos oviban lakott a Zümi csoport, tizenegy apró felfedezőjével és óvónénijükkel, akik egy napsütéses reggelen úgy döntöttek, hogy nem a babakonyhában fognak sütni-főzni, hanem felfedezik a titokzatos Kerekerdő legmélyét.

A csapat élén Erik haladt, aki büszkén vitte a csoport kabaláját, Zümit, míg Anna, aki egy varázslatos térképet szorongatott a kezében igazi túravezetőként figyelte az utat, és minden érdekességet megmutatott a többieknek.

— Arra van az Óriások Fája! – mutatott előre lelkesen Éli, mint a csoport legfőbb erdőkerülője, egy hosszú botot faragott magának, és minden gyanús bokrot megvizsgált, nehogy egy álmos sündisznó útját állják

Ahogy beértek a sűrűbe, a fák ágai között megcsillant a fény. Evelin vette észre először, hogy a levelek között apró, csillogó szentjánosbogarak táncolnak, pedig még nappal volt.

— Nézzétek, tündérpor! – súgta Evi, és óvatosan egy kis kosárkába kezdett gyűjteni mindenféle különleges formájú kavicsot és makkot.

Hirtelen egy reccsenés hallatszott a sűrűből. Márk és Éli azonnal akcióba lendültek: mint két bátor lovag, előreosontak a harasztban. De nem sárkányt találtak, hanem egy kismadarat, aki kiesett a fészkéből.

— Ne félj, kismadár! – mondta Evelin, és puha mohából azonnal egy ideiglenes fészket épített neki egy alacsonyabb ágra. Noel, Domi és Gusztáv közben egy kidőlt fatörzsből hidat építettek a közeli patak felett.

— Vigyázzatok, a vízben biztosan vízi tündérek laknak! – figyelmeztette őket Erik, miközben segített a többieknek átkelni a túlpartra.

A patak túloldalán egy hatalmas tisztás várta őket. Evelin talált rá a legszebb helyre, ahol a vadvirágok olyan illatosak voltak, mintha cukorkából lettek volna. Itt letelepedtek, és a legkisebb, de legfigyelmesebb ovis, Miriam, észrevette, hogy a fűben egy kis ösvény vezet egy odvas fához.

— Ott lakik a Kerekerdő őrzője! – jelentette ki Anna nagy komolysággal.

A gyerekek körbeülték a fát, és mindenki betett egy apró kincset az odúba: Anna egy színes szalagot, Erik egy sima kavicsot, a többiek pedig egy-egy szép levelet. Cserébe a szél susogni kezdett, és a fák ágai közül édes erdei szamóca illata szállt feléjük.

Ahogy a nap sugarai már hosszúra nyúltak a fatörzsek között, Anna felemelte a sárga zászlót, jelezve: ideje visszatérni a Zümi csoport otthonába. A tizenegy kalandor kicsit fáradtan, de teli zsebbel és még több élménnyel indult meg az ismerős ösvényen. Erik haladt hátul, gondosan ügyelve arra, hogy senki ne maradjon le, miközben Evelin és Evi egymásnak

mutogatták a gyűjtött kincseket: egyikük egy különleges, csavart ágat talált, a másikuk pedig egy olyan kavicsot, ami pontosan úgy nézett ki, mint egy szív.

— Nézzétek, ott már látszanak a kerítés oszlopai! – kiáltott fel Márk, és Domival együtt egy utolsó nagy futást rendeztek a kapuig. Ahogy beértek az óvoda udvarára, Medi és Noel azonnal a homokozó felé vették az irányt, hogy ott építsenek biztonságos garázst a kiránduláson talált különleges formájú köveknek.

Gusztáv és Miriam a kispadra telepedtek le, hogy kiszórják a cipőjükbe ment homokot és száraz leveleket.

— Ez volt a legjobb napunk! – állapította meg Gusztáv, miközben Éli már azt tervezgette, hogy holnap a rajzlapon is megörökíti a Kerekerdő óriás fenyőit.

A kis Miriam közben büszkén vonult oda az óvónénihez, és a zsebéből előhúzott egy marék makkot.

— Ezeket mind neked hoztuk az erdő mélyéről! – mondta komoly arccal, mire az egész csoport köréjük gyűlt.

Mielőtt megszólalt volna az uzsonnához hívó csengő, a gyerekek még egyszer utoljára visszanéztek a távoli fák felé. A Kerekerdő ott maradt a helyén, de a Zümi csoport magával hozott egy darabkát belőle a szívében és a zsebeiben.

Aznap délután mindenki egy kicsit nagyobbra nőtt, és még jobban összekovácsolódott ez a tizenegy bátor jóbarát.

Aventurile Grupei Zümi în Pădurea Rotundă

A fost odată ca niciodată, chiar aici, în inima Transilvaniei, pe o străduță primitoare din cochetul oraș Bistrița, un loc vesel numit „Trenulețul Veseliei”. În această grădiniță minunată locuia Grupa Zümi, cu cei unsprezece mici exploratori și educatoarea lor, care, într-o dimineață însorită, au decis să nu gătească în bucătăria de jucărie, ci să descopere adâncurile misterioase ale Pădurii Rotunde.

În fruntea echipei mergea Erik, care ținea în mână cu mândrie mascota grupei, pe Zümi, în timp ce Anna, strângând în mână o hartă magică, urmărea

drumul ca un adevărat ghid, arătându-le tuturor curiozitățile întâlnite.

— Acolo este Copacul Uriașilor! – a arătat entuziasmat Éli, care, în calitate de pădurar principal al grupului, își cioplise un băț lung și cerceta fiecare tufiș suspect, ca nu cumva să stea în calea vreunui arici somnoros.

Pe măsură ce intrau în desiș, lumina sclipea printre ramurile copacilor. Evelin a observat prima că printre frunze dansau licurici mici și strălucitori, deși era încă zi.

— Priviți, praf de zâne! – a șoptit Evi, începând să adune cu grijă într-un coșuleț tot felul de pietricele și ghinde cu forme deosebite.

Deodată, s-a auzit un zgomot din tufișuri. Márk și Éli au intrat imediat în acțiune: ca doi cavaleri curajoși, s-au furișat prin frunziș. Dar nu au găsit un balaur, ci o păsărică mică care căzuse din cuib.

— Nu te teme, micuțo! – a spus Evelin și, din mușchi moale, i-a construit imediat un cuib provizoriu pe o ramură mai joasă. Între timp, Noel, Domi și

Gusztáv au construit un pod dintr-un trunchi de copac prăbușit peste pârâul din apropiere.

— Aveți grijă, în apă sigur locuiește Zâna Apelor! – i-a avertizat Erik, ajutându-i pe ceilalți să treacă pe malul celălalt.

Dincolo de pârâu îi aștepta o poieniță uriașă. Evelin a găsit cel mai frumos loc, unde florile sălbatice erau atât de parfumate de parcă ar fi fost făcute din bomboane. S-au așezat acolo, iar cea mai mică, dar cea mai atentă fetiță, Miriam, a observat că prin iarbă duce o cărare mică spre un copac scorburos.

— Acolo locuiește Paznicul Pădurii Rotunde! – a declarat Anna cu mare seriozitate.

Copiii au înconjurat copacul și fiecare a pus câte o mică comoară în scorbură: Anna o panglică colorată, Erik o piatră netedă, iar ceilalți câte o frunză frumoasă. În schimb, vântul a început să freamăte, iar printre ramuri s-a răspândit mirosul dulce al fragilor de pădure.

Pe măsură ce razele soarelui se lungeau printre trunchiurile copacilor, Anna a ridicat steagul galben, semnalizând că e timpul să se întoarcă acasă. Cei unsprezece aventurieri au pornit pe poteca cunoscută, puțin obosiți, dar cu buzunarele pline și cu și mai multe amintiri.

Erik mergea în spate, având grijă ca nimeni să nu rămână în urmă, în timp ce Evelin și Evi își arătau una alteia comorile adunate: una găsise o crenguță răsucită, iar cealaltă o piatră care arăta exact ca o inimă.

— Priviți, se văd deja stâlpii gardului! – a strigat Márk și, împreună cu Domi, au încins o ultimă cursă până la poartă. Cum au intrat în curtea grădiniței, Medi și Noel s-au îndreptat imediat spre groapa cu nisip, pentru a construi un garaj sigur pentru pietrele cu forme ciudate găsite în excursie.

Gusztáv și Miriam s-au așezat pe băncuță pentru a scutura nisipul și frunzele uscate din pantofi.

— A fost cea mai frumoasă zi! – striga vesel Gusztáv, în timp ce Éli plănuia deja cum va desena mâine brazii uriași din Pădurea Rotundă.

Micuța Miriam s-a dus cu mândrie la educatoare și a scos din buzunar un pumn de ghinde.

— Pe toate acestea ți le-am adus din adâncul pădurii! – a spus ea cu o față serioasă, moment în care toată grupa s-a adunat în jurul lor.

Înainte ca sunetul clopoțelului să îi cheme la gustare, copiii s-au mai uitat o dată înapoi spre copacii îndepărtați. Pădurea Rotundă a rămas la locul ei, dar Grupa Zümi a adus cu ea o fărâmă din ea, în inimi și în buzunare. În acea după-amiază, fiecare copil a crescut puțin mai mare, iar cei unsprezece buni prieteni au devenit și mai uniți.

Grupa mare „Buburuzele”

Personaje din poveste:

Agrișan Maria Nicoleta
Axinte Andrei-Bogdan
Bumb Sofia-Maria
Chiciudean Roxana-Maria
Ciocîrlă Eusebiu Gabriel
Ciorbă Ava
Coptil Iosua Daniel
Cristurean David Marian
Hegyes Lucas-Gabriel
Naș Răzvan Nikolas
Nechiti Marcus
Nerghes Maria
Oșan Dragoș Rafael Adrian
Păpușoi-Balla Miriam
Pena Edam Elisei
Pohrib Matei-Andrei
Pop Luca Andrei
Pușcaș Ruben Matei
Romonți David
Rus David
Rus Kevin Andrei
Semerean Ștefania
Socaci Ilinca Maria
Someșan Tudor
Voinea Ariana-Maria
Vultur Răzvan Daniel
Zăgrian Anisia-Victoria

Educatoare:
Marica Rodica
Melean Nicoleta-Ioana

Steaua Curcubeu

Într-un oraș plin de zumzet și lumini, unde clădirile se ridicau ca niște coloane de sticlă și străzile se întindeau ca niște panglici argintii, exista o grădiniță, cu ferestre largi și flori la pervaz. Acolo, în grupa mare" Buburuzele", erau copii cu inimă mare și suflet plin de culoare.

Era o dimineață de primăvară, când soarele încă mai avea mirosul de rouă. Copiii au intrat în sală, iar doamna Rodica, cu ochii blânzi, le-a spus:

— Astăzi vom avea o misiune. Vom căuta Steaua Curcubeu.

Copiii s-au oprit din joacă și s-au uitat unii la alții. Unii au zâmbit, alții s-au încruntat de curiozitate, iar unii chiar au început să tresară de emoție.

Doamna Rodica a continuat:

— Steaua Curcubeu nu este un obiect pe care să-l găsim pe cer. Ea este o stea care trăiește în fiecare dintre voi. Trebuie doar să o descoperim împreună.

Și atunci, în sală s-a făcut liniște, dar o liniște plină de așteptare. Anisia, cea curajoasă, a ridicat mâna și a spus:

— Eu pot fi roșu, ca o căpșună, pentru că îmi place să ajut!"

Și așa a început povestea. Maria Nergheș cu râsul ei cristalin, a adăugat:

— Eu sunt galbenul soarelui, pentru că fac pe toți să zâmbească și când îmi răspândesc lumina, lumea devine mai caldă, mai veselă și plină de speranță. Cu mine, fiecare zi începe cu un zâmbet, iar curcubeul se naște din bucuria noastră.

Ștefania, care iubea natura, a spus:

— Eu sunt verdele ierbii, pentru că îmi place să plantez flori și să le îngrijesc și când le ud cu apă și le vorbesc cu blândețe, ele cresc frumos și îmi mulțumesc cu parfum și culoare. Verdele meu aduce liniște și viață în jur, iar lumea devine mai frumoasă când avem grijă de natură.

Sofia, cu vocea ei lină, a cântat un cântec scurt, iar în aer s-a simțit albastrul cerului și parcă toți copiii au simțit cum se așterne liniștea. Cântecul ei a făcut ca privirile să se ridice spre fereastră, iar cerul să pară mai aproape, mai curat și mai senin. Ilinca, plină de idei, a propus un joc:

— Hai să facem curcubeul din lucruri pe care le avem aici!

Roxana, cu ochii visători, a început să spună o poveste despre o zână care iubea curcubeul și căuta prieteni.

— Zâna se numea Lumină, spuse Roxana și avea aripi de sticlă, care străluceau în toate culorile. Lumina își întindea aripile și se uita la curcubeu, iar apoi pornea în căutarea prietenilor. Așa că a plecat în lumea copiilor, pentru că știa că doar ei au inima bună și curajul de a o ajuta.

— Cine vrea să fie prietenul meu? întreba zâna, iar fiecare copil răspundea cu un zâmbet.

Și Roxana continuă:

— Prietenia este cea mai frumoasă culoare, atunci când ești cu prietenii, lumea devine un loc magic.

Miriam, cea curioasă, întreba mereu...

— De ce curcubeul are atâtea culori?

Și cu fiecare întrebare, inima ei se umplea de dorința de a descoperi mai mult, iar zâna Lumină îi răspundea blând:

— Pentru că fiecare culoare are o poveste, iar tu trebuie să le aduni pe toate ca să aduci bucuria înapoi.

Ariana. atentă la detalii, observa că unele lucruri erau în dezordine și fără să facă zarvă, le punea la locul lor.

— Așa e mai bine, murmura ea mulțumită.

Maria Agrișan cu încredere, îi încuraja pe ceilalți care se temeau că nu pot. Se apropia de ei cu un zâmbet blând și le șoptea:

— Poți să încerci și tu.

Iar Ava, cu blândețea ei, era mereu acolo când cineva avea nevoie de un prieten. Se așeza lângă colegii mai triști, îi asculta și le oferea câte o îmbrățișare sau un zâmbet cald. În același timp, băieții au început să se mobilizeze. Andrei, cel iscusit la construit, a ridicat o cutie și a spus:

— Eu pot face un suport pentru curcubeu!

Luca, cu vocea lui hotărâtă, a preluat conducerea:

— Haideți, Buburuzele! fiecare are un rol, să lucrăm împreună!

La îndemnul lui Luca, fiecare și-a găsit locul. David Rus, exploratorul, a căutat cu privirea un loc potrivit unde curcubeul să poată străluci. A mers tiptil printre colegi, s-a oprit lângă fereastră și a zâmbit larg.

— Aici! a spus el cu entuziasm. Aici curcubeul o să fie cel mai frumos.

David Romonți, organizatorul, a aranjat materialele și a făcut ca totul să fie la locul lui. S-a asigurat că fiecare copil ajunge ușor la ce are nevoie.

— Așa acum e perfect, a spus el mulțumit.

Edam, mereu rapid, a alergat după șervețele, apă și pensule, ca nimeni să nu rămână fără nimic.

— Are toată lumea ce îi trebuie? a întrebat el, atent și grijuliu.

Marcus, gânditorul, a găsit soluții atunci când ceva nu mergea cum trebuia.

— Hai să încercăm altfel!

Așa, cu ideile lui, lucrurile mergeau din nou bine și toți copiii continuau fericiți.

David Cristurean, protectorul, a fost atent ca nimeni să nu se lovească și să nu pățească nimic.

— Aveți grijă pe unde mergeți, spunea el cu o voce calmă, dar serioasă.

Răzvan Vultur, norocosul, a spus mereu:

— Norocul vine când ești bun!, iar norocul părea să apară de nicăieri.

Răzvan Naș, păzitorul, s-a asigurat că toți copiii trec în siguranță în curte și înapoi.

Lucas, îngrijitorul, a adus apă pentru toți și i-a încurajat pe cei obosiți.

— Luați o pauză și beți puțină apă, a spus el zâmbind.

— Ești minunat! Poți să continui!

Ruben, cel inventator, a creat un mic aparat din carton care reflecta lumina, ca un mic soare. El a tăiat, a lipit și a decorat cartonul, apoi a pus o folie lucioasă pe el. Când lumina de la fereastră îl atingea, aparatul făcea raze colorate ca un mic curcubeu.

Matei, terminatorul, a fost cel care a încheiat munca la timp și a făcut ca totul să fie gata. El a strâns pensulele, a adunat foile și a pus lucrurile la loc. A verificat dacă nimic nu a rămas împrăștiat pe masă.

— Gata! a spus el fericit. Totul e pus la loc!

Tudor, prietenul tuturor, a ajutat pe fiecare fără să ceară nimic.

Dacă cineva nu știa ce să facă, Kevin se apropia și îi arăta cu blândețe. Dacă cineva era trist, el îi zâmbea și îl încuraja.

— Hai, că putem! spunea el.

Daniel, grădinarul, a adus flori frumoase pentru decor și a făcut locul mai vesel și mai frumos.

Când copiii au văzut florile, s-au bucurat și au zâmbit.

— Uite cât de frumos a devenit! a spus Daniel.

Eusebiu, jucăușul, a făcut ca toată munca să pară o joacă.

Chiar și când trebuiau să strângă lucrurile, Eusebiu a transformat totul într-un joc:

— Cine pune mai repede culorile la loc? a întrebat Dragoș.

Când toți au terminat, curcubeul nu era doar o simplă bandă de culori. Era ceva mai mult: era prietenia lor, curajul, bunătatea și energia lor.

În mijlocul sălii, pe o hârtie mare, au apărut toate culorile, împletite ca o poveste. Doamna educatoare, Rodica, a privit cu mândrie și a spus:

— Voi ați găsit Steaua Curcubeu. Nu pentru că ați lucrat singuri, ci pentru că ați lucrat împreună.

Copiii s-au uitat unii la alții și au înțeles. Steaua Curcubeu nu era un obiect, ci era fiecare dintre ei, cu darurile lor.

Și de atunci, în grupa „Buburuzele", fiecare copil știa:

— Când lucrăm împreună, putem crea magie.

Și astfel, grădinița din oraș, „Trenulețul Veseliei", a devenit un loc unde curcubeul era mereu prezent, nu doar pe cer, ci și în inimile copiilor.

Grupa mare „Disney”

Personaje din poveste:

Bali Amelia - Maria
Boier Antonia – Raluca
Borzan Anastasia – Meda
Budișan Ilinca – Maria
Chifor Darian – Alexandru
Chifor Vlad – Achim
Ciurtin Evelin
Coldea Ana – Ilinca
Csete Alexandru – David
Fodorean Dolorin – Alexandru
Greuș Cătălin - Gabriel
Gurbet Damian - Constantin
Horvath Liam – Robert
Iancu Sara Elena
Iancu Ștefan Alexandru
Lăzăroi Giulia
Marcu Ava
Matei – Zoicaș Mara
Mercaș Olivia
Mihuț Tudor – Mihai
Petruț Tudor
Popa – Ancheș Nikolai
Prie Ioan - Alexandru
Roșulescu Rafael - Ioan
Socaciu Medeea - Elena
Stoica Dominic
Stoica Rafael
Suciu Medeea

Educatoare:
Tite Alina-Crina

În așteptarea lui Moș Nicolae

creația grupei Disney

A fost o dată ca niciodată, într-o seară magică de 5 decembrie, niște copii veseli și plini de emoție, (Tudor Petruț) care abia așteptau să îl întâmpine pe Moș Nicolae (Dolorin). Aveau 5 și 6 ani, mergeau la grădiniță și făceau parte din grupa mare (Giulia), cea mai curajoasă și mai jucăușă grupă din toată grădinița. (Medeea Socaciu)

Pentru că știau că Moșul vine doar la copiii cuminți și harnici (Nikolai), s-au grăbit să își spele și să își lustruiască ghetuțele (Vlad). Le-au făcut să strălucească de parcă erau noi-nouțe! (Darian)Apoi le-au scos afară, pe prispa casei, (Damian) și s-au așezat în sufragerie, cu nasurile lipite de geam, așteptând nerăbdători. (Ilinca)

La un moment dat, unul dintre ei, cu ochii mari și scânteietori, a șoptit: (Ștefan)

— Ce-ar fi... să îi pregătim Moșului un cadou? (Tudor Mihuț)

Toți au sărit în sus de bucurie. (Sara)

— O idee minunată! (Liam)

După câteva clipe degândire, s-au hotărât: îi vor face brioșe cu banane, desertul lor preferat. (Rafael Roșulescu) Au amestecat aluatul, au pus bucățele de banană, iar când brioșele s-au copt, mirosul dulce a umplut toată casa. (Medeea Suciu) Fericiți și mândri, le-au așezat pe o farfurie frumoasă și le-au pus afară, pe o măsuță, lângă ghetuțe. (Anastasia)

Dar copiii nu terminaseră cu surprizele. (Ana) La grădiniță ascultaseră legenda lui Moș Nicolae și le rămăsese în suflet învățătura lui: să fie mereu buni, generoși și iubitori. (Olivia) Așa că le-a venit o altă idee... și mai frumoasă. (Mara)

Au luat un săculeț roșu și în el au pus toți banii din pușculițele lor colorate. (Evelin) Știau că Moșul duce cadouri și copiilor care nu au prea multe, iar ei voiau să-l ajute să poată dărui și mai mult (Ava) "Să aibă Moșul destui pentru toți copiii!" au spus ei, plini de bunătate. (Antonia)

Seara s-a lăsat încet peste casă, aducând liniște și un pic de mister. La un moment dat, un zgomot ușor s-a auzit de afară. (Cătălin) Copiii, cu inimile bătând repede de emoție, au dat buzna spre ușă. (Amelia)

Când au ieșit, au rămas cu gura căscată. (Raphael)

Toate ghetuțele erau pline! (Alex Csete) Dulciuri, cărți, jucării (Alex Prie) și în mijlocul lor, o scrisoare frumos sigilată. (Giulia)

Au desfăcut-o cu grijă, (Dominic) iar înăuntru era un mesaj de la Moș Nicolae:

Dragii mei copii,

Vă mulțumesc pentru bunătatea și generozitatea voastră. Brioșele au fost delicioase, iar darul din săculeț va ajuta mulți copii să zâmbească. Sunteți o bucurie pentru sufletul meu.

Rămâneți la fel de buni!

Cu drag,

Moș Nicolae.

Pentru copii, acesta a fost cel mai frumos cadou dintre toate. Și au adormit fericiți, știind că bunătatea lor a făcut lumea puțin mai luminoasă.

Grupa mare „Buburuzele”

Personaje din poveste:

Agrișan Maria Nicoleta
Axinte Andrei-Bogdan
Bumb Sofia-Maria
Chiciudean Roxana-Maria
Ciocîrlă Eusebiu Gabriel
Ciorbă Ava
Coptil Iosua Daniel
Cristurean David Marian
Hegyes Lucas-Gabriel
Naș Răzvan Nikolas
Nechiti Marcus
Nerghes Maria
Oșan Dragoș Rafael Adrian
Păpușoi-Balla Miriam
Pena Edam Elisei
Pohrib Matei-Andrei
Pop Luca Andrei
Pușcaș Ruben Matei
Romonți David
Rus David
Rus Kevin Andrei
Semerean Ștefania
Socaci Ilinca Maria
Someșan Tudor
Voinea Ariana-Maria
Vultur Răzvan Daniel
Zăgrian Anisia-Victoria

Educatoare:
Melean Nicoleta-Ioana
Marica Rodica

Eroii din Universul Poveștilor

Într-o dimineață liniștită, în grupa mare, copiii au observat ceva neobișnuit: pe masa educatoarei apăruse o carte uriașă, cu copertă strălucitoare, decorată cu stele, nori și inimioare.

Pe copertă scria cu litere aurii: „Primii pași în universul poveștilor”

— Cine a adus-o? a întrebat curioasă educatoarea.

Copiii au ridicat din umeri, dar ochii lor străluceau de nerăbdare.

Când au deschis cartea... s-a auzit un foșnet magic, iar literele au început să danseze. Din mijlocul paginilor s-a ridicat o lumină caldă, care a format un arc de curcubeu chiar în mijlocul clasei. Părea că acel curcubeu este o poartă către altă lume.

Și atunci, o voce blândă a spus:

— Bine ați venit în Universul Poveștilor! Fiecare copil va primi o misiune specială. Numai dacă lucrați împreună, veți reuși să vă întoarceți în grupă!

Copiii s-au apropiat unii de alții, s-au ținut de mâini și au păși, rând pe rând, în poveste...

Primul care a simțit curcubeul sub tălpi a fost Andrei. Într-o clipă, s-a trezit într-un loc numit Poiana Curajului. Acolo, un iepuraș tremura lângă un copac, speriat și confuz.

— Mi-e frică... nu găsesc drumul spre casă... a șoptit iepurașul.

Andrei s-a aplecat spre el și i-a spus cu încredere:

— Te ajut eu! Curajul înseamnă să încerci!

Și împreună au mers încet, urmând urmele de frunze, până când au găsit drumul cel bun. Iepurașul a sărit de bucurie și a dispărut printre iarbă, lăsând în urmă o frunză aurie, ca un semn că misiunea fusese îndeplinită.

Apoi, a păşit în carte Sofia, care a ajuns într-un ţinut straniu, unde cuvintele se ascundeau. Era atât de linişte, încât nici vântul nu părea să îndrăznească să vorbească. Deodată, o zână mică plângea lângă o floare.

— Cineva a furat cuvântul „mulțumesc”! Fără el, oamenii uită să fie recunoscători...

Sofia nu s-a speriat. A căutat peste tot: în iarbă, sub pietricele, printre petale, până când a văzut o cutiuță mică, ascunsă după un trunchi. A deschis-o și acolo era chiar cuvântul „mulțumesc”, strălucitor ca o stea.

— Uite-l! a spus ea veselă.

Zâna a zâmbit, iar aripile ei au început din nou să lumineze.

În timp ce Sofia se bucura, Daniel intrase și el în Universul Poveștilor. A ajuns la Podul Prieteniei, care era rupt pe jumătate. Pe mal stăteau un arici și o veveriță. Se priveau triști, pentru că nu puteau trece.

Daniel a zis hotărât:

— Nu vă faceți griji! Prietenia înseamnă să ajuți!

A adunat bețișoare, frunze și bucățele de scoarță, iar cu răbdare a reparat podul. Când a fost gata, ariciul și veverița au trecut bucuroși și i-au făcut cu mâna. Podul a strălucit un pic, ca și cum ar fi spus „mulțumesc”.

În carte a intrat apoi Maria Agrișan, care a văzut ceva uimitor: o stea căzuse din cer și stătea tristă pe pământ.

— Nu mai pot să lumineeeez... a șoptit steaua, obosită.

Maria Agrișan a suflat ușor peste ea și i-a spus cu voce caldă:

— Te încurajez! Tu poți!

Și, ca prin minune, steaua a început să strălucească din nou, ridicându-se încet, ca să-și găsească locul înapoi pe cer.

Curcubeul i-a chemat mai departe pe copii, iar în poveste a ajuns Ruben, într-o grădină specială: Grădina Răbdării. Florile erau mici și păreau că nu vor crește niciodată. Un spiriduș îi șopti:

— Numai cine are răbdare vede minunile!

Ruben a așteptat liniștit și cuminte. Atunci, florile au început să crească una câte una, până când întreaga grădină a înflorit deodată, ca o explozie de culori.

În următoarea clipă, Ava a păşit într-un oraș plin de litere care zburau. Însă ceva era greșit: din cuvântul „POVESTE” lipsea o literă.

— Dacă nu o găsim, cartea nu se poate citi! au spus literele îngrijorate.

Ava a privit atent cerul și a văzut un nor pufos care părea că ascunde ceva. A zâmbit și a întins mâna: din nor a scos litera „E”. A pus-o la loc, iar cuvântul a prins viață și a început să cânte încet.

Când Ava s-a întors, Roxana ajunsese deja într-un loc unde un ursuleț căuta ceva.

— Mi-am pierdut inima roșie... Fără inimă nu mai pot fi bun...

Roxana s-a gândit puțin și a scos repede o inimioară desenată de ea, pe care a dăruit-o ursulețului.

— Bunătatea se învață! i-a spus ea.

Ursulețul a îmbrățișat-o cu drag, iar în jurul lor au apărut inimioare colorate.

În același timp, Matei s-a trezit într-o pădure întunecată. O lanternă magică se stingea și nu mai lumina drumul.

Matei a spus curajos:

— Nu mi-e frică! Eu pot să luminez!

Și lanterna s-a aprins din nou, mai puternic ca niciodată, iar pădurea nu mai părea înfricoșătoare.

Pe un nor gri, Ilinca a găsit un nor supărat care ploua fără oprire.

— Sunt trist... a suspinat norul.

Ilinca i-a spus o glumă amuzantă, apoi încă una, până când norul a râs. Plânsul s-a oprit și, în locul lui, a apărut un curcubeu frumos. Următorul care a păși în carte a fost Tudor, iar el a ajuns la Castelul Respectului. Pe o poartă uriașă scria: „Intră doar cei care vorbesc frumos."

Tudor a spus politicos:

— Bună ziua, vă rog!

Și porțile s-au deschis larg, lăsându-l să treacă, în timp ce castelul strălucea de bucurie. Apoi, Ariana a găsit o pisicuță rătăcită. Era mică și speriată. Ariana a luat-o cu grijă în brațe.

— Ești în siguranță cu mine!

A căutat cu răbdare până i-a găsit stăpânul. Pisicuța a tors fericită, iar Ariana a simțit că a făcut un lucru bun. În Universul Poveștilor a apărut apoi David Rus, care a ajuns la Lacul Liniștii. Apa era agitată, iar o broscuță se uita îngrijorată.

— Avem nevoie de calm! a spus broscuța.

David Rus a respirat adânc și a început să cânte o melodie blândă. Apa s-a liniștit, iar lacul a devenit limpede ca o oglindă. Într-o altă parte a poveștii, Maria Nergheș a găsit o carte mică ruptă, cu paginile îndoite.

— Cărțile sunt prietenele noastre! a spus ea.

A lipit-o cu grijă, pagină cu pagină, iar cartea a strălucit fericită, ca și cum îi mulțumea. Deodată, Kevin a intrat într-o cameră plină de oglinzi. Pe una dintre ele scria: „Spune ceva frumos despre tine!"

Kevin a zâmbit și a spus:

— Sunt harnic și bun!

Oglinda a strălucit și a scos un sunet vesel, ca un clopoțel. În ținutul Cooperării a ajuns Miriam, unde o casă trebuia construită, dar nimeni nu reușea singur. Miriam i-a chemat pe cei din jur:

— Haideți împreună!

Și, lucrând în echipă, au construit casa. A ieșit atât de frumoasă, încât parcă era o căsuță din povești. Apoi, Marcus a găsit o baghetă magică ce funcționa doar cu bunătate. Lângă el era o floare ofilită. Marcus a atins floarea și i-a spus:

— Îți ofer grijă!

Iar floarea a înflorit imediat, zâmbind parcă. În aceeași zi, Lucas a întâlnit un șoricel flămând. Fără să stea pe gânduri, Lucas i-a oferit o firimitură.

— Împărțim! a spus el.

Șoricelul a zâmbit, iar Lucas a primit în schimb un mic salut vesel. Mai departe, Ștefania a ajuns în ținutul regulilor. Acolo un semafor nu mai funcționa, iar toți se încurcau. Ștefania a pus culorile în ordine: roșu, galben, verde. Din clipa aceea, traficul poveștilor s-a pus în mișcare din nou.

Într-un sat mic, Eusebiu a găsit o mănușă pierdută. A mers pe la uși și a întrebat politicos pe toată lumea până când a găsit copilul care o pierduse.

— Mulțumesc! a spus copilul.

— Cu drag! a răspuns Eusebiu zâmbind.

Apoi, Răzvan Naș a ajuns la Muntele Încrederii. Drumul era abrupt, dar Răzvan Naș spunea întruna:

— Pot! Pot! Pot!

Și, pas cu pas, a urcat până sus, unde l-a așteptat o stea cu numele lui.

Într-un colț al universului, Anisia a întâlnit un dragon mic, dar speriat.

— Nu sunt rău... doar singur...

Anisia l-a îmbrățișat și a zis:

— Prietenia îți dă putere!

Dragonul a zâmbit și s-a simțit mai curajos. Apoi, Luca a ajuns în Pădurea Sunetelor, unde cuvintele se spuneau doar în șoaptă. El a ascultat atent și a repetat frumos. Pădurea parcă a început să cânte, iar frunzele au foșnit ca o muzică. Într-o altă sală, Dragoș a găsit un ceas fără ace.

— Timpul s-a oprit!

Dragoș a pus acele la loc și a spus:

— În fiecare zi învățăm ceva nou!

Ceasul a pornit și a bătut vesel.

La Atelierul Creativității a ajuns Edam, unde toate culorile erau amestecate. Edam a desenat o lume minunată, iar culorile s-au așezat singure în desen, ca într-o pictură magică.

Mai departe, Răzvan Vultur a întâlnit o zână care nu mai putea zbura. Aripile ei erau ude. Răzvan Vultur i le-a șters cu o frunză și i-a spus:

— Ajutorul e o magie!

Zâna a zburat din nou, fericită.

Într-un ultim colț al poveștii, David Cristurean a găsit un sac cu litere împrăștiate. Le-a adunat cu răbdare și a format cuvântul: „PRIETENIE”

Cartea a început să lumineze tot mai tare, de parcă ar fi prins putere.

În final, a intrat David Romonți, în Sala Finalului. Acolo era o ușă mare cu un lacăt, iar pe ușă scria: „Deschide doar cine știe secretul poveștilor."

David Romonți a spus clar, cu voce puternică:

— Secretul poveștilor este: iubirea, prietenia și bunătatea!

Lacătul s-a deschis, iar ușa s-a deschis larg. Într-o clipă, toți copiii s-au regăsit împreună, ținându-se de mâini, exact ca la început.

Când au păși înapoi în grupa mare, cartea uriașă s-a închis singură, încet și liniștit. Pe copertă apăruseră, ca prin magie, numele tuturor copiilor.

Educatoarea a zâmbit și a spus cu drag:

— Astăzi ați fost eroi. Iar de acum, ori de câte ori deschidem o carte, vom face încă un pas... în universul poveștilor!

Și de atunci, în grupa mare, poveștile nu s-au terminat niciodată.

Grupa mare „Voiniceii”

Personaje din poveste:

Apostolescu Mario
Barancă Tereza
Barancă Cristina
Cătună Aris
Burgandi Andrei
Chiciudean Matei
Gălățeanu Lucas
Dragotă Lucas
Căienar Lucas
Rus Ionatan
Sulică Anisia
Zăgrean Cristian
Todea Carolina

Educatoare:
Zanfir Ancuța-Liana

Gigantico, un dinozaur fericit

Era o dimineață de februarie. A început o nouă zi de grădi. Copiii din grupa mare VOINICEII intră pe rând cu zâmbetul pe buze în sala de grupă.

Lucas Gălățean sosește nerăbdător la grădiniță dornic să îmi arate ceva.

— Bună dimineața Anca.

— Bună dimineața Lucas. Cum te simți azi?

— Bine!. Sunt foarte fericit. Am adus un os mare. E de dinozaur?

— Eu am adus un T-REX gigantic a spus Luca Arieșan.

— Copii, uite ce propun eu: haideți să aflăm mai multe lucruri despre dinozauri.

— Ura! A exclamat Tereza. Ce interesant va fi a spus Anisia.

Voiniceii au ascultat toate informațiile despre dinozauri transmise de mine în acea zi. Au aflat că dinozaurii au dispărut în urmă cu multe milioane de ani în urmă, au trăit în ere diferite, pot fi erbivori și carnivori, iar oasele lor se numesc fosile și sunt studiate de paleontologi.

— Anca, a spus Matei Gigantico e trist.

— De ce Matei?

— Nu știu, parcă are lacrimi în ochi.

— El are prieteni? Pare tare fioros, a spus Andrei.

Deodată dinozaurul Gigantic a început să scoată sunete, parcă ar fi vorbit. Voiniceii din grupa mare s-au speriat la început, dar apoi l-au îmbrățișat cu drag și Lucas Căienar i-a spus:

— Dragă dinozaure, nu fii trist noi toți din grupa mare VOINICEII suntem prieteni, ne respectăm unii pe ceilalți, ne jucăm împreună, poți să stai cu noi dacă dorești. Poate ne împărtășești lucruri interesante despre lumea ta.

— Gigantico parcă zâmbea, era fericit că are atâția prieteni și a scos din nou sunete parcă mult mai blânde.

A fost o zi plină de activități. Copiii au realizat fosile de dinozauri, l-au plimbat pe Gigantico peste tot.

Gigantico nu s-a mai simțit nicioadată singur.

Grupa mare „Fluturașii”

Personaje din poveste:

Alexandra Marc
Alice Moreanu
Anais Câmpean
Aron Cîșlariu
Aviva Vîrtic
Bogdan Pintea
Camelia Mureșan
Daniel Cenean
Ecaterina Apopii
Elisa Hodiș
Iana Doroș
Iulia Mureșan
Kevin Potra
Lara Crăciun
Mara Fechete
Matei Leoca
Mihai Nistor
Patrick Șofron
Raisa Caramba
Ștefan Cheteleș
Tania Luca
Vlad Chiș
Vlad Spânu
Ze'ev Magen

Educatoare:
Rus Nicoleta

Luna, cățelușa curioasă

Luna era o cățelușă albă cu o pată gri în formă de inimă pe spate (Raisa). Avea ochii mari, rotunzi, și o coadă care nu stătea niciodată nemișcată (Bogdan). Era cunoscută în tot cartierul pentru un singur lucru: curiozitatea ei fără limite (Patrick).

Într-o dimineață, Luna s-a trezit cu o idee: astăzi avea să descopere ceva nou (Tania). Așa că a ieșit în curte și a început să adulmece fiecare colțișor (Ștefan).

Mai întâi, a găsit o băltoacă. S-a privit în ea și a crezut că e o altă cățelușă (Alexandra). A lătrat prietenește, dar imaginea doar a făcut „plosc!" când ea a pus lăbuța în apă (Elisa).

— Ei bine, n-am fost prea atentă, a mormăit Luna, scuturându-se (Ecaterina).

Apoi a zărit un fluture galben (Ze'ev). Fluturele zbura delicat din floare în floare, iar Luna îl urmărea cu grijă, ridicându-și botul spre cer (Iulia).

— Stai, vreau doar să te miros! a spus ea, țopăind după el (Vlad Chiș). Dar fluturele a dispărut într-un tufiș, lăsând-o pe Luna cu nasul plin de polen și un strănut puternic (Mara).

Curioasă să afle ce mai găsește, Luna și-a băgat botul sub gardul dintre curți (Kevin). Acolo, vecina ei preferată, pisica Muffin, stătea liniștită la soare (Alice).

— Ce faci, Muffin, vrei să ne jucăm (Aviva)?

Pisica a deschis un ochi (Daniel).

— Mă odihnesc. Și tu ar trebui să încerci uneori, e plăcut (Mihai).

Luna a zâmbit, dar cum să stea locului când e atâta lume de explorat (Anais)?

La finalul zilei, Luna s-a întors în casă obosită, dar fericită (Aron). Învățase că nu toate bălțile ascund prieteni noi, că fluturii sunt greu de prins și că pisicile au o filozofie interesantă despre viață (Camelia).

Stăpâna ei i-a mângâiat capul (Vlad Spînu).

— Ai avut o zi plină, curioaso (Lara)!

Luna a dat din coadă și a adormit imediat, visând la toate lucrurile pe care avea să le descopere mâine (Iana).

Grupa mică „Ursulețiі”

Personaje din poveste:

Arcălean Iris Maria
Boca Sofia-Maria
Cârdan Andrei
Chiciudean Matei
Chiș Zian
Farcaș Evelyne Jacqueline
Istvan Casiana
Lungu Alberto Lucas
Mărginean Olivia Maria
Moldovan Ilinca
Moldovan Răzvan
Moldovan Sergiu
Moldovan Tudor Mihai
Poenar Mattias
Pop Lucas
Pop Sara
Szekely Andrei-Bryan
Munteanu Dominic
Șiriorean Maria
Șutea Dima
Pampa Damian Ionuț
Tămaș Lea Anais

Educatoare:
Mogoșan Giulia
Morar Andra Corina

Ursuleții și balonul colorat

Într-o dimineață senină, plină de lumină și voie bună, copiii din grupa Ursuleților se jucau liniștiți pe covorul colorat. Sala era plină de râsete, iar fiecare copil era ocupat cu o activitate care îi făcea plăcere. Iris, Sofia și Maria construiau o căsuță mare din cuburi. Alegeau cu grijă piesele, le potriveau una peste alta și se bucurau când căsuța devenea tot mai înaltă. Lea le ajuta cu idei, iar Evelyne aducea cuburi noi, de diferite culori.

Nu departe, Răzvan, Sergiu și Damian împingeau mașinuțe pe un drum imaginar. Tudor construia un pod peste drum, iar Alberto punea semne de circulație. Dominic număra mașinile, iar Matei se asigura că drumul este drept.

Într-un colț al sălii, Ilinca, Sara și Casiana se jucau cu o minge mare. O rostogoleau, o prindeau și râdeau de fiecare dată când mingea se oprea unde nu se așteptau. Olivia le încuraja, iar Dima bătea din palme. Pe covorul verde, Zian și Matthias săreau ca broscuțele. Lucas li se alătura și inventa sărituri noi. Lângă ei, Andrei Cârdan și Andrei Szekely construiau din piese o rampă și se sfătuiau cum să o facă mai rezistentă. Deodată, Olivia a strigat:

— Uitați-vă! Ce este sus?

Toți copiii au ridicat privirea. Prin aer plutea un balon mare, strălucitor, în culorile curcubeului. Se legăna ușor, ca și cum ar fi dansat. Balonul a coborât încet și a vorbit cu o voce blândă:

— Bună, Ursuleților! M-am pierdut. Mă ajutați?

— Daaa! au răspuns copiii bucuroși.

Într-o clipă magică, balonul i-a dus într-o lume minunată. Acolo, norii erau moi ca puful, florile erau uriașe, iar soarele le zâmbea. Mai întâi, Iris, Lea și Ilinca au găsit o floare tristă. Au mângâiat-o cu grijă și i-au vorbit frumos. Floarea

s-a îndreptat și a zâmbit 🌸. Apoi, Răzvan, Sergiu și Damian au ajutat un peștișor să ajungă în apă. Peștișorul a dat din coadă fericit 🐟. După aceea, Sofia, Maria și Sara au strâns frunzele căzute. Vântul a început să șuiere vesel:

— Mulțumesc, copii harnici!

Între timp, Zian, Matthias, Alberto, Tudor, Dominic, Dima, Lucas, Olivia, Lucas, Andrei Cârdan și Andrei Szekely au ținut balonul cu grijă, ca să nu se lovească de nimic. Balonul devenea tot mai luminos.

— Sunteți prieteni buni! a spus el. Când ajutați, lumea devine mai frumoasă.

Apoi, balonul i-a adus încet înapoi în sala lor. Ursuleții erau din nou pe covor, ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat.

— Oare a fost adevărat? a întrebat Zian.

— A fost o poveste frumoasă! a spus Iris.

Și toți Ursuleții au zâmbit fericiți 😊

Grupa mică „Ursulețiі”

Personaje din poveste:

Arcălean Iris Maria
Boca Sofia-Maria
Cârdan Andrei
Chiciudean Matei
Chiș Zian
Farcaș Evelyne Jacqueline
Istvan Casiana
Lungu Alberto Lucas
Mărginean Olivia Maria
Moldovan Ilinca
Moldovan Răzvan
Moldovan Sergiu
Moldovan Tudor Mihai
Poenar Mattias
Pop Lucas
Pop Sara
Szekely Andrei-Bryan
Munteanu Dominic
Șiriorean Maria
Șutea Dima
Pampa Damian Ionuț
Tămaș Lea Anais

Educatoare:
Morar Andra Corina
Mogoșan Giulia

Aventura Ursuleților Curajoși

Într-o dimineață senină, când soarele mângâia ferestrele grădiniței, grupa mică Ursuleții se adună veselă în sala lor primitoare. Copiii își lăsau hăinuțele, își salutau educatoarele și se așezau pe covorul colorat, pregătiți pentru o nouă zi de joacă.

Iris a intrat cu un zâmbet mare, ținând-o de mână pe Ilinca. Olivia, Sofia și Maria priveau curioase jucăriile de pe raft, iar Lea, Sara și Casiana șușoteau fericite una lângă alta. Evelyne observa totul cu atenție, iar Iris le-a îmbrățișat bucuroasă pe prietenele ei.

Băieții Ursuleți erau la fel de veseli. Andrei Cârdan, Matei și Andrei Szekely construiau un turn mare din cuburi. Dominic, Răzvan, Sergiu și Tudor se jucau împreună, ajutându-se cu răbdare. Alberto, Damian, Dima, Lucas, Zian și Mattias alergau ușor prin sală, râzând și bucurându-se de joacă.

La un moment dat, educatoarea a luat de pe raft o carte mare, cu coperți strălucitoare. Pe ea scria cu litere colorate:

„Universul Poveștilor".

Când cartea a fost deschisă, o lumină caldă a umplut sala. Ursuleții au simțit că plutesc ușor și, într-o clipă, s-au trezit într-o pădure fermecată, unde copacii aveau frunze colorate, iar florile păreau că zâmbesc.

— Suntem într-o poveste! a spus Matei, uimit.

— Ce frumos e aici! a șoptit Sara.

Un iepuraș alb a venit țopăind spre ei.

— Bine ați venit, Ursuleților! a spus el. Steaua Prieteniei s-a pierdut. Fără ea, poveștile nu mai sunt fericite. Mă ajutați să o găsim?

Copiii s-au strâns unii lângă alții. Iris, Sofia, Ilinca, Maria și Casiana s-au ținut de mână, iar Andrei Szekely, Răzvan și Sergiu au dat curajos din cap.

— Noi ajutăm! au spus Ursuleții într-un glas.

Drumul a fost plin de descoperiri. La un pod colorat, Lea, Olivia, Evelyne și Sara au cântat încet, iar podul s-a luminat ca prin magie. La un pârâu, Damian, Dima, Alberto și Lucas au ajutat un peștișor să ajungă înapoi în apă, iar pârâul le-a arătat calea corectă.

Într-o poieniță liniștită, Dominic, Tudor, Andrei Cârdan, Zian și Mattias au observat o lumină ascunsă într-un tufiș. Era Steaua Prieteniei.

— Uite steaua! a spus Dominic fericit.

Cu grijă, toți Ursulețiii au lucrat împreună. Matei a arătat cum pot ajunge la ea, Sergiu și Răzvan au dat crenguțele la o parte, iar Iris, Sofia, Lea și Ilinca au ținut steaua cu blândețe.

Deodată, cerul s-a luminat, florile au început să danseze, iar iepurașul a bătut din lăbuțe bucuros.

— Ați reușit pentru că ați fost prieteni, a spus el. Bunătatea, curajul și ajutorul fac cele mai frumoase povești.

Într-o clipă, Ursulețiii s-au trezit din nou în sala lor de grupă, pe covorul moale. Cartea era închisă, dar parcă zâmbea.

— A fost o aventură adevărată! a spus Mattias.

— O poveste numai a noastră! a adăugat Maria.

Ursuleții s-au îmbrățișat fericiți. Știau acum că, ori de câte ori deschid o carte, pot face primii pași în universul poveștilor, împreună, cu prietenie și bucurie.

Grupa „Sonnenblumen”

Personaje din poveste:

Rus Gabriel
Rus Efraim
Rus Abigail
Rus Ștefania
Tăut Elias
Tăut Romina
Ciorba Antonia
Bolbos Marc
Orban Amalia
Talos Maria
Charchaci Miriam
Charchaci Nathan
Arieșan Petru
Mullle̓r Evelynne

Educatoare:
Menhart Alina

Ein schneemann steht allein im kindergartenhof

Ein Schneemann steht ganz allein im Kindergartenhof. Es ist früh Morgens.

Da kommt Gabriel herbei. Der Schneemann sagt:,

— Hallo du liebes Kind, schön, dich hier zu sehen. Ich bin so allein,wills du bei mir sein?

— Ich hab kein Zeit, sagt Gabriel und rennt davon.

Da kommt Elias umher. Der Schneemann sagt:

— Hallo, Elias, schön dich hier zusehen. Ich bin so allein, willst du bei mir sein?

— Nein, ich muss schnell hoch! antwortet der Junge.

Da kommt Antonia vorbei. Der Schneemann sagt:

— Hallo, schönes Mädchen! Willst du bei mir bleiben?

— Nein, es ist mir zu kalt. Ich muss in der Wärme .

Marc kommt vorbei. Der Schneemann sagt:

— Hallo, Marc, schön dich zu sehen!Ich bin so allein,willst du bei mir sein?

— Nein, antwortet Marc, ich muss weiter, die Antonia sucht nach mir.

Da steht der Schneemann immer noch allein in den Hof, es war noch Früh und es fing an zu schneien.

Amalia und Abigail aus der kleineren Gruppe laufen heran.

— Hallo, ihr beide, wollt ih nicht bei mir bleiben?

— Aber nein, wir sind noch müde und suchen einen Platz zum ausruhen.

Der Schneemann fängt leise an zu weinen, er will nicht mehr alleine sein.

Gabriel, Elias, Antonia, Marc, Amalia und Abigail und die andere Kinder au der Gruppe, hören den Schneemann weinen. Sie wollten nicht, da er so traurig ist. Da haben sie eine Idee. Alle schleichen sich nach Draußen und bauen eine Schneefrau.

Als der Schneemann die Schneefrau sieht, fragte er:

— Hallo du schöne Schneefrau, schön dich hier zu sehen. Ich bin so allein,wills du bei mir sein?

Die Schneefrau antwortet lächelnd:

— Ja, klar, das habe ich mir gedacht.

Von dieser Tag, war der Schneemann nie wieder allein. Sie blieben zusammen bis zur Sonnenschein.

Omul de zăpadă din curtea grădiniței

Omul de zăpadă stătea la poarta grădiniței. Era devreme, dimineața și aștepta copiii care aveau să vină. Toată noaptea stătuse singur și acum spera cu înfrigurare să găsească pe cineva care să stea cu el.

Gabriel a ajuns primul și Omul de Zăpadă l-a oprit:

— Bună dimineața, dragă Gabriel. Îmi pare bine să te văd. Sunt atât de singur... Nu vrei să rămâi cu mine?

— Nu am timp, spuse Gabriel și alergă spre intrare.

Apăru Elias. Omul de Zăpadă i-a vorbit:

— Bună, Elias! Îmi pare bine să te văd. Nu ai putea să rămâi azi cu mine?

— Nu! a răspuns hotărît Elias. Trebuie să ajung repede în clasă.

Când a apărut Antonia, Omul de Zăpadă a salutat-o fericit.

— Ce frumoasă esti azi, Antonia! Nu vrei să rămâi cu mine în curte?

— Nu, mi-e prea frig. Urc repede să gasesc un loc călduț! a răspuns Antonia și a mers mai departe.

Următorul a fost Marc, din grupa mare. Omul de zăpadă îl cunoștea de când era mic de tot.

— Bună, Marc! Mă bucur să te văd! Sunt atât de singur...Nu vrei să rămâi cu mine?

— Îmi pare rău, trebuie să mă grăbesc. Antonia sigur mă caută.

Omul de Zăpadă rămase, în continuare singur.

Ultimele au ajuns Amalia și Abigail. Ele erau din grupa mică și erau noi la grădiniță.

— Îmi pare bine să vă văd, a spus Omul. Nu vreți să vă jucați azi cu mine?

— Nu, au răspuns fetițele. Suntem încă somnoroase și vrem liniște.

Omul de Zăpadă s-a resemnat și nu a mai întrebat copiii. A început însă să plângă...

Gabriel, Elias, Antonia, Marc, Amalia și Abigail și ceilalți copii din grupă- Miriam, Natan, Evelynne, Petru, l-au auzit cum plânge. Le părea rău să-l știe atât de supărat.

Au avut o idee: stiau cum să-l ajute! Au ieșit în curte și au făcut din zăpada albă, o Doamnă de Zăpadă.

— O, ce frumusețe! Bună ziua, frumoasă doamnă! Îmi pare bine să te văd. Nu vrei să rămai cu mine?

Doamna de Zăpadă a răspuns zâmbind.

-Sigur că da. Aceasta e și dorința mea.

Din acea zi, Omul de Zăpadă nu a mai fost singur. Cei doi au rămas împreună în curtea grădiniței, până când a strălucit Soarele.

Grupa mijlocie „Puișori”

Personaje din poveste:

Boca Matei Andrei
Burneci Victor-Alexandru
Cîmpean Matei
Dagher Alissa
Dragomir Albert
Drăghia Tania-Evelyn
Fărcaș Paul-Victor
Hodiș Antonia
Hotea Luxandra
Hotea Medeea
Lăcătuș Darius-Gabriel
Lucaciu Victoria-Andreea
Maier-Luca Amalia
Mănăilă Sofia-Ana
Mocanu Eric-Mihail
Oltean Adela Maria
Pascal Thomas-Stanislav
Pleșa-Chicinaș Cezara-Maria
Popa Marisa-Ioana
Racolța Emma-Victoria
Robu Tania-Matilda
Rusu Maria
Sălăjan-Câmpian Mihai-Vladimir
Scurtu Maria
Suciu Vlad-Ionuț

Educatoare:
Pascu Ana-Maria
Varga Maria

Sara și pădurea fermecată

Într-o pădure plină de flori multicolore (T.D.) și păsările vesele (M.E.M.), trăia o fetiță pe nume Sara (O.A.M.).

În fiecare dimineață, Sara se juca printre copaci pe iarba verde, (L.V.M.) culegea flori (R.T.M.), mure (P.T.S.) și asculta cântecul păsărelor (M.L.A.) și al greierilor (B.V.A.). Toți o iubeau pentru zâmbetul ei frumos (C.M.) și pentru felul în care spunea mereu:

— Mulțumesc, soare, pentru că mă încălzești! (D.T.E.)

— Mulțumesc, păsărică, pentru cântecul tău! (H.L.)

— Mulțumesc, albinuță, pentru zumzetul tău! (L.M.A.)

— Mulțumesc, mămico, pentru mâncarea pe care mi-o pregătești în fiecare zi! (P.M.)

Dar într-o zi, Sara s-a trezit supărată (S.V.I.). Norii acopereau cerul, iar vântul răscolea frunzele. (S.C.M.V)

— Nu vreau să merg în pădure azi! - a spus ea supărată. Totul e urât și plictisitor! Soarele nu-și arată fața! (F.P.V.)

— A ieșit totuși afară, dar n-a mai zis „mulțumesc" nimănui. Nu a zâmbit nici măcar la fluturii care dansau în aer, nici Soarelui. (S.M.)

Atunci, din spatele unui copac a apărut o lumină blândă. (L.V.M.) Era Zâna Pădurii, cu o rochiță strălucitoare (H.M.) și aripi ca petalele de crizantemă (P.-C.C.M.) cu mici diamante (P.T.S.).

— Bună, Sara! — a spus zâna cu voce blândă și încet (H.L.). Azi ai uitat să spui cuvântul magic.

— Ce cuvânt? — a întrebat Sara mirată.

— Cuvântul care face inimile fericite: mulțumesc! (L.V.M.)

Zâna a fluturat bagheta și, dintr-o dată, totul s-a schimbat. Norii au acoperit cerul (P.T.S.). Fructele din copaci s-au ofilit (R.M.), păsările au tăcut (R.E.V.), iar florile s-au închis ca niște boboci (R.T.M.).

— Vezi, Sara, fără recunoștință, lumea devine tristă.

Mara s-a uitat în jur și s-a simțit foarte tristă (M.S.A.), parcă avea un gol în inimă (M.E.M.). A înțeles.

— Mulțumesc, Zână, că mi-ai arătat!- a spus ea repede. Mulțumesc, pădure, pentru toate zilele frumoase! (H.A.)

Și, ca prin magie, soarele a strălucit din nou (D.A.), păsările au început să cânte (D.A.), iar florile și-au deschis petalele colorate (B.M.A.).

Zâna a zâmbit.

— Ține minte, draga mea: recunoștința este o cheie care deschide bucuria. Când spui mulțumesc, lumea îți răspunde cu iubire (D.T.E.)

De atunci, Sara nu a mai uitat niciodată cuvântul magic. În fiecare seară, înainte să adoarmă, spunea:

— Mulțumesc pentru ziua asta frumoasă! (L.D.G.)

Și, undeva, în pădurea fermecată, Zâna Pădurii zâmbea luminând cerul cu o stea strălucitoare.

Grupa mijlocie „Puișori”

Personaje din poveste:

Boca Matei Andrei
Burneci Victor-Alexandru
Cîmpean Matei
Dagher Alissa
Dragomir Albert
Drăghia Tania-Evelyn
Fărcaș Paul-Victor
Hodiș Antonia
Hotea Luxandra
Hotea Medeea
Lăcătuș Darius-Gabriel
Lucaciu Victoria-Andreea
Maier-Luca Amalia
Mănăilă Sofia-Ana
Mocanu Eric-Mihail
Oltean Adela Maria
Pascal Thomas-Stanislav
Pleșa-Chicinaș Cezara-Maria
Popa Marisa-Ioana
Racolța Emma-Victoria
Robu Tania-Matilda
Rusu Maria
Sălăjan-Câmpian Mihai-Vladimir
Scurtu Maria
Suciu Vlad-Ionuț

Educatoare:
Pascu Ana-Maria
Varga Maria

Povestea Crizantemei Galbene

A fost odată ca niciodată o Crizantemă Galbenă foarte frumoasă care semăna cu un soare (P.M. I.). Ea locuia într-o grădină frumoasă unde erau și alte flori de toamnă de toate culorile (S.M.). Crizantema Galbenă era cea mai veselă și cea mai luminoasă floare din grădină, avea petale de culoare strălucitoare și un zâmbet cald (F.P.V.). Toți cei care o vedeau se bucurau de frumusețea ei (M.L.A).

Afară ploua destul de mult, dar Crizantema Galbenă era fericită nici nu îi pasa că plouă pentru că știa că după ploaie va ieși soarele care o va încălzi și va usca totul în jur (P.C.C.M).

Într-o dimineață Crizantema Galbenă s-a trezit și a fost foarte mirată pentru că totul în jurul ei era alb (C.M.). Nu știa ce se întâmplă, dar la scurt timp a ieșit soarele care a transformat grădina așa cum o știa ea (B.V.A). Crizantema Galbenă a întrebat florile din grădină:

— Dragile mele surori, știți voi de ce în această dimineață totul a fost alb? (P.T.S.)

O Tufănică mai înțeleaptă îi povestise Crizantemei Galbene că în curând va veni iarna, va ninge și tot ce este în jur va îngheța, toate florile din grădină (H.A.). A trecut ziua, Crizantema Galbenă s-a bucurat de razele soarelui care erau destul de călduțe, dar nu putea să uite ce i-a povestit Tufănica înțeleaptă. Doar gândindu-se că urmează să înghețe totul Crizantema Galbenă se întristă foarte tare. (R.T.M)

Deodată spre seară vântul a început să suflă foarte tare (B.M.A.). Crizantema Galbenă s-a simțit tristă și obosită. Simțea că nu mai poate face față vântului care o mișcă dintr-o parte în alta. Nu mai putea să se bucure de soare și nici să își răspândească parfumul și frumusețea ei (D.T.E.). Dimineața când s-a trezit totul în jur era alb, petalele ei galbene s-au ascuns sub stratul de zăpadă, iar ea s-a simțit singură și îi era tare frig (D.A.).

Frunzele și petalele i-au înghețat și au început să cadă. În curând din Crizantema Galbenă a rămas doar tulpina (M.E.M.). Aceasta se simțea foarte tristă și se întreba: „De ce trebuie să vină iarna? Mă face să mă simt atât de singură și îmi este atât de frig" (D.A.). „Ce voi face acum?" „Voi rămâne așa până la primăvară? Dar cât de lungă va fi iarna? Mă voi usca și nu voi mai vedea niciodată soarele și florile din grădină?" (L.V.A.)

Dar, în ciuda frigului și a vântului, Crizantema Galbenă nu și-a pierdut speranța (R.E.V.). Ea știa că iarna nu durează pentru totdeauna și că, după fiecare iarnă, vine primăvara cu lumina și căldura ei (O.A.M.). În timpul acelor luni reci, Crizantema Galbenă a început să viseze la zilele în care va înverzi din nou și va răsări o nouă floare (M.S.A.).

Într-o zi, razele soarelui se simțeau mai calde, iar vântul a început să sufle mai ușor. În sfârșit, a venit primăvara! (H.L.) În grădină, iarba a început să crească, iar florile au început să înflorească din nou (R.M.). Și, ce să vezi? Dintr-o tufă mică, a răsărit o nouă floare, o Crizantemă Galbenă mai mică, dar la fel de frumoasă (H.M.).

Crizantema Galbenă a fost foarte fericită! Știa că, după orice iarnă grea, vine mereu o primăvară plină de culoare și viață (S.V.I.). A învățat că, uneori, trebuie să aștepți cu răbdare și să nu îți pierzi speranța, pentru că după zilele reci și întunecate, soarele răsare din nou, încălzește totul în jur și totul se trezește la viață (S.C.M.V.).

Și am încălecat pe o șa și v-am spus povestea așa (L.D.G.)!

Sfârșit!

Grupa mică „Inimioarele”

Personaje din poveste:

Berbunschi Andrei
Costin Danya Maria
Codrea Amira Maria
Domide Maya Emilia
Dombi Filip Petru
Greab Carolina
Horja Luca Ștefan
Iana Alessia Beatrice
Iancu Alexandra
Melean Ioana
Moldovan Sofia Maria
Peptenari Lucas Daniel
Rus Ruben
Scurtu David Dumitru
Secelean Raisa Sofia
Ștefan Antonia Alexandra
Tănasă Sofia Maria
Țibrea Rus Antonia Raisa
Kavalcsuk Raisa Ionela

Educatoare:
Pintican Gabriela Lucia

Norișor și emoțiile

A fost odată un norișor mic și pufos, pe nume Norișor. El locuia sus, pe cer, și îi plăcea să se joace cu vântul și cu soarele.

În fiecare dimineață, copiii din grupa mică „Inimioarele" priveau cerul cu ochi curioși și îl urmăreau pe Norișor, simțind emoțiile lui ca și cum ar fi fost și ale lor.

Într-o dimineață, Norișor s-a trezit trist. Pic-pic! Au căzut câteva picături de ploaie.

— Sunt trist, a spus el încet. Mi-e dor de prietenii mei.

Soarele l-a văzut și i-a zâmbit cald.

— Când ești trist, e bine să spui ce simți, Norișor.

Puțin mai târziu, a venit și vântul.

— Hai să ne jucăm! a spus el.

Norișor a început să râdă. Râsul lui era atât de vesel, încât cerul s-a luminat.

Atunci, din picăturile de ploaie și razele soarelui, a apărut un curcubeu mare și colorat.

— Uau! a spus Norișor. Acesta este curcubeul emoțiilor mele!

Roșu era bucuria, albastru era liniștea, galben era veselia.

Norișor a învățat că toate emoțiile sunt bune și că este important să le spunem.

Și de atunci, ori de câte ori copiii din grupa mică „Inimioarele" privesc cerul și văd un curcubeu, Norișor le face cu ochiul, fericit.

C.D. 3 ANI

Grupa mică „Albinuțele”

Personaje din poveste:

Bugnar Erik Alexandru
Bungărdean Astrid Selena
Bungărdean Evelin Maria
Candale Vlad Alexandu
Chiciudean Isac Sebastian
Ciurian Luis
Coman Tania Abigail
Creța Ștefania Bogdana
Dunca Rareș Gabriel
Gogu Ema Maria
Iepure Denis Matei
Ința Sonia Carolina
Lese Aris Cristian
Margău Tania Elena
Moldovan Lara
Muti Diana
Negru Antonia
Pătraș Ianis Ayan
Părăuan Ștefan Gabriel
Sîngeorzan Anya
Stoica Thomas
Uzoni Andrei Ștefan
Vlașin Cătălin Alexandru

Educatoare:
Mesaroș Ioana
Moldovan Maria

Albinuțele și Comoara Bunătății

Într-o poiană luminoasă, plină de flori parfumate, se afla un stup mare și galben, numit Stupul Bucuriei. Acolo învăța și se juca grupa Albinuțelor, formată din 23 de albinuțe-copii harnice și vesele.

Albinuțele se numeau: Carolina, Cătălin, Diana, Ștefania, Andrei, Thomas, Anya, Ianis, Antonia, Tania, Lara, Ema, Isac, Evelin, Astrid, Aris, Erik, Tania, Vlad, Denis, Luis, Ștefan și Rareș.

Fiecare albinuță avea aripioare strălucitoare și o inimă bună.

Într-o dimineață, Doamna Albina Aurie, educatoarea lor, le-a spus cu blândețe:

— Albinuțele mele dragi, astăzi avem o misiune importantă. În Grădina Soarelui a apărut o floare specială, numită Floarea Bunătății, dar ea nu mai vrea să înflorească.

— De ce? au întrebat albinuțele curioase.

— Pentru că are nevoie de ajutor, răbdare și prietenie adevărată.

Drumul spre Grădina Soarelui

Albinuțele au pornit la drum, zburând frumos, în perechi. Ianis și Erik arătau drumul, iar Evelin și Lara aveau grijă să nu rămână nimeni în urmă.

Pe drum, au ajuns la Pârâul Sclipitor. Apa curgea repede, iar Ștefania s-a oprit speriată.

— Nu știu dacă pot trece...

Atunci Tania și Carolina i-au spus:

— Suntem aici. Încercăm împreună.

Și așa, toate cele 23 de albinuțe au trecut pârâul, ținându-se aproape.

Mai departe, vântul a început să bată tare. Rareș și Denis au obosit.

— Hai să ne odihnim puțin, a propus Carolina.

S-au așezat pe flori mari, au băut nectar și și-au spus cuvinte frumoase.

Floarea Bunătății

Când au ajuns în Grădina Soarelui, Floarea Bunătății era tristă, cu petalele plecate.

— Cum o putem ajuta? a întrebat Eric.

Doamna Albina Aurie le-a șoptit:

— Floarea se bucură când vede fapte bune.

Albinuțele s-au apucat de treabă: Tania, Ema și Antonia au curățat petalele, Cătalin, Aris și Andrei au adus polen auriu, Ștefan și Rareș au cântat un cântecel vesel, celelalte albinuțe au bătut din aripioare și au zâmbit.

Deodată, floarea a început să strălucească și s-a deschis larg.

— Mulțumesc, albinuțelor! a spus ea încet.

Întoarcerea în Stup

La întoarcere, albinuțele erau mândre.

— Am reușit pentru că ne-am ajutat, a spus Diana.

— Și pentru că am fost o echipă, a adăugat Vlad.

În stup, Doamna Albina Aurie le-a îmbrățișat.

— Ați învățat un lucru foarte important: bunătatea și prietenia fac lumea mai frumoasă.

Seara, cele 23 de albinuțe au adormit liniștite, știind că, oriunde vor zbura, grupa Albinuțelor va fi mereu unită.

Grupa maghiară „Iepurași”

Personaje din poveste:

Arba Areș
Fazakas Áron
Gábor Előd-Zoltán
Hatházi Patrik
Incze Ingrid-Izabella
Jankó Ádám
Kis Ștefan Eduárd
Kiss Iván Dominik
Kolumbán Krisztián
Orbán Dominik
Pop Kiara Amyra
Răcean Erik
Raduly Hanna Vivien
Rózsa Klára-Izabella
Șandor Zeta
Vana Tudor Andrei

Educatoare:
Kovacs Zsuzsanna

Nyuszilurkók az erdei óvodában

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kerek erdő. A kerek erdő közepében volt egy óvoda. (P.K.A.) Havas volt az erdő. A fák fehérek voltak, mint a porcukor. (K.I.D.) Ez egy erdei óvoda volt. Ide sok nyuszilurkó járt. (I.I.I)

Volt köztük pufi, ugráló, nevető és álmodozó nyuszi. Volt olyan, aki sokat evett és olyan is, aki sokat kérdezett. De mind jó kis nyuszilurkók voltak. (K.K.)

Az óvodában két nyuszi óvó néni vigyázott rájuk, akik kedvesen beszéltek és mindig mosolyogtak. (O.D.)

Egy napon nagy hó esett. (K.Ș.E.) A nyuszilurkók sapkában és sálban érkeztek. (G.E.Z.)

— Közeleg a karácsony! - mondták boldogan. (R.H.V.)

Az óvó nénik azt mondták: - Gyertek díszítsük fel az óvodát! (V.T.A.)

Segíteni jöttek az erdőből más állatok is: a róka, a mókus, a sün és a bagoly. (A.A.)

Miután feldíszítették az óvodát, karácsonyfát is készítettek ágakból. Répát, tobozt és csengőt tettek rá. (R.E.)

Egyszer csak kopogás hallatszott. Megérkezett az Erdő Télapója. (J.Á.)

Ajándékot hozott: meleg zoknit, puha labdát és répás kekszet. (H.P.)

Az erdei óvodában nagy boldogság volt.

A nyuszilurkók örvendeztek, énekeltek, táncoltak, szaladgáltak, fogócskáztak és nagyon elfáradtak. (R.K.I.)

Az óvó nénik csak mosolyogtak. (Ș.Z.)

Ha a nyuszilurkók el nem fáradtak volna, a mi mesénk is tovább tartott volna. (F.Á.)

Iepurașii de la grădinița din pădure

A fost odată, ca niciodată o pădure rotundă. În mijlocul pădurii era o grădiniță. (P.K.A.) Pădurea era acoperită de zăpadă. Copacii erau albi ca zahărul pudră. (K.I.D.) Aceasta era grădinița din pădure. Aici veneau mulți iepurași mici. (I.I.)

Unii erau pufoși, alții săreau mult, unii râdeau tare, alții visau cu ochii deschiși. Dar toți erau iepurași buni. (K.K.)

La grădiniță aveau grijă de ei două educatoare iepurașe blânde și mereu zâmbitoare. (O.D.)

Într-o zi a nins mult. (K.Ș.E.) Iepurașii au venit cu căciuli și fulare. (G.E.Z.)

— Se apropie Crăciunul! - au spus bucuroși. (R.H.V.)

Educatoarele au spus: - Haideți să decorăm grădinița! (V.T.A)

Au venit să ajute și alte animale din pădure: vulpea, veverița, ariciul și bufnița. (A.A.) După ce au decorat grădinița au făcut și un brad din crenguțe. L-au decorat cu morcovi, conuri și clopoței. (R.E.)

Deodată s-a auzit o bătaie la ușă. A sosit Moșul Gerilă. (J.Á.)

A adus cadouri: șosete calde, mingi moi, și biscuiți cu morcov. (H.P.)

În grădinița din pădure a fost bucurie mare. Iepurașii au fost încântați, au cântat, au dansat, au alergat, s-au jucat de-a prinselea și au obosit. (R.K.I.)

Educatoarele au zâmbit. (Ș.Z.)

Dacă iepurașii nu oboseau nici povestea noastră nu se sfârșea. (F.Á.)

Grupa mijlocie „Furnicuțele”

Personaje din poveste:

Andreica Andrei
Baciu Robert
Bob Alexandru
Bungărdean Carina
Ghețe Ava
Mărginean Medeea
Moldovan Amalia
Muntean Noah
Vălean Anya
Vlașin Victoria

Educatoare:
Morariu Daniela-Georgeta
Vlad Camelia-Livia

Suflet de copil

— Apă! Mai trebuie apă! Aduceți furtunul mai aproape! se auzi o voce...

Pe fundalul acestor țipete s-au trezit joi, o zi minunată de primăvară, copiii din grupa mică „Ciupercuțe" de la grădinița „Trenulețul Veseliei". Pe jumătate adormiți și frecându-și ochișorii cu mânuțele, încercau să-și dea seama ce se întâmplă și de unde vin strigătele.

Dana, educatoarea care le veghease somnul până atunci, încerca să-i liniștească, spunându-le că în grupă totul e bine, dar că afară era un incendiu.

— Așa se explică uriașul roșu, spuse Alex și arătă cu degetul spre fereastră.

— Este un uriaș la geam? întrebă Amalia speriată.

— Vreau la mami, spune Anya, strângându-și la piept jucăria cu care dormise. Frica și curiozitatea se instalase pe chipurile lor, când un nor negru de fum trecu prin fața geamurilor, acoperind astfel lumina ce trecea vioaie prin perdelele verzi care se asortau cu mobilierul. Pentu o clipă, tăcură toți.

— Vreau acasă, se auziră câteva glasuri înecate în lacrimi... Ava și Medeea se țineau strâns de mână, iar lui Andrei îi auzeai respirația sacadată străpungând liniștea instalată.

Doamna director Crina Boca își face și ea simțită prezența în încercarea de a înlătura panica. De la ea au aflat că un vecin din blocul alăturat a adormit cu o lumânare aprinsă, care, după ce s-a consumat, a căzut pe covor. De aici nu e greu de imaginat ce a urmat: o flacără mică și inofensivă care răspândea miros plăcut în incăpere, s-a transformat într-un foc mare și nemilos, gata să prăpădească totul în calea lui, punându-i în pericol și pe ceilalți locatari.

— Și mama aprinde lumânări parfumate în casă, spune Victoria, oarecum nedumerită.

— Și mama mea! se aude glasul Carinei Bungărdean.

— Copii, nu e greșit să se aprindă lumânări într-o încăpere, adulții pot face acest lucru, dar nu voi pentru că sunteți mici. Însă nu trebuie lăsate nesupravegheate, adică nu ne culcăm și nici nu plecăm de acasă, uitând de ele. Focul e imprevizibil, din prieten poate deveni dușman.

— Dar sunăm la 112, se aude vocea năzdrăvanului Andrei.

— Da, și vin pompierii! spune Victoria.

Când Robert se pregătea să spună și el ceva, Ava scoate un sunet ascuțit și arată cu degetul spre fereastră.

— E doar fum! exclamă Noah.

Ava nu-și retrage degetul și încearcă să spună ceva, dar Anya i-o ia înainte:

— E o pisică!

Toți copiii au fugit spre geam și ce să vezi? Un pui de pisică alb cu pete negre zgâria geamul și parcă voia să treacă prin el. Entuziasmul și curiozitatea au luat locul fricii.

— Doamna, te rugăăăm..., spuneau mai multe voci..., da, te rugăm, deschide geamul!

Dana s-a lăsat înduplecată de glasurile micilor lingușitori și a deschis fereastra. Pisica a zbughit-o direct sub o măsuță. Era speriată. Victoria s-a dus să o scoată de acolo. Când a ieșit cu ghemotocul acela alb în brațe, Medeea a observat că avea o rană la lăbuță. S-au adunat cu toții în jurul Victoriei, dându-și cu părerea despre ce și cum ar putea salva puiul de pisică. În tot acest timp, pe nesimțite, fumul care a intrat pe geam odată cu pisoiul, începea să le dea usturimi de ochi și să-i înece. Dana a alergat repede la baie de unde a adus niște prosoape umede, le-a împărțit copiilor, apoi le-a spus:

— Toată lumea se ghemuiește, își ține prosopul umed la nas și în poziția ghemuit ieșim pe coridor, îndepărtându-ne cât mai mult de grupa noastră.

Așa au ieșit ciupercuțele, fentând dâra de fum. Acum erau în siguranță.

— Dar puiul de pisică? întrebă Robert.

Victoria nu se dezlipise de el. Îl ținea lipit de ea și din când în când, îl mângâia. Imediat, au început să vină părinții după copii. Toți erau fericiți și le povesteau cum au salvat un suflet de la o posibilă tragedie. Victoria și tatăl ei au dus pisica la veterinar, unde a primit îngrijirile necesare. În drum spre casă, Robert a aflat că puiul de pisică a scăpat ca prin minune din incendiul provocat de stăpânul său, dar nu mai avea adăpost. Așa a ajuns să facă parte din familia Victoriei... ulterior am aflat că i-a pus numele Ciupercuță.

Grupa mijlocie „Furnicuțele”

Personaje din poveste:

Alexa Daniel
Andreica Andrei
Baciu Robert-Adrian
Bălaj Victor-Andrei
Bindiu Zian-David
Blaji Dragoș-Cătălin
Blaji Tudor-Andrei
Bob Alexandru
Bungărdean Carina-Maria
Cătinean Daria-Maria
Coltoan Carina
Costea Amelia
Feier Patrick
Fogarași-Lăcătuș Victor
Ghețe Ava
Gorun Anisia
Griciuc Luna-Amelia
Lazurko Liviia
Mărginean Medeea
Moldovan Amalia
Muntean Noah-Andrei
Pap Ștefan-Laurențiu
Pașcu Alexia Sofia
Someșan Filip-Andrei
Tănasă Filip
Țăran Sofia-Ariana
Vălean Anya
Vlașin Victoria
Vodea Beatrice-Maria
Zubașcu Ariana-Vanesa

Educatoare:
Vlad Camelia-Livia
Morariu Daniela-Georgeta

Furnicuțele, o echipă minunată

Într-o dimineață de primăvară, în inima Pădurii Jucăușe, Grupa Furnicuțelor s-a adunat sub „Stejarul Cel Înțelept". Educatoarea le dăduse o misiune demnă de niște constructori iscusiți: să ridice „Orașul Armoniei", un loc unde fiecare jucărie rătăcită să-și găsească un adăpost.

Planul și Fundația

Alexa Daniel a fost numit șeful de șantier. Cu o cască simbolică pe cap, el i-a chemat pe Andreica Andrei și Baciu Robert să măsoare terenul cu pași mici și preciși. „Aici va fi piața centrală!" a decretat Daniel. Bălaj Victor și Bindiu Zian au sosit imediat cu „materiile prime": pietricele lucioase de râu și scoarță de copac.

Între timp, frații Blaji Dragoș și Blaji Tudor, alături de Bob Alexandru, au format un lanț uman pentru a transporta crenguțele cele mai rezistente. „Pasăm din mână în mână, așa terminăm mai repede!" spunea Alexandru, încurajându-și colegii.

Arhitectură și Culoare

Pe măsură ce pereții se înălțau, a venit rândul echipei de design. Bungărdean Carina și Cătinean Daria au adunat petale de păpădie pentru a crea covoare galbene, iar Coltoan Carina și Costea Amelia au început să picteze frunze mari cu rouă colorată.

Feier Patrick și Fogarași-Lăcătuș Victor au avut cea mai grea sarcină: construcția podului suspendat. S-au sfătuit serios cu Ghețe Ava și Gorun Anisia, care aveau un ochi format pentru detalii. „Trebuie să fie și sigur, și frumos!" a observat Ava, în timp ce Anisia potrivea firele de iarbă ca pe niște frânghii rezistente.

Marea Provocare

Dintr-odată, un vânt năprasnic a dărâmat turnul principal! Disperarea plutea în aer, dar Griciuc Luna a strigat: „Nu vă faceți griji! O luăm de la capăt, dar de data asta facem pereții mai groși!". Lazurko Liviia și Mărginean Medeea au venit imediat cu soluții creative, propunând să folosească argilă umedă pentru a lipi piesele.

Moldovan Amalia, Muntean Noah și Pap Ștefan s-au pus pe frământat pământul, transformându-l într-un mortar magic. În acest timp, Pașcu Alexia și Someșan Filip făceau inventarul materialelor rămase, asigurându-se că nimic nu se irosește.

Ultimul Detaliu

Când soarele a început să coboare spre asfințit, Tănasă Filip și Țăran Ariana au pregătit „festinul furnicuțelor" – bobițe de rouă și firimituri de turtă dulce – pentru a prinde forțe pentru marea finală. Vălean Anya și Vlașin Victoria au adus ultimele decorațiuni: flori de nu-mă-uita, pe care le-au așezat la ferestrele orașului.

Ultimele retușuri au fost făcute de Vodea Beatrice și Zubașcu Ariana, care au măturat potecile orașului cu măturițe făcute din puf de păpădie. „Este cel mai frumos loc din lume!" au exclamat ele la unison.

Lecția Furnicuțelor

Când soarele a început să coboare spre linia orizontului, colorând cerul în nuanțe de portocaliu și violet, „Orașul Armoniei" era gata. Toți cei treizeci de prichindei s-au oprit din lucru, lăsând uneltele jos și ștergându-și frunțile de sudoare, dar cu zâmbetul pe buze.

Nu mai conta cine adusese cea mai mare ramură sau cine pictase cea mai mică petală. În fața lor nu se afla doar o construcție din elemente ale naturii, ci o dovadă vie a ceea ce înseamnă Grupa Furnicuțelor. Se vedeau acolo, împletite, ideile fiecăruia, răbdarea tuturor și, mai ales, dorința lor de a reuși împreună.

S-au luat cu toții de mâini, formând un cerc mare și unit în jurul palatului lor. În acel moment de liniște, au înțeles că adevărata magie nu stătea în pereții de scoarță sau în acoperișul de flori, ci în faptul că niciunul nu a lăsat pe altcineva în urmă. Când unul obosea, altul îi lua locul; când unul nu știa cum să continue, ceilalți veneau cu o idee; când unul se împiedica, zece mâini se întindeau să-l ridice.

Privind spre opera lor, au realizat că orașul lor era perfect tocmai pentru că era un puzzle format din treizeci de piese diferite, care se potriveau exact. Nu era „orașul meu" sau „orașul tău", ci era, cu mândrie, „Orașul Nostru".

Sub cerul înstelat, Grupa Furnicuțelor a plecat spre casă cu o lecție prețioasă în inimă: singur poți ridica o piatră, dar numai împreună poți construi un regat. Iar în acea seară, în Poiana Prichindeilor, prietenia a strălucit mai tare decât orice stea.

Grupa mijlocie „Ursuleți”

Personaje din poveste:

Casian Natalia
Clăian Antonia
Constantin Antonia
Crainic Sofia
Frunză Robert
Hegheș Sebastian
Lemnariu Denis
Matiș Freya
Mîrza Andrei
Moldovan Iris
Moldovan Robert
Pelin Mihai
Rusu Fabian
Sopon Florentin
Tuburțan Marc
Tuburțan Vlad

Educatoare:
Pavel Sara Naomi
Ostace Frensis-Alina

Darul din ghetuță

Este iarnă! Afară ninge liniștit, fulgii dansează în aer, iar pe cer se văd steluțe strălucitoare. (Florentin) Aerul este rece, dar plin de magie. (Freya)

(Sebi)

În seara aceasta sosește Moș Nicolae. (Antonia Clăian) Toți copilașii știu că Moș Nicolae vine doar cât timp ei dorm și îl așteaptă cu nerăbdare, plini de emoție. (Andrei) Însă, pentru ca Moșul să lase daruri, ghetuțele trebuie să fie foarte curate și așezate frumos la ușă. (Iris)

Un băiețel cu părul castaniu, pe nume Matei, îl așteaptă pe Moș Nicolae lângă geam. (Fabian) Privea ninsoarea și se gândea ce surprize ar putea primi.

(Freya) El trebuia să doarmă, dar sunetul clopoțeilor năzdrăvani nu îl lăsa să închidă ochii. (Sofia C)

(Antonia Constantin)

Sunetul clopoțeilor venea, de fapt, chiar de la Moș Nicolae. Moșul a intrat tiptil pe ușă, având grijă să nu trezească pe nimeni. (Natalia)

Matei stătea ascuns și îl pândea cu atenție pe Moșul cel bun. (Antonia Clăian) Chiar atunci, Moș Nicolae a așezat în ghetuțele lui Matei bomboane colorate, acadele dulci (Denis), ciocolată gustoasă și mașinuțe strălucitoare. (Vlad)

Matei era foarte bucuros. (Marc T.)

(Liza, Sofia, Natalia)

Parcă totul era un vis frumos, plin de lumină și magie... (Mihai) Dar, de fapt, chiar a fost un vis! (Robert M) Matei s-a trezit speriat chiar lângă geam, cu inima bătându-i repede. Totuși, când s-a uitat spre ușă, cadourile din ghetuțe erau tot acolo... adevărate și strălucitoare. (Robert F.)

— Moșul chiar e magic! spuse Matei în gândul său, zâmbind fericit. (Robert M)

(Liza)

-Sfârșit-

Grupa mijlocie „Ursuleți”

Personaje din poveste:

Bufnea Brigitta
Chirilă Marc
Drăghiciu Eric
Fernea Emilia
Hegheș Sebastian
Lemnariu Denis
Mîrza Andrei
Moldovan Iris
Sopon Florentin
Zbona Traian

Educatoare:
Ostace Frensis-Alina
Pavel Sara Naomi

Pățania ursului pofticios

Era o zi minunată, cu soare care mângâia pădurea cea verde și plină de viață (Eric). Ursul se plimba prin pădure (Sebastian) și pentru că îi era foame s-a gândit să facă o vizită, stupului de albine (Traian), că poate, poate o să-i dea din mierea lor. Albinele, harnice și grijulii i-au explicat că mierea este hrana lor și că au muncit mult pentru ea. (Andrei) Ursul, supărat foc pe acest răspuns, le-a stricat stupul, iar ele au înțepat botul bietul urs pofticios. (Brigitta) Speriate, albinele au zburat să caute un alt adăpost la alte albine, (Florentin) iar acolo, s-au sfătuit și chiar și-au făcut un plan de răzbunare. (Emilia)

Freya

Pe urs însă îl apăsa greu fapta sa și s-a gândit să le construiască un alt stup albinelor (Marc). Așa că a umblat prin pădure după lemne, vreascuri, scoarță de copac, necesare construcției. (Denis) Ursul fiind un constructor priceput, a reușit să ridice un stup cu mult mai mare, mai frumos și mai încăpător. Văzând munca și strădania ursului, albinele au fost foarte fericite și s-au hotărât să-i ofere miere ursului, atunci când acesta are nevoie de o gustare dulce.

Iar de atunci albinele și ursul trăiesc în armonie, în pădurea cea frumoasă, învățând cu toții că bunătatea, respectul și prietenia, sunt mai dulci decât mierea..(Iris)

Liza

Grupa mijlocie „Ciupercuțe”

Personaje din poveste:

Aluaș Nicole
Ani Carina
Barcău Iosif
Buhai Laurențiu
Ceușan Rafael
Cozma Maria
Dan Antonia
Geiger Natalia
Geiger Ștefania
Georgiu Eduard
Hosu Radu
Marica Kaistian
Moldovan Dragoș
Moldovan Victor
Molnar Petru
Mureșan Ilinca
Rus Amalia
Porcăraș Ilinca
Sigmirean Ștefan
Sfrengeu Andrei
Șutea Eliza
Tarniță Mara
Timiș David
Truțiu Ilinca
Vlasin Evelin
Vlasin Miriam

Educatoare:
Briciu Angelica-Nastasia
Groza Cornelia

Aventura Ciupercuțelor din Poiana Fermecată

A venit primăvara! Soarele zâmbea din cer, păsărelele ciripeau vesele, iar iarba verde acoperea pământul ca un covor pufos. Într-o dimineață frumoasă, copiii din grupa mijlocie „Ciupercuțele" au ieșit în curtea grădiniței împreună cu doamna educatoare Angela.

— Copii, a spus doamna Angela cu voce blândă, astăzi vom vorbi despre natură și vom porni într-o aventură imaginară!

Copiii au bătut din palme bucuroși.

— Uraaa!, a spus Nicole.

— Îmi place primăvara, miroase a flori!, a adăugat Carina.

— Eu vreau să găsesc ciuperci!, a spus entuziasmat Casian.

— Să fie mari și colorate!, a completat Rafael.

— Și să le protejăm, nu să le stricăm, a spus Maria.

Doamna Angela a zâmbit.

— Exact, Maria. Natura trebuie iubită și îngrijită. Haideți să ne imaginăm că mergem într-o poiană fermecată!

Copiii au închis ochii și... dintr-odată s-au trezit într-o poiană de primăvară, plină de flori, copaci verzi și ciupercuțe vesele.

— Ce frumos e aici!, a spus Antonia.

— Uite o buburuză!, a arătat Natalia.

— Eu văd o ciupercă roșie!, a strigat Ștefania.

— Hai să nu o călcăm, a zis atent Eduard.

— Da, trebuie să fim grijulii, a adăugat Radu.

Din spatele unui copac a apărut o ciupercuță mare, cu pălărie galbenă, care vorbea!

— Bine ați venit, copii!, a spus ciupercuța.

Copiii au rămas uimiți.

— O ciupercă vorbitoare!, a spus Kaistian.

— Poate are nevoie de ajutor, a spus Dragoș.

— Noi te putem ajuta!, a zis curajos Victor.

Ciupercuța a oftat.

— Primăvara a venit, dar poiana noastră e în pericol. Frunzele sunt împrăștiate, florile au nevoie de apă, iar puii de păsări sunt speriați.

— Noi putem face ordine!, a spus Petru.

— Eu pot aduna frunze, a zis Ilinca M.

— Eu vreau să ud florile, a adăugat Amalia.

— Eu pot cânta ca să nu se mai sperie păsările, a spus Ilinca P.

— Eu ajut pe toată lumea, a spus Ștefan.

Doamna Angela i-a încurajat:

— Foarte bine, copii! Haideți să lucrăm împreună, ca o echipă!

Copiii s-au apucat de treabă. Poiana devenea din ce în ce mai frumoasă.

— Uite ce curat e acum!, a spus Andrei.

— Florile sunt fericite, a observat Eliza.

— Ascultați păsările cum cântă!, a zis Mara.

— Am găsit un cuib!, a spus cu grijă David.

— Să nu ne apropiem prea mult, a zis Ilinca T.

— Natura are nevoie de liniște, a adăugat Evelina.

— Am învățat că trebuie să fim buni cu natura, a spus Miriam.

Ciupercuța cea mare a zâmbit.

— Vă mulțumesc, copii din grupa „Ciupercuțele”! Sunteți adevărați prieteni ai naturii!

Deodată, un vânt ușor a adus miros de flori, iar copiii au auzit vocea doamnei Angela:

— Copii, e timpul să ne întoarcem din poveste. Dar să nu uitați ce ați învățat!

Copiii au deschis ochii și erau din nou în curtea grădiniței.

— A fost cea mai frumoasă aventură!, a spus Nicole.

— Și o să avem grijă de natură în fiecare zi, au spus copiii într-un glas.

Doamna Angela i-a îmbrățișat cu drag.

— Sunt mândră de voi, micile mele Ciupercuțe!

Sfârșit.

Grupa mijlocie „Ciupercuțe”

Personaje din poveste:

Aluaș Nicole
Ani Carina
Barcău Iosif
Buhai Laurențiu
Ceușan Rafael
Cozma Maria
Dan Antonia
Geiger Natalia
Geiger Ștefania
Georgiu Eduard
Hosu Radu
Marica Kaistian
Moldovan Dragoș
Moldovan Victor
Molnar Petru
Mureșan Ilinca
Rus Amalia
Porcăraș Ilinca
Sigmirean Ștefan
Sfrengeu Andrei
Șutea Eliza
Tarniță Mara
Timiș David
Truțiu Ilinca
Vlasin Evelin
Vlasin Miriam

Educatoare:
Groza Cornelia
Briciu Angelica-Nastasia

Lumea copiilor-1 iunie

Într-o dimineață luminoasă de 1 Iunie, Ziua Copilului, grădinița era plină de culoare și voie bună.

În grupa mijlocie „Ciupercuțele”, copiii au sosit rând pe rând, cu fețe vesele și ochi curioși.

Educatoarele Groza Cornelia și Briciu Angela îi priveau cu drag, știind că urma o zi plină de bucurii.

După ce s-au salutat, copiii s-au așezat pe covor. Emoția plutea în aer, iar fiecare copil simțea că această zi este diferită.

Aluaș Nicole și Ani Carina se țineau de mână, zâmbind. Barcău Iosif și Buhai Laurențiu abia așteptau să se miște și să alerge.

Ceușan Rafael se gândea la mingea preferată, iar Cozma Maria fredona încet un cântecel.

Dan Antonia admira desenele de pe pereți, în timp ce Geiger Natalia și Geiger Ștefania își șopteau cât de frumos este să fie Ziua Copilului.

Georgiu Eduard și Hosu Radu se foiau nerăbdători, iar Marica Kaistian visa la baloane colorate.

Moldovan Dragoș și Moldovan Victor se gândeau deja la jocurile în echipă.

Molnar Petru era atent la jucării, Mureșan Ilinca își imagina desenele pe care le va face, iar Rus Amalia se gândea la un curcubeu mare și vesel.

Porcăraș Ilinca râdea cu poftă, Sigmirean Ștefan sărea pe loc, iar Sfrengeu Andrei număra pașii până la ușă.

Șutea Eliza bătea ritmul din palme, Tarniță Mara se învârtea ca într-un dans, iar Timiș David se pregătea să alerge.

Truțiu Ilinca privea cu bucurie colegii, iar Vlasin Evelyn și Vlasin Miriam știau că împreună sunt mai fericiți.

Educatoarele le-au spus că Ziua Copilului este despre joacă, prietenie și zâmbete. Apoi i-au condus pe copii în curte.

Scanned with CamScanner

Acolo îi așteptau baloane colorate, mingi, cercuri și cretă. Curtea s-a umplut repede de râsete și mișcare.

Copiii au început să alerge, să sară și să se joace împreună. Unii desenau pe asfalt flori, soare și curcubee, alții pasau mingea sau dansau.

Scanned with CamScanner

Din când în când, se auzeau exclamații scurte de bucurie, semn că joaca era pe placul tuturor.

Aluaș Nicole a spus fericită că desenul ei este gata, iar Ani Carina a privit curcubeul colorat.

Barcău Iosif și Buhai Laurențiu au alergat până la capătul curții, râzând.

Ceușan Rafael a pasat mingea, iar Cozma Maria a cântat câteva versuri vesele.

Dan Antonia s-a oprit lângă flori, Geiger Natalia și Geiger Ștefania au aplaudat, iar Georgiu Eduard și Marica Kaistian au strigat de bucurie.

Hosu Radu și Moldovan Victor au organizat un mic joc de echipă, iar Moldovan Dragoș a încurajat pe toată lumea.

Molnar Petru a împărțit jucăriile, Mureșan Ilinca a desenat cu atenție, iar Rus Amalia a privit curcubeul finalizat.

Porcăraș Ilinca a râs, Sigmirean Ștefan a sărit fericit, Sfrângeu Andrei a numărat corect pașii, iar Șutea Eliza a bătut din palme.

Tarniță Mara a dansat, Timiș David a alergat, Truțiu Ilinca a zâmbit liniștită, iar Vlasin Evelyn și Vlasin Miriam s-au bucurat că sunt împreună.

La finalul zilei, copiii s-au adunat în cerc. Obosiți, dar fericiți, au ascultat cuvintele calde ale educatoarelor.

Groza Cornelia le-a spus că sunt minunați, iar Briciu Angela le-a urat „La mulți ani!" tuturor copiilor.

Ziua Copilului s-a încheiat cu îmbrățișări, zâmbete și amintiri frumoase. Pentru grupa mijlocie „Ciupercuțele", 1 Iunie a fost o zi plină de prietenie, joacă și fericire.

.

Grupa mare „Mămăruțele”

Personaje din poveste:

Avram Lorena
Baciu Ian
Balog Fabian
Barta Philip
Birtaș Paul
Bone Iris
Bucilă Maria
Burdeț Karina
Candale Dana
Cioșan Andrei
Cohan Andrei
Conea Ecaterina
Costin Sara
Demian Mara
Deneș Tudor
Drăgan Vuianici Luca
Hășmășan Liam
Hudrea Timoce Oliver
Kutornytski Andrei
Moldovan Noah
Mureșan Sebastian
Petri Aria
Pop Victor
Purcelean Emma
Zăpârțan Andrei
Zăpârțan Filip

Educatoare:
Trifan Oana-Alexandra
Pop Irina Andreea

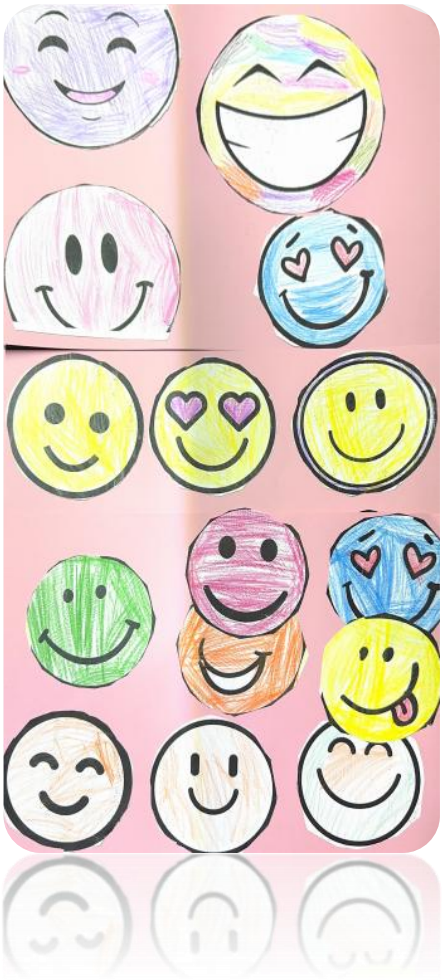
Ziua Zâmbetului în Grupa Mare „Mămăruțele”

Într-o dimineață de toamnă, copiii din Grupa Mare – Mămăruțele au intrat în grădiniță cu pași vioi și ochi curioși. Nu era o zi obișnuită, pentru că urma să fie sărbătorită Ziua Zâmbetului, o zi specială dedicată bucuriei, fericirii și emoțiilor frumoase.

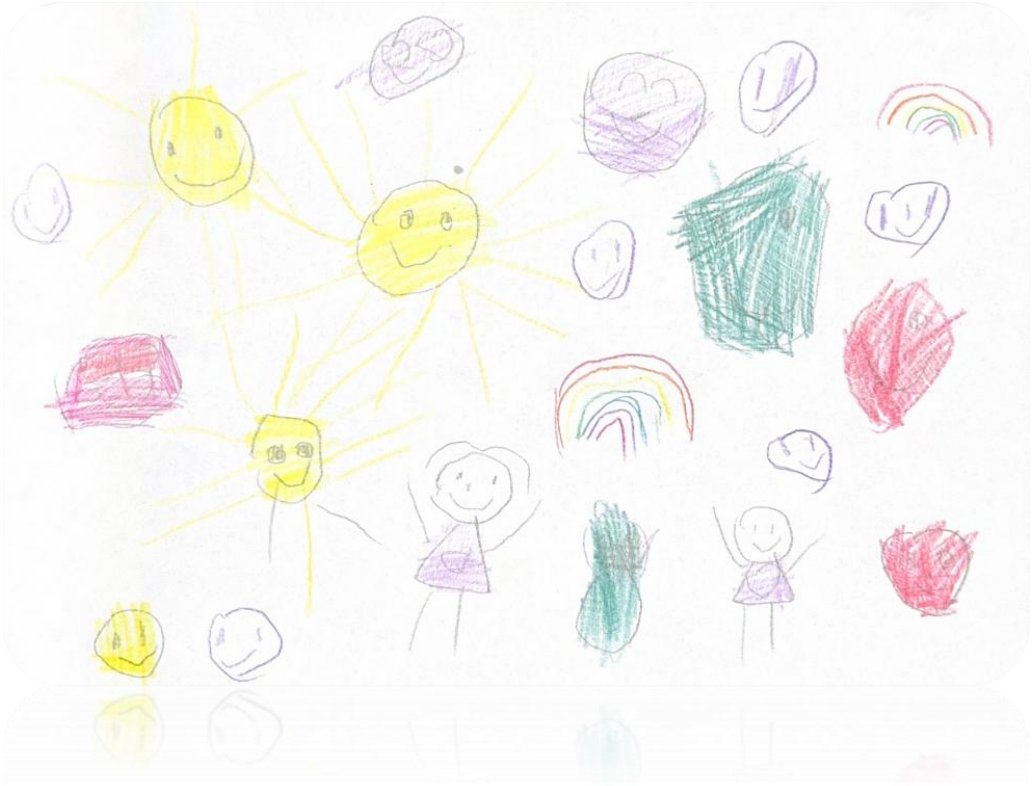

Educatoarea i-a întâmpinat cu un zâmbet larg și le-a spus că astăzi vor vorbi despre zâmbete: ce sunt ele, de ce sunt importante și ce lucruri îi fac pe fiecare dintre ei să zâmbească. Copiii s-au așezat cuminți, iar atmosfera s-a umplut imediat de râsete, șoapte vesele și nerăbdare.

Prima activitate a fost una plină de culoare. Pe mese au apărut foi colorate, carioci, creioane și foarfece. Fiecare copil a primit câte o față rotundă, pregătită să devină o față zâmbitoare. Unii au ales galbenul, ca soarele, alții portocaliu, roșu, verde sau roz. Cu multă atenție, au desenat ochi veseli, guri largi, stele, inimioare și gene jucăușe. Fiecare zâmbet era diferit, la fel ca fiecare copil din grupă.

După ce au colorat, copiii au început să decupeze fețele zâmbitoare, cu multă concentrare și atenție, Mămăruțele au lucrat cu grijă. Când o față era gata, era ridicată mândru în aer, ca și cum ar fi spus: „Uitați ce zâmbet frumos am făcut!". Sala de grupă s-a umplut de culori vii și de zâmbete desenate, dar și de zâmbete adevărate.

Apoi a urmat momentul cel mai așteptat: povestea fiecărui copil. Așezați în semicerc, cu fețele zâmbitoare în mâini, copiii au fost invitați să spună ce îi face pe ei fericiți. Un copil a spus că zâmbește atunci când se joacă cu mama și tata în parc. Altul a povestit cât de fericit este când primește o îmbrățișare de la bunica. Unii au spus că zâmbesc când se joacă cu prietenii, când construiesc turnuri din cuburi sau când aleargă în curte, cand primesc o jucărie nouă.

Au fost copii care au spus că zâmbesc când ascultă povești seara, când primesc un „bravo" pentru munca lor sau când reușesc să facă ceva singuri. Alții au spus că animăluțele de companie, desenele animate sau prăjiturile dulci le aduc zâmbetul pe față. Fiecare răspuns a fost ascultat cu atenție, iar colegii au zâmbit, descoperind cât de multe lucruri frumoase au în comun.

La final, toate fețele zâmbitoare au fost adunate și privite împreună. Educatoarea le-a spus copiilor că zâmbetul este un dar pe care îl putem oferi oricând: un zâmbet poate face o zi mai bună, poate aduce prietenie și poate

încălzi inimile celor din jur. Copiii au înțeles că, deși zâmbetele lor sunt diferite, toate sunt la fel de importante.

Ziua Zâmbetului s-a încheiat cu o mare fotografie de grup, în care mămărușele au zâmbit larg, ținând în mâini fețele colorate create de ei. A fost o zi plină de emoții, culoare și învățături frumoase, o zi în care copiii au învățat că fericirea se găsește în lucruri simple și că un zâmbet poate face lumea mai bună.

În Grupa Mare „Mămărușele", zâmbetul nu a fost sărbătorit doar o zi, ci a rămas în sufletele copiilor, gata să apară în fiecare dimineață, la fiecare joc și la fiecare îmbrățișare.

Grupa mare „Mămăruțele”

Personaje din poveste:

Avram Lorena
Baciu Ian
Balog Fabian
Barta Philip
Birtaș Paul
Bone Iris
Bucilă Maria
Burdeț Karina
Candale Dana
Cioșan Andrei
Cohan Andrei
Conea Ecaterina
Costin Sara
Demian Mara
Deneș Tudor
Drăgan Vuianici Luca
Hășmășan Liam
Hudrea Timoce Oliver
Kutornytski Andrei
Moldovan Noah
Mureșan Sebastian
Petri Aria
Pop Victor
Purcelean Emma
Zăpârțan Andrei
Zăpârțan Filip

Educatoare:
Pop Irina Andreea
Trifan Oana-Alexandra

Misiunea mămăruțelor

A fost o dată ca niciodată, într-o grădiniță plină de culoare, o grupă specială numită Grupa Mare Mămărușele. Într-o dimineață însorită, Andreea ,educatoarea grupei, i-a adunat pe toți în cerc: „-Astăzi, vă dau o misiune importantă. Am găsit o hartă veche care duce spre Pădurea de Smarald!

— Oare găsim și comori? a întrebat entuziasmată Lorena A.,aranjându-și rucsacul.

— Sper să fie dinozauri pe acolo! , a completat Ian B., în timp ce Fabian B. și Philip B. deja verificau binoclurile lor de jucărie.

Grupul a pornit la drum. Paul B. și Iris B. mergeau în față, făcând cărare prin iarba înaltă. Au ajuns în Poiana Sunetelor. Aici, copiii auzeau foșnetul frunzelor și cântecul păsărilor.

— Uitați, o urmă de picior uriaș!, a strigat Maria B., arătând spre pământ.

— Nu te teme, Maria, am eu o lanternă magică!, a liniștit-o Karina B.

După ce au trecut prin Poiana Sunetelor, au ajuns la marginea unei păduri. Un râu cu apa cristalină le tăia calea. Dana C. a găsit imediat soluția: - "Putem trece pe podul acela, dar trebuie să fim atenți!"

— Eu îl ajut pe prietenul meu! a spus hotărât Andrei Ci., luându-l de mână pe Andrei Co.

Pentru a traversa podul, copiii s-au ținut de mâini și s-au ajutat unii pe alții.

Dincolo de râu, Ecaterina C. și Sara C. au găsit niște flori care străluceau.

— Dacă le atingem, cred că ne dau puteri de zbor, a șoptit Ecaterina C.

— Mai bine le lăsăm acolo să crească, sunt prea frumoase.,a adăugat Mara D. cu zâmbetul pe buze. Copiii și-au continuat călătoria. Tudor D. și Luca D. au început să numere pașii: “unu, doi, trei....”

— Stați puțin! Văd ceva în copac! a strigat Liam H., arătând spre o bufniță de lemn.

— E un mesaj scris pe ea! a observat Oliver H.

Andrei K. a descifrat mesajul și a spus cu voce tare. Cine vrea să treacă, trebuie să spună o glumă!”

— Știu eu una! a intervenit Noah M., făcându-i pe toți să râdă cu gura până la urechi. Sebi M. l-a bătut pe umăr: “Ești cel mai tare, Noah!”

După un timp, au ajuns într-o poiană plină de fluturi.

— Priviți, se așază pe noi! a șoptit Aria P. stând nemișcată ca o statuie. Victor P. și Emma P. încercau să numere culorile de pe aripi: - “Roz, albastru, auriu...sunt mii!” a exclamat Emma P.

În mijlocul poienii, într-o cutie de lemn pictată cu mămăruțe, au găsit “comoara”: o carte uriașă cu pozele lor și o mulțime de abțibilduri strălucitoare.

— Am reușit!,au strigat în cor gemenii Andrei și Filip Z., sărind de bucurie.

Andreea i-a privit cu drag și le-a spus>

— Ați fost o echipă minunată astăzi! Secretul Pădurii de Smarald nu a fost aurul, ci faptul că ați lucrat împreună.

— Data viitoare mergem pe lună? a întrebat Andrei Z. iar toată grupa a început să plănuiască următoarea mare aventură.

Grupa maghiară „Iepurași”

Personaje din poveste:

Arba Areș
Fazakas Áron
Gábor Előd-Zoltán
Hatházi Patrik
Incze Ingrid-Izabella
Jankó Ádám
Kis Ștefan Eduárd
Kiss Iván Dominik
Kolumbán Krisztián
Orbán Dominik
Pop Kiara Amyra
Răcean Erik
Raduly Hanna Vivien
Rózsa Klára-Izabella
Șandor Zeta
Vana Tudor Andrei

Educatoare:
Szántó Eva

A két kis nyúl története

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kerek erdő. A kerek erdő szélén volt egy tisztás, ott játszott két kis nyuszika. (Áron)

Egyszer csak megjelent egy mókuska, és kérve kérte őket, hogy segítsenek neki, mert kilyukadt az odúja, és az összes eleség, amit összegyűjtött, kihullott a földre. (Ares) Megkérte a két nyuszit, hogy szedjék össze a makkokat, amíg ő egyenként felviszi őket az odújába. (Krisztián)

A kis nyuszik szívesen segítettek: összegyűjtötték a makkokat, és segítettek megjavítani az odút is. (Zeta) A mókuska nagyon hálás volt, megköszönte a segítséget, a nyuszik pedig visszaindultak játszani és ugrándozni. (Edi)

Alig értek vissza a tisztásra, amikor egy sünnel találkoztak. A süni nagyon keresgélt, de nem találta a lombhullató erdőt, ahol leveleket gyűjthet, hogy legyen mibe bebújnia a téli álom idején. (Patrick)

— Kérlek, mutassátok meg, merre van a lombhullató erdő! Ott már sok-sok levél van a földön, és egy szép kis levélkupacot készíthetnék magamnak – kérte. (Hanna)

— Persze, hogy megmutatjuk! – mondták a nyuszik, és ugrándozva elvezették egy gyönyörű helyre, ahol rengeteg falevél borította a földet. A süni megköszönte a segítséget, bebújt a levélkupac alá, és készülni kezdett a téli álomra. (Iván)

A két kis nyuszi épp visszaindult volna játszani, amikor eléjük lépett egy őzike. Szegény már nem talált magának elég ennivalót, ezért a nyuszik gyorsan összegyűjtöttek neki egy kupac szénát. (Erik)

Ekkor hirtelen megjelent egy kis rókácska is. Egyedül volt, és nagyon szomorú, mert nem találta a családját. A nyuszik elmagyarázták neki, merre menjen: át a patakon, majd három fenyőfa után megtalálja a családját. A rókácska megköszönte a segítséget, és boldogan indult tovább. (Dominik)

Ahogy a nyuszik visszafelé mentek, a patak partján egy medvével találkoztak, aki épp az utolsó halát fogta meg. A medve megkérte őket, hogy vezessék el a barlangjához, mert nem találta az ösvényt. (Klára)

A nyuszik elvezették: átkeltek a patakon, felfelé mentek három fenyőfa mellett, és máris ott volt a barlang. A medve bebújt, hogy téli álmot aludjon, és hálásan integetett a nyusziknak. (Ingrid)

A két kis nyúl ezután játszva, ugrándozva hazament. Közben besötétedett, ezért bebújtak a nyuszi odúba, lefeküdtek a kiságyba, és nagyon boldogok voltak, mert sok kedves állaton segíthettek aznap. (Ádám)

Mindenki jól érezte magát, mert egy kis segítséggel mindenki megtalálta, amit keresett. (Amyra) Itt a vége, fuss el véle, csapjon meg az ostor vége! (Előd)

Tanulság: Ha segítünk egymásnak, mindenki boldogabb lesz, és a szívünk is örül. (Tudor)

Povestea celor doi iepurași

A fost odată ca niciodată o pădure rotundă. La marginea pădurii era o poieniță, iar acolo se jucau doi iepurași. (Áron)

Deodată a apărut o veveriță, care i-a rugat cu lacrimi în ochi să o ajute, pentru că scorbura ei s-a spart, iar toată mâncarea pe care o adunase a căzut pe jos. (Ares) I-a rugat pe iepurași să strângă ghindele, iar ea le va duce, una câte una, în scorbură. (Krisztián)

Iepurașii au ajutat cu drag: au strâns ghindele și au ajutat și la repararea scorburii. (Zeta) Veverița le-a mulțumit, iar iepurașii au pornit înapoi să se joace. (Edi)

Nici nu au ajuns bine, când au întâlnit un arici. Ariciul căuta pădurea de foioase, unde sunt multe frunze, ca să-și poată face un culcuș pentru somnul de iarnă. (Patrick)

— Vă rog, arătați-mi unde este pădurea cu frunze multe – a spus ariciul. (Hanna)

— Sigur că da! – au răspuns iepurașii și l-au condus într-un loc foarte frumos, plin de frunze uscate. Ariciul le-a mulțumit și s-a ascuns sub frunze pentru iarnă. (Iván)

Iepurașii au mers mai departe și au întâlnit o căprioară, care nu mai găsea mâncare. Ei au adunat repede un morman de fân pentru el. (Erik)

Apoi a apărut un pui de vulpe, care era singur și trist, pentru că nu-și găsea familia. Iepurașii i-au explicat pe unde să meargă: peste pârâu și după trei brazi își va găsi familia. (Dominik)

Mai departe, lângă pârâu, au întâlnit un urs, care nu găsea poteca spre bârlog. (Klara) Iepurașii l-au condus peste pârâu, pe lângă trei brazi, iar ursul și-a găsit bârlogul și a intrat să doarmă somnul de iarnă. (Ingrid)

Seara, iepurașii au mers acasă, au intrat în vizuină și s-au culcat fericiți, pentru că au ajutat multe animale. (Adam)

Toată lumea a fost fericită, pentru că cu puțin ajutor fiecare a găsit ce căuta. (Amyra) Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea-așa. (Előd)

Învățătură: Dacă ne ajutăm unii pe alții, toată lumea este mai fericită, iar inimile noastre se bucură. (Tudor)

Grupa mică „Iepurașii”

Personaje din poveste:

Anton Alice
Brehar Bogdan
Buta Eva-Marisa
Croitoru Matias-Alexandru
Fluta Mihnea Tudor
Gaftone Efrem-Ioan
Hălmăjean Matteo Petru
Huciu Ana-Elena
Iujan Vlad
Macarie Sofia
Moga Evelin Carla Maria
Moldovan Alexia
Moldovan Antonia Maria
Pop Ayana Maria
Roman Mădălina Maria
Roș Andrei
Rus Ayanna
Rusu Eduard-Cristian
Scridon Nicolas-Andrei
Serețan Cristian
Suciu Érica Adriana
Tănasă Sara
Timari Maia Antonia
Tiniș Timeea Maria
Varvari Ezra

Educatoare:
Silaghi Dana
Bădiță Denisa - Daniela

Derdelușul fermecat al iepurașilor

Era o dimineață de iarnă atât de albă, încât părea că întreaga lume doarme sub o pătură moale de zăpadă. Copiii din Grupa mică Step by Step „Iepurașii" au pornit spre derdeluș, ținându-se de mână, însoțiți de educatoarele lor, Dana și Denisa.

Copiii înaintau cu pași grăbiți și plini de bucurie, lăsând urme adânci în zăpadă. Dana mergea printre ei, atentă să nu se împiedice nimeni, iar Denisa le arăta cum fulgii cad pe căciuli și mănuși ca niște stele mici. Zăpada scârțâia sub cizme, iar aerul rece le umplea obrajii de culoare și inimile de emoție.

Alice privea fiecare fulg căzut, ca și cum ar fi vrut să descifreze un secret ascuns în zăpadă. Bogdan, care știa toate zilele săptămânii, număra cu voce tare fulgii care cădeau: „Luni... marți... miercuri..." și râdea încântat. Matteo, Eva și Maia alergau înainte, râzând și lăsând urme adânci în zăpadă, iar Andrei și Timeea mergeau mai încet, cu ochii mari, curioși și atenți la tot ce se întâmpla.

— Uitați! a șoptit Ayanna Rus, privind săniuțele care-i așteptau la baza pârtiei. Toți s-au oprit din joacă și alergare și priveau nerabdatori spre săniuțe cu dorința de a porni la saniuș. Elena ajuta pe cei mai mici să nu se împiedice și urmărea, cu atenție cum se jucau colegii ei.

— Hai să ne pregătim de săniuș! a spus Mihnea, entuziasmat.

— Eu mă ofer să împart săniuțele, răspunde Nicolas.

„Iepurașii" au făcut echipă doi câte doi, au ales câte o săniuță și au pornit la săniuș.

Când au ajuns, spre surprinderea lor, derdelușul părea diferit față de alte zile. Plin de zăpada care strălucea în lumina soarelui părea că le spune:

— Bine ați venit, dragi „Iepurași"! Frumusețile iernii vă îmbrățișează și vă oferă surprize de neuitat!

O săniuță a pornit singură la vale, lăsând în urmă o dâră strălucitoare.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Sofia, cu inima bătând mai repede.

— Nu știm... dar trebuie să fim atenți, a spus Evelin, apropiindu-i pe toți într-un cerc mic.

Din zăpadă a sărit un iepuraș alb, cu urechi lungi și ochi care scânteiau. Era Iepurașul Fermecat.

— Bună, Iepurașilor! a spus el cu o voce jucăușă. Am venit să vă provoc! Provocarea constă în trei probe. Dacă le veți trece cu bine, derdelușul va străluci ca niciodată in această zi.

Copiii s-au uitat unii la alții cu ochii mari și curioși. Ezra și Erica s-au apropiat emoționați.

— Ce probe? Ce încercări? a întrebat Alexia, nerăbdătoare.

— Grija, imaginația și curajul, a răspuns Iepurașul, țopăind printre fulgi.

Prima probă – Grija

Săniuțele erau răsturnate peste tot. Eduard și Nicolas au alergat să le adune. Antonia și Ayana Pop le-au așezat cu răbdare la loc, iar Mădălina i-a ajutat pe cei mai mici să nu alunece. Vlad, pasionat de animale, se asigura că nicio săniuță nu lovește vreun cățel sau pisică din povestea lor imaginară și striga:

— Totul e gata, putem începe!

Erica a obosit și a stat o clipă, dar Ezra i-a întins mâna, iar împreună au așezat la linia de sosire săniuțele. „Iepurașii", atenți și responsabili priveau cu atenție unii spre alții, se ajutau să nu cadă, sa nu se lovească cu săniuțele.

— Vezi, am reușit! au strigat Mădălina și Sara într-un glas. Avem grijă unii de alții, și, totodată avem grijă de săniuțe, evitând incidentele. Doamnele educatoare, mândre că au trecut de prima probă îi susțineau din priviri pentru următoarele două probe.

Iepurașul Fermecat a sărit de bucurie, scuturând zăpada de pe urechi. Fulgi sclipitori au zburat peste copii ca o ploaie de stele. Zâmbete și bucurie de nedescris...

A doua probă – Imaginația

— Acum construiți ceva care să aducă bucurie! a spus Iepurașul Fermecat, țopăind printre fulgi.

După mici discuții „Iepurașii" au decis că vor realiza un om de zăpadă. Sofia a trasat în zăpadă „perimetrul construcției". Maia a început să rostogolească zăpadă pentru bulgării de zăpadă și, în echipă, au așezat fiecare bulgăre la locul lui. Cristian s-a oferit să așeze cu grijă nasul omulețului de zăpadă. Timeea, Andrei și Efrem au adăugat ochii și nasturii. Antonia se apropie de omulețul de zăpadă spunând:

— Eu doresc să îi pun căciulița! iar Elena completează:

— Eu mă ofer să îi pun fularul!

Bogdan, puțin ironic spune:

— Bine v-ați gândit! Nu dorim să se îmbolnăvească omulețul de zăpadă!

Prinși într-un cerc au înconjurat omul de zăpadă mulțumiți că au trecut cu bine și cea de-a doua probă. Iepurașul Fermecat a început să aplaude, felicitându-i !

— E minunat omul nostru de zăpadă! a șoptit Rus Ayanna.

Derdelușul strălucea din ce în ce mai tare...

A treia probă - Curajul

A început să sufle vântul. O parte din derdeluș se surpase ușor, iar săniuțele se clătinau amenințător.

— Cine va porni primul? a întrebat Iepurașul Fermecat, cu urechile tremurând de emoție.

Toți au tăcut. Ochii lor priveau panta cu sufletul la gură.

Atunci, Matias, băiatul nou venit, care încă încerca să-și găsească locul în grup, a pășit înainte, spunând:

— Eu m-am dat cu săniuța pe o pantă mult mai mare! Am curaj și.....puțină experiență! Pornesc la drum, uraaa!

Săniuța a pornit, alunecând lin pe zăpadă. Derdelușul strălucea mai puternic ca niciodată.

— Ați reușit! a spus Iepurașul Fermecat, făcând o piruetă în aer și lăsând fulgi sclipitori să cadă peste toți. Derdelușul era salvat!

Râsete și strigăte de bucurie au umplut pârtia. Încurajați de reușita lui Matias au pornit cu săniuțele pe derdeluș. Unii urcau, alții coborau, iar timpul părea că stă pe loc. „Iepurașii" s-au bucurat pe derdeluș, s-au încurajat unii pe alții, această zi conturând farmecul copilăriei și al iernii. Doamnele educatoare

nu au rezistat provocării și au rugat „Iepurașii" să le accepte pe săniuța lor, asigurându-i că sunt buni cârmaci.

A fost un timp minunat în care ne-am bucurat de surprizele iernii, de reușita la cele trei provocări date de Iepurașul Fermecat și, nu în ultimul rând de strălucirea și frumusețea derdelușului fermecat. Întâlnirea cu Iepurașul Fermecat și povestioarele doamnelor educatoare au marcat un adevăr care ne va urmări mult timp.

Derdelușul rămâne viu doar acolo unde prietenia, grija și curajul nu lipsesc.

Și, de atunci, ori de câte ori ninge, copiii știu că magia iernii îi așteaptă pe derdeluș.

Grupa mică „Iepurașii”

Personaje din poveste:

Anton Alice
Brehar Bogdan
Buta Eva-Marisa
Croitoru Matias-Alexandru
Fluta Mihnea Tudor
Gaftone Efrem-Ioan
Hălmăjean Matteo Petru
Huciu Ana-Elena
Iujan Vlad
Macarie Sofia
Moga Evelin Carla Maria
Moldovan Alexia
Moldovan Antonia Maria
Pop Ayana Maria
Roman Mădălina Maria
Roș Andrei
Rus Ayanna
Rusu Eduard-Cristian
Scridon Nicolas-Andrei
Serețan Cristian
Suciu Érica Adriana
Tănasă Sara
Timari Maia Antonia
Tiniș Timeea Maria
Varvari Ezra

Educatoare:
Bădiță Denisa - Daniela
Silaghi Dana

Aventura magică a "iepurașilor"

Într-o dimineață senină de primăvară, soarele luminează fereastra grupei, anunțând entuziast o nouă zi pentru copiii din grădiniță.

La grupa mică, cei 25 de copii se jucau liniștiți și fericiți.

Ayanna, Sofia și Vlad m-au întâmpinat veseli.

— Bună dimineața!

— Bună dimineața, dragi copii! Mă bucur să ne revedem! Vom avea o zi frumoasă!

Bogdan, Matias și Nicolas erau pregătiți să construiască turnuri, Evelin și Maia desenau iar ceilalți se îmbrățișau prietenos.

Deodată, s-a auzit un sunet: cling-cling!

— Copii, în curte a apărut un autobuz magic, mare și colorat, cu roți strălucitoare. Veniți să-l vedeți!

Copiii s-au apropiat curioși de fereastră iar reacțiile nu au întârziat să apară.

Eva: -Wow!

Elena: -De unde a apărut?

Mihnea: -Mergem în excursie!

Erau toți uimiți când i-am invitat să urce. Timizi dar bucuroși au urcat, dar autobuzul stătea pe loc. Exista un motiv pentru care nu putea porni.

Mădălina: -Nu merge!

Antonia: -De ce? Ce s-a întâmplat?

— Dragi copii, autobuzul acesta are o dorință. Vrea să-i promitem că în plimbarea din această zi ne vom comporta frumos și vom fi prietenoși unii cu ceilalți. Doar așa va putea porni.

Copiii au răspuns în cor:

— Promitem!

Autobuzul a clipit din lumini și a pornit. Am ajuns într-o pădure mare cu mulți copaci și frunze verzi. În depărtare se auzea un plâns.

Sara: -Cine plânge?

Alexia: -Un iepuraș! l-am văzut codița.

Iepurașul și-a pierdut morcovul pe care-l rontăia.

Cristian: -Îl ajutăm noi să-l găsească!

Ezra: -Da! Să-l căutăm!

Împreună au căutat până au găsit morcovul iepurașului. Au aplaudat, toți, bucuroși de reușită.

Autobuzul merge mai departe și ajungem în mijlocul pădurii la un lac mare.

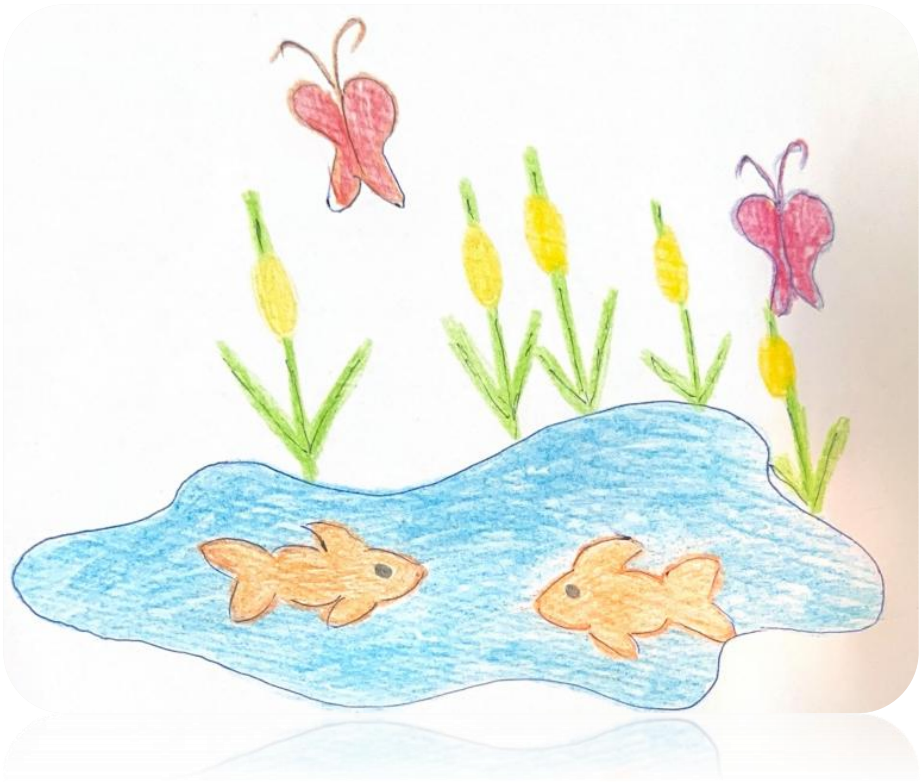
Efrem: -Apă!

Alice: -Și pești! Vrem să-i vedem de aproape!

Peștii erau speriați de gălăgia din jur. Atunci, Vlad le spune colegilor:

— Liniște! Vorbiți încet!

Copiii ascultă sfatul, își pun degetul pe gură, iar peștii zâmbesc mulțumiți.

Autobuzl urcă apoi spre cer.

Matteo și Andrei rostesc încântați: -Zburăm!

Timeea: -Ura! Până la nori!

Bucuria noastră este întreruptă de tristețea norilor cenușii.

Erica îi observă și spune: -Haideți să cântăm un cântec!

Eduard: -Da! Se vor înveseli!

Cântăm armonios și batem din palme iar cerul se luminează repede.

Autobuzul apreciază comportamentul copiilor și îi laudă pentru prietenia frumoasă, iar apoi ne aduce înapoi la grădiniță.

— Astăzi, dragi copii am învățat un lucru valoros. Prietenia este magică!

Grupa mare „Steluțe”

Personaje din poveste:

Abrudean Alexia-Maria
Bârsan Sofia
Boieru Luca-Adrian
Bota Raul-Ianis
Bucur Anna-Gabriela
Gugu Mara-Gabriela
Hegheș Medea-Maria
Ige Nicholas-Oluwalonimi
Ion Carla-Anamaria
Lazar Patrick-Alexandru
Leb Iulia
Măgirescu Eric-Stefan
Mariș Amelia-Maria
Petrehuși Emilia-Ana
Pop Ana
Pop Veronica
Popuța Patrick-Cristian
Prigoană Miriam-Ana
Rechesan Daniel-Bogdan
Sas Amina-Maria
Sopon-Tișe Adelina
Szakacs Heman-Francisc
Șinca Mihai
Trif Enoh
Vele Aaron
Vlad Anna-Francesca

Educatoare:
Bochiș Adina
Ursuț Crina

Andrei și inelul mamei

Într-o seară Andrei, un băiețel de cinci ani se pregătea de culcare. Mai înâti își luă pijamaua pufoasă pe care a cumpărat-o împreună cu mama lui de la Pepco. Pe pijama era desenat un dinozaur, pentru că animalele lui preferate erau dinozaurii. (Patrick P.)

De fapt Andrei își dorea ca atunci când va fi mare să își aleagă meseria de îngrijitor de dinozauri. El știa că nu este posibil, deoarece dinozaurii nu mai există dar noi știm cu toții că într-o poveste orice este posibil, așa că îi dăm voie lui Andrei să spere că dorința lui se va îndeplini. (Mihai Ș)

După ce și-a pus pijamaua, băiatul s-a dus la baie să se spele pe dinți. Pe chiuvetă era așezat inelul preferat al mamei, probabil îl uitase acolo când a fost ea la baie. Andrei l-a luat în mână uitându-se la el cu atenție. Îi plăcea foarte mult cum strălucește. A început să se joace cu el, când deodată l-a scăpat în chiuvetă. Inelul a alunecat pe gaura chiuvetei, și a dispărut. (Amelia M)

Speriat Andrei a strigat-o pe mama, care a venit repede în baie. Băiatul i-a povestit ce s-a întâmlpat, mama s-a supărat și i-a spus:

— Spală-te și apoi mergi la culcare. Pentru că ai umblat cu inelul meu fără să ceri voie și l-ai pierdut, o săptămână nu vei mai primi dulciuri. (Carla I.)

Necăjit și el, Andrei s-a spălat pe dinți și a mers la culcare. A vrut să îi explice mamei că nu a vrut să îl piardă, dar mama nu a mai stat să îl asculte, așa că băiatul nici nu a putut să-și ceară iertare. (Iulia L.)

S-a așezat pe pat și a început să se gândească la ce ar putea face pentru a-și repara greșala. I-a venit o idee: a doua zi dimineață să îl roage pe tatăl lui să meargă împreună pentru a-i lua mămicii un inel nou. Avea câțiva bani adunați în pușculița lui însă știa că nu îi vor ajunge, așa că era hotărât să vorbească cu

tăticul să îi dea banii de care mai avea nevoie pentru a putea cumpăra un inel în locul celui pierdut. (Sofia B.)

Frământat de gânduri, Andrei a adormit și a început să viseze că era în lumea dinozaurilor, unde avea mulți prieteni. El le-a povestit dinozurilor ce a pățit iar aceștia au propus să îi facă mamei un inel împletit din flori, un colier și o coroniță din flori, asortate. Andrei era încântat de această idee, așa că a început să culeagă flori. (Eric M.)

Dintr-o dată însă visul s-a încheiat, băiatul s-a trezit și a văzut că mama lui venise în cameră și îl învelea. Chiar dacă era supărată pe el, ea tot îl iubea și a vrut să se asigure că Andrei este învelit, să nu îi fie frig. Mămica i-a dat un pupic, Andrei a îmbrățișat-o și i-a șoptit la ureche:

— Iartă-mă, mămico, nu am vrut.

— Suntem amândoi de vină, nici eu nu trebuia să las inelul pe chiuvetă, nu este un loc sigur pentru bijuterii. Te rog data viitoare să fii mai atent. Noapte bună. (veronica P.)

— Noapte bună, mami.

A doua zi dimineață Andrei i-a povestit tăticului planul său. Acesta a fost de acord, dar l-a rugat pe băiat să mai aștepete câteva zile până va lua salariul. (Aaron V.)

Pentru că în curtea casei lor erau foarte multe flori băiatul a cules și i-a împletit mamei un inel, un colier și o coroniță chiar în acea după-masă. Mămica s-a bucurat foarte mult și a decis să poarte inelul de flori până va primi unul adevărat. Mara G.)

De atunci înainte Andrei nu a mai umblat cu lucrurile mamei, fără să ceară voie, dar nici mămica nu și-a mai lăsat bijuteriile împrăștiate prin casă.

Am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa. (Ana P.)

Grupa mare „Steluțe”

Personaje din poveste:

Abrudean Alexia-Maria
Bârsan Sofia
Boieru Luca-Adrian
Bota Raul-Ianis
Bucur Anna-Gabriela
Gugu Mara-Gabriela
Hegheș Medea-Maria
Ige Nicholas-Oluwalonimi
Ion Carla-Anamaria
Lazar Patrick-Alexandru
Leb Iulia
Măgirescu Eric-Stefan
Mariș Amelia-Maria
Petrehuși Emilia-Ana
Pop Ana
Pop Veronica
Popuța Patrick-Cristian
Prigoană Miriam-Ana
Recheșan Daniel-Bogdan
Sas Amina-Maria
Sopon-Tișe Adelina
Szakacs Heman-Francisc
Șinca Mihai
Trif Enoh
Vele Aaron
Vlad Anna-Francesca

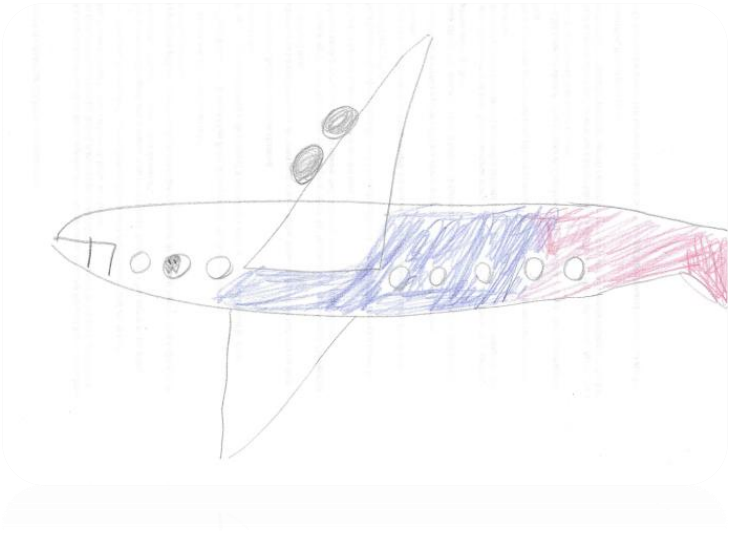
Educatoare:
Bochiș Adina
Ursuț Crina

Călătoria veveriței năstrușnice

CAPITOLUL 1

O veveriță năstrușnică s-a strecurat în trolerul lui Ovidiu, când acesta se pregătea să meargă la Valencia. A intrat în trusa lui de dinți și apoi a făcut un cuib din perii de la periuța de dinți. Când Ovidiu și-a pus trolerul sus, în locul de bagaj, veverița a deschis puțin fermoarul și a ieșit afară. (Partick L.)

Apoi s-a apucat de năstrușnicii: a deschis toate ușile de la compartimentele de bagaje și a împrăștiat toate bagajele pe culoarul de la avion. Când s-a făcut hărmălaia foarte mare și oamenii nu mai înțelegeau ce se întâmplă în avion, veverița a început să râdă foarte tare. (Amina S)

Pasagerii au începutsă se agite, unii se împiedicau de bagaje, 4-5 cărucioare cu mâncare, băutură și parfumuri s-au răsturnat, un cărucior plin cu sucuri a căzut pe cel mai certăreț pasager și l-a pătat tot cu suc de portocale. Acest lucru s-a întâmplat pentru că veverița mâncase o banană și aruncase coaja pe jos. Doamna a călcat pe coajă, s-a dezechilibrat și a dat un picior cărucioruluI

care a căzut pe om. Pasagerul certăreț era acum portocaliu, lipicios și dulce, iar când va coborî din avion, va fi lins de toate pisicile. (Medeea H)

Pe măsură ce avionul cobora și se pregătea de aterizare, hărmălaia scădea. Veverița năstrușnică râdea tot mai puțin. În timpul aterizării, a intrat în buzunarul Ovidiu. Știa că va face asta, pentru că îi spusese la ureche. A trebuit să intre în ureche și să vorbească cu voce foarte tare pentru că altfel nu ar fi auzit-o de hărmălaie, de zgomotul motoarelor de avion și de zgomotul făcut de oamenii care curățau în avion cu făraș, mătură și mop. Pasagerul certăreț nu a putut fi curățat nici cu fărașul, nici cu mătura, nici măcar cu mopul, pentru că se tot lipea praful de el. (Patrick P.)

La coborâre din avion, Ovidiu a închis fermoarul buzunarului ca să nu vadă nimeni veverița năstrușnică. Ea mânca un măr; de fapt, îl găurea ca să-și facă căsuță în el. În caz că nu ați înțeles deja, veverița năstrușnică este foarte mică, mai mică decât o furnică. (Raul B.)

CAPITOLUL II

Veverița năstrușnică a ajuns la hotel în buzunarul lui Ovidiu. Au dormit cu toții în aceeași cameră până în zori. Ea a dormit în căsuța de măr, pe noptieră, lângă băiețel, pe pătuțul din cojiță de măr. Dimineața, veverița a fost prima care a auzit alarma. Zâmbitoare a sărit pe Ovidiu și a strigat:

— E dimineață, treziți-vă, hadeți la plajă!

Și s-au mers. (Nicholas I)

Când au ajuns pe plajă, veveriței i-a venit o altă idee năstrușnică. A intrat în cabina salvamarului, care încă nu ajunsese, și a schimbat steagurile astfel încât lumea să creadă că este salvamar. Oamenii se tot uitau, dar nu vedeau pe nimeni. Deodată, în apă, un om era să se înece. Veverița a luat barca cu motor a salvamarului și a pornit în larg. Când a ajuns lângă omul care era să se înece, a lăsat vâslele în apă, l-a prins și l-a ridicat cu toată forța ei. (Enoh T.)

A reușit să-l pună în barcă. Ce bine că cineva uitase niște vâsle în barca cu motor a salvamarului! Oamenii de pe mal se tot uitau și se întrebau cine l-a salvat pe acel om și cine conduce barca, dar nu vedeau pe nimeni. (Alexia B)

Când a ajuns salvamarul, care avea o vedere puternică, pentru că mânca morcovi, atât cruzi, cât și gătiți, a văzut o veveriță în locul lui. S-a înțeles cu veverița să rămână ea în locul lui toată ziua, iar el să facă ceva ce-și dorea de mult timp. Astfel, salvamarul a început să urmărească, să fugărească și să prindă toți pescărușii hoțomani care furau pești și crabi de la magazinul de pește. Când vedea un pescăruș cu pește în cioc, salvamarul alerga repede, își lua avânt, țâșnea ca un tigru pe arcuri, apuca prada din ciocul pescărușului și o lua. (Veronica P)

Astfel, salvamarul s-a transformat în salva-pește și salva-crab. Până seara, i-a învățat și pe colegii lui să facă același lucru, deci toți au devenit salva-pește, salva-crab, salva-nghețată și salva-orice-are-un-pescăruș-în-cioc. (Eric M.)

Nu e greu să fii salva-orice: trebuie doar să alergi, să sari și să iei orice are un pescăruș hoțoman în cioc. (Nicholas I)

Grupa mare „Fluturașii”

Personaje din poveste:

Bistrițan Raul-Andrei
Bojor Cătălin-Mihai
Budăcan Marina
Chirlejan Daniela-Sofia
Cojocaru Luiza-Ioana
Costinea Ioana-Elena
Cozac Annais-Maria
Curcă Alexandru-Gabriel
Drăguș Antonia-Maria
Dobriță Mario-Andrei
Flămînd Lukas Oliver
Gaftone Antonia-Ioana
Guti Matei-Bogdan
Ianc Sofia-Daniela
Ionescu Aris-Gabriel
Leonte Ionuț-Andrei
Mărincean Irina-Simina
Mărtinaș Ariana
Pop Dragoș-Marian
Roș-Muntean Alexandra
Roșu David-Ionuț
Roșu Ștefan-Adrian
Rusu Mara-Georgiana
Sîngeorzan Mihnea
Truță Ștefan-Andrei
Țîncă Milan-Nicolas
Vlad Irina-Ioana
Zîmbrești eanu Andrada-Sofia

Educatoare:
Roman Florina-Mariana
Vlad Maria

Fluturașii în lumea insectelor

A fost odată o grupă de copii veseli și curioși, care se numea GRUPA FLUTURAȘII. În fiecare zi, copiii învățau lucruri noi, se jucau, cântau și râdeau împreună sub îndrumarea atentă a educatoarelor lor, FLORINA și MARIA. Dar într-o dimineață senină, când razele soarelui intrau jucăușe pe fereastră, s-a întâmplat ceva cu totul special.

Dintr-un colț luminos al sălii a apărut Zâna Insectelor, mică, strălucitoare și cu aripi ca petalele florilor. Ea i-a privit cu drag și le-a spus cu o voce blândă:

— Lumea insectelor are nevoie de ajutorul unor copii buni și curajoși. Cine vrea să vină?

Fără să stea pe gânduri, copiii au ridicat mâinile și au spus în cor:

— Noi! Noi vrem să ajutăm!

Zâna a zâmbit și a atins podeaua cu bagheta ei. Într-o clipă, totul s-a micșorat în jur, iar Fluturașii s-au trezit într-o lume plină de flori uriașe, frunze mari și insecte prietenoase care zumzăiau vesel. Aerul era parfumat, iar soarele părea și mai cald și mai blând.

Raul și Cătălin au pornit primii, privind cu uimire fiecare floare.

— Uite cât de mare e o frunză! — a exclamat Raul.

— Și cât de strălucitoare sunt firele de rouă! — a adăugat Cătălin.

Alături de ei mergeau Marina, Sofia Chirlejan, Luiza, Ioana, Annais și Alexandru, care admirau culorile florilor și ascultau sunetele blânde ale naturii. Curând, au întâlnit niște buburuze triste, pentru că florile lor preferate dispăruseră. Buburuzele erau roșii cu buline negre și tremurau ușor de supărare.

— Nu vă faceți griji, vă vom ajuta noi! — a spus Luiza cu un zâmbet.

Antonia Drăguș, Mario, Matei, Antonia Gaftone și Lukas au început să caute printre tufe, ridicând cu grijă frunzele mari. După câteva minute, au descoperit florile ascunse sub o tufă mare. Buburuzele s-au bucurat nespus și au început să se învârtă fericite în jurul copiilor.

— Mulțumim, copii! — au spus ele în cor. Acum putem să ne jucăm și să zburăm din nou!

Mai departe, Sofia Ianc, Ionuț, Irina Mărincean, Aris, Ariana și Dragoș au ajuns într-un loc unde furnicile munceau fără oprire. Unele trăgeau firimituri uriașe pentru ele, iar altele păzeau drumurile. Una dintre furnici părea obosită și nu mai putea să ducă firimitura.

— Haideți să o ajutăm! — a spus Irina.

Copiii au împins firimitura împreună și au reușit să o ducă la mușuroi. Furnicile le-au mulțumit cu mici dansuri în cerc și au spus:

— Hărnicia e mai frumoasă atunci când e însoțită de bunătate.

Într-o poiană scăldată în lumină, zumzăiau albinele care căutau polen. Alexandra, David, Ștefan Roșu, Mara și Mihnea au observat că unele albine nu mai găseau drumul spre stup. Copiii au început să cânte un cântecel vesel, iar albinele, ghidate de melodia lor, au ajuns din nou acasă.

— Mulțumim! — au spus albinele și au oferit fiecărui copil câte un mic strop de miere dulce.

Pe măsură ce soarele începea să coboare, Ștefan Truță, Milan, Irina Vlad și Sofia Zîmbrești eanu au auzit greierași triști, care nu mai știau cântecul serii. Copiii au bătut din palme, au dansat și au râs, iar greierașii și-au amintit melodia, umplând lumea insectelor cu sunete line și vesele.

În timp ce explorau poiana mai departe, copiii au întâlnit o libelulă strălucitoare, cu aripi transparente și culori sclipitoare, care zburda printre flori.

— Bună, copii! — a spus libelula cu o voce cristalină. Eu sunt Lila, libelula călătoare. Am nevoie de ajutorul vostru: lacul meu e plin de frunze căzute și nu mai pot zbura cu ușurință.

Copiii nu au stat pe gânduri. Au adunat frunzele căzute, le-au așezat la malul lacului și au făcut un mic drum prin apă, astfel încât Lila și prietenii ei să poată zbura din nou fără probleme. Libelula le-a mulțumit zburând în cercuri strălucitoare și lăsând o ploaie fină de stropi care străluceau ca niște diamante în soare.

După această aventură, copiii au descoperit că în această lume mică, fiecare insectă are nevoie de grijă și prietenie. Au învățat să fie răbdători cu furnicile, atenți la albine și veseli pentru buburuze și greierași. Fiecare copil a simțit că inima lui s-a umplut de bucurie și curaj.

Zâna Insectelor a apărut din nou și, cu o sclipire de lumină, le-a spus:

— Ați adus bucurie, ajutor și prietenie peste tot pe unde ați trecut. Lumea insectelor vă va fi mereu recunoscătoare.

Cu o ultimă scânteiere, Fluturașii s-au întors în sala lor de grupă, exact acolo unde începuse totul. Nimic nu părea schimbat, dar fiecare copil știa că trăise o aventură magică și minunată.

Grupa mare „Disney”

Personaje din poveste:

Bali Amelia - Maria
Boier Antonia – Raluca
Borzan Anastasia – Meda
Budișan Ilinca – Maria
Chifor Darian – Alexandru
Chifor Vlad – Achim
Ciurtin Evelin
Coldea Ana – Ilinca
Csete Alexandru – David
Fodorean Dolorin – Alexandru
Greuș Cătălin - Gabriel
Gurbet Damian - Constantin
Horvath Liam – Robert
Iancu Sara Elena
Iancu Ștefan Alexandru
Lăzăroi Giulia
Marcu Ava
Matei – Zoicaș Mara
Mercaș Olivia
Mihuț Tudor – Mihai
Petruț Tudor
Popa – Ancheș Nikolai
Prie Ioan - Alexandru
Roșulescu Rafael - Ioan
Socaciu Medeea - Elena
Stoica Dominic
Stoica Rafael
Suciu Medeea

Educatoare:
Daniel Elena Gabriela

O zi din vacanță

Într-un orășel, trăia un băiat pe nume Alexandru (Tudor P.). Abia aștepta să înceapă vacanța și să meargă la mare. Iulia, sora lui, care era mai mare decât el, își dorea mult să îi insoțească și prietenele ei (Mara). Ursi, cățelul familiei, stătea cu capul pe lăbuțe, cu ochi mari privindu-i, visând și el la mare (Tudor M.).

Așă că, când ajunse tata de la serviciu, l-au convins să-i ducă la mare (Mede). În bagaje, și-au pus haine, papuci de schimb și pălării, ca să nu facă insolație și ochelari de soare (Ana). Drumul nu a fost lung și cum s-a deschis ușa, Ursi a și sărit în mare (Alex Csete). A dat din lăbuțe, fericit că, în sfârșit, înota. Apoi, toți și-au luat costumele de baie, să se poată bălăci împreună (Giulia).

Peste câtva timp, au ieșit din apă și au decis să facă un castel de nisip, decorat cu scoici (Ava). Pe când era aproape gata, un val uriaș a venit și a distrus castelul (Eve). Au fost foarte supărați și au hotărât să facă altul, puțin mai departe de mare (Antonia). Au văzut o scoică foarte frumoasă și au pus-o în mijlocul castelului (Anastasia). Ajutați de tata și de Ursi, un alt castel, mai mare, a fost construit (Alex P). Pe lângă castel, au săpat un șanț (Damian). Alexandru, cu ajutorul lui Ursi, căra găleți să pună în șanț (Liam). Când au golit ultima găleată, au observat un peștișor (Rafael). Îl strigă repede pe tata și pe Iulia, să vină să vadă ce au găsit (Ștefan). Copiii au vrut să-l ducă acasă și să-l pună în acvariu, dar tata le explică că locul peștișorului e alături de familia lui, în mare (Darian). Îl luă în mână și le arată copiilor ce solzi colorați are (Dolorin) și pentru că se zbătea foarte tare, l-au dus înapoi în apă (Medeea).

Dintr-odată, și-au dat seama că le e foame (Vlad). Din mașină, scot pachețelele pregătite de mama și se așează pe șezlong (Amelia). După masă, tata îi duce la o terasă și le comandă o limonadă (Dominic și Raphael). Iulia a văzut un aparat de înghețată și îl roagă pe tata să le ia înghețată cu vanilie și ciocolată (Ilinca). Pentru că nu a fost atent, Alexandru își scapă înghețata pe jos. Dar nu apucă să se supere, pentru că Ursi a și lins-o de pe jos (Sara), iar apoi pe Alexandru l-a apucat râsul (Giulia).

Se înnsera și se pregăteau să meargă spre casă (Nikolai). Pentru că au avut o zi plină, au adormit pe mașină (Cătălin). Când au ajuns acasă, mama pregătea cina: cartofi cu șnițele! Preferatele copiilor, ale tatălui, dar și ale lui Ursi! (Olivia)

Grupa mare „Buburuze”

Personaje din poveste:

Andreica Iulia Rita
Bereschi Matei
Bob Patrick Fabian
Bonda Alexandru
Cătinean Patrick
Chiorean Badiu Viviana
Cociș Antonia Brianna
Cristurean Anaya
Delean Miruna Andreea
Ferrara Miriam
Foica Isaac Horia
Ghiriti Filip
Hoca Aisha Evelin
Ioan Faur
Man Vlad Adrian
Mihășan Victor
Moldovan Luca
Stoica Alessio
Turian Irina
Triff Eliza
Uruk Deniz

Educatoare:
Szabo Monika Erzsebet

Aventura curcubeului din Pădurea Jucăușă

Într-o dimineață luminoasă, copiii din grupa Buburuzelor de la Grădinița cu "Parfum de tei" au plecat într-o plimbare veselă spre marginea Pădurii Jucăușe.

Anaya a spus: „Uitați ce soare strălucitor avem azi, parcă e pregătit de aventură!"

Matei a adăugat: „Abia aștept să pornim și să mă joc!"

Iulia a zis: „Priviți cerul! E un curcubeu uriaș!"

Alexandru a strigat: „Vreau să vedem unde duce curcubeul!"

Copiii au ajuns la marginea pădurii și au pornit pe o potecă.

Antonia a observat: „Curcubeul pare să se oprească lângă o căsuță mică!"

Faur a zis: „Hai să mergem la casă, poate găsim pe cineva acolo.”

Miriam a spus: „Căsuța e frumos e colorată și ce multe ghinde sunt în jurul ei!”

Vlad a adăugat: „Poate e casa cuiva magic.”

Când s-au apropiat, au auzit un foșnet în spatele casei.

Alessio a șoptit: „Cred că e cineva ascuns acolo.”

Luca a zis curajos: „Mă duc eu să verific!”

Deniz a spus: „Venim și noi, să nu fii singur!”

Eliza a exclamat: „Uau, e o vulpiță mică și prietenoasă!”

Vulpița le-a vorbit cu o voce blândă.

Filip a întrebat: „Tu locuiești în căsuța asta?”

Aicha a spus: „Ce frumos e la tine aici!”

Vulpița le-a povestit că și-a pierdut ghiozdănelul cu ghinde magice chiar

când a apărut curcubeul.

Victor a întrebat: „Vrei să te ajutăm să-l găsești?”

Miruna a zis: „Suntem buni la căutări!”

Copiii au pornit prin pădure.

Patrick a spus: „Cred că ghiozdănelul e pe lângă trunchiul acelui copac mare.”

Fabian a adăugat: „Hai să căutăm cu atenție, așa cum fac detectivii!”

Într-un tufiș colorat, au găsit ghiozdănelul.

Viviana a strigat: „L-am găsit, e aici sub frunze, dar se pare că toate ghindele s-au împrăștiat din el!”

Isaac a spus: „Hai să le strângem și să ducem ghiozdanul la vulpiță.”

Irina a exclamat: „O să fie foarte fericit că l-am găsit!”

Într-adevăr vulpița s-a bucurat enorm și i-a invitat în căsuța ei, unde soarele strălucitor lumina tot interiorul.

Le-a dăruit fiecăruia câte o ghindă strălucitoare care aduce noroc și veselie. Apoi copiii s-au întors la grădiniță, mândri și fericiți că au trăit o aventură magică.

Așa s-a încheiat aventura curcubeului din Pădurea Jucăușă, povestită cu drag de toată grupa Buburuzelor.

Grupa mare „Buburuze”

Personaje din poveste:

Andreica Iulia Rita
Bereschi Matei
Bob Patrick Fabian
Bonda Alexandru
Cătinean Patrick
Chiorean Badiu Viviana
Cociș Antonia Brianna
Cristurean Anaya
Delean Miruna Andreea
Ferrara Miriam
Foica Isaac Horia
Ghiriti Filip
Hoca Aisha Evelin
Ioan Faur
Man Vlad Adrian
Mihășan Victor
Moldovan Luca
Stoica Alessio
Turian Irina
Triff Eliza
Uruk Deniz

Educatoare:
Kiss Klara Isabela

Povestea celor 12 fii ai anului

Trăia odată, într-un palat mare cât lumea, un împărat puternic, pe nume Moș An. El era stăpânul Timpului. Moș An avea o familie tare numeroasă: 4 soții frumoase PRIMĂVARA; VARA; TOAMNA și IARNA care trăiau în patru meleaguri diferite și 12 fii zglobii, care se numeau Lunile Anului.

Fiecare Fiu-Lună avea un nume și o înfățișare a lui, dar și o misiune importantă pe care trebuia să o îndeplinea. Într-o zi bătrânul AN și-a chemat fiii și le-a spus cu vocea răgușită: (ISABELA)

— Dragii mei feciori, eu sunt atât de bătrân și obosit că a venit vremea să spunem lumii întregi cât de important pentru oameni este fiecare dintre voi, în așa fel încât să vă cunoască și aprecieze pe fiecare, așa cum vă iubesc eu, tatăl vostru! (FABIAN)

Oamenii, au toți in casă un calendar, dar nu cunosc însemnătatea lunilor anului, legată de fenomenele meteo, lucrările agricole, schimbările din natură, flori și fructe specifice.

De aceea am să vă rog pe fiecare să vă prezentați și să-i convingeți să vă iubească așa cum vă iubesc și eu! (ISABELA)

Fiii l-au ascultat în tăcere, au stat și s-au gândit ce să spună pentru a plăcea cât mai mult oamenilor și copiilor. Primii au ajuns Fiii IERNII, al anotimpului rece și geros, care erau născuți sub semnul zăpezii (MIRUNA)

Ianuarie- Gerar care era cel mai vârstnic, venea cu nămeți mari și cu ger, dar aducea și săniușul! El era mereu gata să înceapă noul an cu forțe proaspete.

— Eu sunt cel mai geros și friguros, Numele meu provine de la gerul puternic specific lunii ianuarie. Acum copiii se dau cu sania, cu patinele, cu schiurile, fac oameni de zăpadă și se bucură de frumusețea iernii. (IRINA)

Al doilea fiu era Februarie- Făurar, cel mai mic dintre frații Iernii. Era cam neastâmpărat, așa că Anul i-a dat mai puține zile cam 28. El aducea flori de gheață, dar și unele semne că primăvara e aproape. Ajuns în grabă, se ridică și începu a spune:(VLAD)

— Făurar adică numele pe care-l port, se referă la luna în care se făureau unelte, arme sau se executau alte activități de fierărie, importante pentru agricultură.

Demult, oamenii aveau mult de lucru în această perioadă a anului, se pregăteau cu multă trudă, continuând activitățile de fierărie. Ei se ocupau ca să nu le lipsească nimic din gospodărie pe când venea căldura. Fără mine nu ar fi avut obiectele făurite cu atâta migală. (FAUR)

Fiii PRIMĂVERII, al anotimpului verde și vesel, erau tot trei la număr, dar erau plini de viață și culoare. Martie era primul care se sătura de frig! Mai dădea din coate Iarna, dar el începea să scoată la lumină ghioceii și să aducă vestitorii primăverii. Tot el punea Mărțișorul în pieptul tuturor, cu șnurul alb și roșu! (AICHA)

Martie-Martisor mă numesc, iar eu cu bucurie vă povestesc că acum au loc primele zboruri ale păsărilor care revin din țările calde, la începutul primăverii, acum apar și primele flori de primăvară, ghioceii, viorelele, brandusele, lalelele oamenii încep pregătirile pentru plantat și semănat. (LUCA)

Aprilie-Prier era renumit prin înflorirea pomilor fructiferi. Era un băiat tare timid, ca un copil! Când râde, când plângea, așa că aducea cu el când soare, când ploaie scurtă de primăvară. Odată cu sosirea lui, iarba devenea tot mai verde. (ELIZA)

— Fără mine nu ați avea câmpii în floare, zumzet de albine, iarba nu ar fi atât de verde, iar pomii nu ar înflori atât de frumos, rosti el cu glas șoptit.

Apoi sosi în fața bătrânului împărat fiul cel mai frumos al Primăverii. Acesta era înalt și arătos, poate chiar cel mai frumos Fiu-Lună al Anului!

El adoră florile și le dădea timp să crească mari și colorate. Acum toată lumea se bucura de vremea blândă. Cu mult curaj în glas, spuse:

— Mai- Florar eu mă numesc, acum toate florile cresc, capătă culoare și natura este în sărbătoare, păsările ciripesc și se înveselesc, iar copiii se joacă in voie și se bucură de frumusetea Primăverii. Numele meu provine de la înflorirea plantelor și pomilor, de aceea pot fi mândru că acum natura capată culoare, prospețime și veselie. (VIVIANA)

Apoi au venit fiii VERII al anotimpului luminos și călduros. Ei erau plini de lumină, cu soarele impletit în plete. Iunie- Cireșar a vorbit tare și răspicat:

— Eu sunt primul fiu al VERII, cel care vă aduce cireșele în poală, ca să nu stați cu burta goală și va aduc primele zile mai calde ale verii. Eu Fiu-Lună cel calduros, încep să vă aduc zile lungi, nopti mai scurte, și primele fructe coapte, ca să ne pregătim de vacanță! (FILIP)

Iulie-Cuptor, al cărui nume vine de la căldura intensă, asemănătoare cu cea dintr-un cuptor, era Fiu-Lună cel mare și puternic al Verii. El aducea cea mai mare căldură și soarele cel mai puternic, pentru ca toate plantele să crească mari și să putem merge la mare. (IULIA) Așa se lăuda :

— Acum e timpul vacanțelor, al zilelor fierbinți când mergeți la munte sau la mare, acum vă bucurati de soare. (DENIZ)

August – Gustar, era un Fiu-Lună darnic. El muncea din zori in seară să coacă toate fructele și legumele sub soarele fierbinte, ca să avem cămara plină pentru iarnă. A venit tiptil si asculta cu atenție iar apoi spuse:

— Eu le aduc oamenilor recolte bogate si gustoase, primelor fructe si legume se coc în această lună. Aduc vitamine, iar copiilor le place mult de mine. Acum are loc recoltarea recoltei de vară, adesea începutul recoltei de cereale. (ALEXANDRU)

Fiii TOAMNEI, al anotimpului bogat, în roșu și galben colorat, erau ultimii trei fii ai ANULUI, fiind plini de culoare și foșnet. Septembrie-Răpciug al cărui nume provine de la vremea răcoroasă, prevestind începutul toamnei spuse:

— Fără supărare, eu sunt cel mai important pentru oameni. Sunt Fiul-Lună care vestesc începutul școlii, copiii acum vin cu ghiozdanele în spate. Eu aduc prima răcoare și ii chem pe toți la grădiniță și la școală! Chiar dacă e mai rece afară, vremea e plăcută. (PATRICK)

Octombrie-Brumărel cu numele de la apariția primei brume, era un Fiu-Lună pictor. El picta frunzele copacilor în nuanțe de galben, roșu și arămiu. Vântul începea să se joace cu ele, iar păsărelele se pregăteau de plecare spre tarile calde. (ANAYA)

Acum noptile deveneau mai lungi si zilele mai scurte. Ploile erau din ce în ce mai dese și reci. El nu spuse nimic, era tăcut si ocupat ca să picteze un tablou de toamnă. (ALESSIO)

Noiembrie-Brumar, al cărui nume provine de la bruma cu care se acoperea totul toamna, era cel mai grizonat Fiu-Lună. Adesea era morocănos și aducea ploi reci, ne învăța să ne îmbrăcăm gros și să ne pregătim căsuțele pentru iarnă. (ISAAC) Nu dorea nici el să se laude, fiind convins că nimeni nu -l va alege.

Acum sosi și cel mai mic fiu al IERNII, care fiind mai departe, nu auzit chemarea ANULUI, (ANTONIA)

Decembrie- Indrei, de la "Indrei", numele sfântului, care era o sărbătoare importantă în calendarul popular.

— Chiar dacă sunt ultimul și cel mai așteptat Fiu-Lună, nu mă supăr pe fratii mei născuti sub semnul zăpezii ca nu m –au asteptat! (MIRIAM)Eu sunt cel care aduc bucuria sărbătorilor de iarnă, luminițele din casele oamenilor, mirosul de brad și, bineînțeles, pe Moș Nicolae si Mos Crăciun! (VICTOR)

Moș An era mândru de toți fiii lui. Fiecare venea la rând, unul după altul, își îndeplinea misiunea și apoi îi lăsa locul fratelui care urma. La final, când pleca Decembrie, venea iarăși Ianuarie... și așa o luau de la capăt, aducând mereu schimbare, surprize și noi aventuri (MATEI)

în călătoria lor in CALENDARUL TIMPULUI! Și așa, dragi copii, știm că după fiecare lună vine alta, iar la sfârșitul celor 12 fii, începe un AN NOU cu o nouă poveste.

(coronițele celor patru anotimpuri realizate de către Grupa Mare A „Buburuze" Grădinița P.P. „Parfum De Tei", Cluj- Napoca)

Grupa mijlocie „Floricele”

Personaje din poveste:

Beliga David-Daniel
Caceanov Alexandru
Cătinean Iacob
Chifa Eduard-Andrei
Chiluț Delia
Coman Sofia-Maria
Conea Ștefania-Maria
Cozac Dragoș-Cosmin
Lăcătuș Carla-Maria
Lup Ania-Sabina
Marcu Sonia-Nicole
Marina Antonia-Ioana
Nagy Ranya-Eveline
Onișor Antonia-Maria
Pena Emily-Estera
Pipaș Emanuel-Alexandru
Ropan Raul-Cristian
Simionca Sonia Maria
Șomodi Sara-Alexandra
Șutea Sofia-Maria
Șugar Ana-Daniela
Tămaș Raisa-Maria
Tiniș Alecsia-Natalia
Tofană Alexandru-Ionuț
Tomoiagă Alexandru

Educatoare:
Rusu Melinda
Mureșan Ortanța

O zi magică în Țara Minunilor

Într-o dimineață senină, când soarele zâmbea ca o jucărie galbenă pe cer, un grup de copii minunați s-au ținut de mână și au pornit într-o călătorie magică. Alături de ei mergea educatoarea lor dragă, Melinda, care îi privea cu mândrie și grijă.

— Țineți-vă aproape de mine, dragii mei, spune educatoarea Melinda. O aventură este mai frumoasă când suntem împreună.

— Promitem! zice Antonia Marina veselă.

— Nu ne dăm drumul la mâini! adaugă Dragoș.

Deodată, în fața lor a apărut o poartă strălucitoare, făcută din curcubeu și sclipici. Pe poartă scria: „Bine ați venit în Țara Minunilor!"

— Uau, ce poartă mare! spune Delia.

— Parcă e făcută din bomboane! râde Carla.

— Credeți că ne vor lăsa să intrăm? întreabă Iacob.

— Ne vor permite să intrăm dacă suntem ascultători și buni! rostește educatoarea Melinda cu blândețe.

Când au pășit dincolo de poartă, au descoperit o lume fermecată: copacii vorbeau, florile cântau, iar norii aveau forme de animale jucăușe.

— Uitați norul acela, e ca un cățel! zice Ania.

— Eu văd un iepuraș! spune Sofia Coman.

— Parcă suntem într-un desen animat! completează Ștefania.

Alexandru Caceanov și Eduard au descoperit un râu cu apă sclipitoare.

— Apa lucește ca diamantul! exclamă Alexandru Caceanov.

— Oare e rece? întreabă Eduard, aplecându-se.

— Atenție, copii! rostește educatoarea Melinda.

— Aveți grijă să nu alunecați! adaugă ea.

Între timp, Alexandru Tofană, David și Alexandru Tomoiagă au observat un iepuraș care se învârtea speriat.

— Cred că s-a pierdut, spune Alexandru Tofană.

— Hai să-l ajutăm! zice David.

— Știu eu pe unde e căsuța lui, adaugă Alexandru Tomoiagă.

— Bravo, copii! precizează educatoarea Melinda. A ajuta este cea mai frumoasă magie.

Pentru a merge mai departe, Ștefania și Emanuel au construit un pod din frunze mari.

— Eu țin frunza asta, zice Ștefania.

— Eu o pun aici, spune Emanuel.

— Putem trece toți! strigă Raul bucuros.

— Ce pod frumos! exclamă Dragoș.

Între timp, Sofia Șutea, Ana și Alecsia au cules flori fermecate care își schimbau culoarea.

— A mea e roz! zice Sofia Șutea.

— A mea a devenit albastră! spune Ana.

— Cred că pentru că suntem fericite își schimbă colorile, precizează Alecsia.

Sonia Marcu și Sonia Simionca au început să cânte un cântecel. Fluturii s-au adunat și au dansat în jurul lor.

— Priviți ce frumos dansează! exclamă Sonia Marcu.

— Parcă ne ascultă, adaugă Sonia Simionca.

Mai departe, Delia, Sara, Antonia Onișor și Rania au găsit o carte magică.

— Cartea se mișcă! spune Rania.

— Și vorbește! zice Antonia Onișor.

Din carte a apărut un ursuleț vorbitor.

— Bună, copii! spune el.

— Bunăăă! răspund toți.

— Ce drăguț e! exclamă Sara.

Ania, Carla și Raisa l-au îmbrățișat.

— Mulțumesc că sunteți buni, zice ursulețul.

— Vedeți? spune educatoarea Melinda. Bunătatea voastră aduce bucurie.

Emily și Raul au pornit într-o mică întrecere cu nori pufoși.

— Eu am prins unul! râde Emily.

— Norii sunt moi! adaugă Raul.

La final, toți copiii s-au adunat într-o poiană mare. O zână blândă a apărut într-o lumină caldă.

— Pentru că ați fost prietenoși, curajoși și buni unii cu alții, magia Țării Minunilor va rămâne mereu în inimile voastre.

— Mulțumim! răspund copiii.

— Sunt foarte mândră de voi, adaugă educatoarea Melinda, ținându-i aproape.

Copiii au zâmbit fericiți, știind că magia nu pleacă niciodată cu adevărat.

O lumină caldă i-a cuprins, iar copiii s-au întors în sala de grupă.

— Doamna Melinda, mai venim? întreabă Raisa.

— De fiecare dată când sunteți buni, zâmbește ea.

Și astfel, aventura lor în Țara Minunilor s-a încheiat...

Grupa mijlocie „Floricele”

Personaje din poveste:

Beliga David-Daniel
Caceanov Alexandru
Cătinean Iacob
Chifa Eduard-Andrei
Chiluț Delia
Coman Sofia-Maria
Conea Ștefania-Maria
Cozac Dragoș-Cosmin
Lăcătuș Carla-Maria
Lup Ania-Sabina
Marcu Sonia-Nicole
Marina Antonia-Ioana
Nagy Ranya-Eveline
Onișor Antonia-Maria
Pena Emily-Estera
Pipaș Emanuel-Alexandru
Ropan Raul-Cristian
Simionca Sonia Maria
Șomodi Sara-Alexandra
Șutea Sofia-Maria
Șugar Ana-Daniela
Tămaș Raisa-Maria
Tiniș Alecsia-Natalia
Tofană Alexandru-Ionuț
Tomoiagă Alexandru

Educatoare:
Mureșan Ortanța
Rusu Melinda

Balul florilor

Într-o dimineață caldă de primăvară, copiii din Grupa Floricele au ieșit în curtea grădiniței împreună cu doamnele educatoare, Ortanța și Melinda. Aerul mirosea a iarbă proaspătă, iar soarele strălucea blând peste rondul plin de flori colorate.

David, Alexandru Caceanov, Iacob și Eduard alergau veseli pe alee. Delia, Sofia Coman și Ștefania priveau curioase florile, care păreau mai frumoase ca niciodată. Petalele lor străluceau, iar frunzele se legănau ușor, ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

Copiii s-au apropiat de rondul de flori și au observat că unele frunze erau căzute pe jos, iar aleea nu era pregătită pentru musafiri. Atunci au înțeles că florile aveau nevoie de ajutor pentru marele Bal al Florilor, care urma să aibă loc în seara aceea.

Fără să stea pe gânduri, copiii s-au apucat de treabă.

Dragoș, Carla și Ania au adunat frunzele uscate și au curățat aleea.
Sonia Marcu, Antonia Marina și Rania au adus apă și au udat florile, care păreau tot mai vesele.

Antonia Onișor, Emily și Emanuel au întins panglici colorate printre crenguțe, iar grădina era acum pregătită pentru o mare sărbătoare.
Raul, Sonia Simionca și Sofia Șutea au desenat flori mari și zâmbitoare și le-au prins pe gard.

Sara, Ana și Raisa au împletit coronițe din flori mici și parfumate.
Alecsia, Alexandru Tofană și Alexandru Tomoiagă au așezat felinare colorate de-a lungul aleii, ca niște licurici care așteptau să se aprindă.

Sub privirea blândă a doamnelor Ortanța și Melinda, copiii au lucrat împreună, s-au ajutat unii pe alții și au transformat grădina într-un loc de

poveste. Aleea era curată, panglicile fluturau în vânt, iar florile păreau mai drepte și mai mândre ca oricând.

Când soarele a început să apună, cerul s-a colorat în nuanțe de portocaliu și roz. Copiii s-au așezat pe băncuțe și au privit grădina pregătită pentru bal. În lumina serii, felinarele au început să strălucească ușor.

Atunci s-a întâmplat ceva minunat. Florile au început să se legene încet, ca într-un dans. Lalelele se învârteau grațios, margaretele se clătinau vesele, iar trandafirii își plecau petalele ca niște domni eleganți. Întreaga grădină părea un ring de dans parfumat.

Copiii priveau uimiți și fericiți. Munca lor transformase locul într-un colț magic. S-au prins de mâini și au început să danseze ușor printre flori, sub lumina lunii și a felinarelor.

Balul florilor a fost plin de culoare, parfum și bucurie. Florile se legănau, copiii râdeau, iar grădina părea vie și veselă. Era ca și cum primăvara însăși venise la petrecere.

La final, copiii au simțit că au făcut ceva important. Împreună au ajutat, au muncit și au adus bucurie în grădină. Iar de atunci, ori de câte ori vedeau flori legănându-se în vânt, știau că ele își amintesc de acel bal minunat.

Grupa mare „Minionii”

Personaje din poveste:

Bălănean Tania Ilinca
Biliga Elena
Bologa Raluca
Boncea Tudor
Bumb Deea Alisa
Buta Filip Matei
Ceuca Teodora Ioana
Coman Beatrice Melani
Dumbrăvean Alexandru-Matei
German Andrei-Alin
Ghețe Luca
Iacobescu Victor Andrei
Istrate Sofia-Maria
Kontro Anne
Lazăr Adriana-Maria
Linul Luisa-Maria
Macarie Patrick-Gabriel
Nistor Gabriel Vasile
Pușcaș David-Robert
Rad Anita Bianca
Sechei Sofia-Maria
Stoica Eliza Andreea
Suciu Daria
Sulici Leea
Szaloș-Pal Anais
Szekely Miruna Maria
Tîrnovan Anastasia Maria
Trifu Vlad Gabriel
Țic Raul Cristian

Educatoare:
Tudurachi Denisa-Lorena
Bojor Codruța Alina

Minionii la Polul Nord și Polul Sud

Într-o dimineață veselă, sala grupei Minionilor era plină de șoapte, râsete și pași grăbiți. Ghiozdănelele colorate atârnau pe cuier, iar pe tabla interactivă, Denisa scrise cu litere mari: „Marea noastră aventură". Lângă ea, Codruța aranja o hartă uriașă, pe care se vedeau oceane albastre și pete albe la capătul lumii. Minionii stăteau în semicerc, cu ochii mari și curioși, așteptând să vadă ce surpriză le pregătesc doamnele educatoare.

— „Doamna Denisa, ce sunt acele pete albe?" întrebă Ilinca, apropiindu-se curioasă.

— „Sunt cele două capete înghețate ale Pământului: Polul Nord și Polul Sud", răspunse Denisa.

— „Putem ajunge acolo?” întrebă Matei, cu ochii mari.

— „Astăzi nu doar că putem”, zâmbi Codruța, „astăzi chiar plecăm!” „Astăzi pornim într-o mare aventură: la Polul Nord și la Polul Sud!”

— „Uauuu!” strigară copiii într-un glas.

Codruța bătu din palme și spuse:

— „Pregătiți-vă rucsacurile magice! Avem o călătorie lungă!”

Copiii se adunară în jurul hărții: Ilinca, Matei, Alex, Andrei, Elena, Raluca, Tudor, Deea, Teodora, Beatrice, Luca, Victor, Sofia Istrate, Adriana, Luisa, Patrick, Gabriel, David, Anita, Sofia Sechei, Eliza, Daria, Leea, Anais, Anastasia, Miruna, Vlad, Raul și Anne, curioși să înceapă marea lor aventură.

Raluca sări prima:

— „Eu pun o pătură pufoasă, că sigur e foarte frig!”

— „Și eu pun o lanternă,” adăugă Alex, „ca să vedem prin zăpadă!”

— „Eu iau o hartă,” spuse Tudor, serios, „să nu ne rătăcim printre ghețari!”

— „Eu o să fiu exploratorul cu busola!” strigă Luca.

— „Și eu fotograful expediției!” spuse Andrei.

— „Eu notez tot într-un jurnal!” adăugă Elena.

Curând, toți copiii urcară pe un vapor mare și alb, care îi aștepta în port, cu sirena pregătită să anunțe plecarea.

— „Uitați-vă, chiar scoate fum pe horn!” strigă Vlad.

— „Asta înseamnă că plecăm pe bune!” adăugă Raul.

— „Am emoții în burtică!” spuse Miruna.

— „Nu-ți face griji, suntem împreună,” o liniști Anne.

Sirena vaporului sună lung, iar călătoria începu cu adevărat. Pe vapor, copiii se așezară la mese lungi, unde îi aștepta o masă delicioasă.

— „Mmmm, clătite cu nutella!” strigă Patrick.

— „Uite câte banane!” spuse Beatrice.

— „Și căpșuni roșii ca focul!” adăugă Deea.

Denisa le zâmbi:

— „Mâncați bine, aventurierilor, avem nevoie de energie!”

În timp ce mâncau, copiii discutau plini de emoție.

— „Credeți că o să vedem urși polari adevărați?” întrebă Daria.

— „Eu vreau să văd un narval, cu cornul lui magic!” spuse Leea.

— „Eu sper să merg cu sania trasă de câini husky!” adăugă Victor.

Codruța râse:

— „Se pare că toți aveți visuri mari. Vom vedea ce ne așteaptă la capătul mării de gheață.”

Deodată, vaporul se opri. În fața lor se întindea un tărâm alb, strălucitor.

— „Uite câtă zăpadă!” strigă Eliza.

— „Și gheața lucește ca diamantele!” spuse Sofia Istrate.

Pe țărm îi așteptau eschimoșii, zâmbind și fluturând mâna. În spatele lor erau sănii trase de câini husky, care lătrau bucuroși.

— „Bun venit la Polul Nord!” le spuse unul dintre eschimoși.

— „Pot să mângâi un husky?” întrebă Adriana.

— „Sigur,” răspunse Denisa, „dar cu blândețe.”

Copiii urcară în sănii și porniră prin zăpadă. Pe drum, văzură urși polari mergând încet, vulpi polare alergând sprintene și iepuri polari sărind printre troiene.

— „Uitați-vă la lupul polar!” strigă Gabriel.

— „Ce ochi frumoși are!” adăugă Sofia Sechei.

Pe cer zburau bufnițe polare, albe ca norii, iar în apă, departe, se vedeau balene și narvali.

— „Par niște uriași blânzi!” șopti Anita.

Pe un iceberg, în depărtare, zăceau morse și foci.

— „Par niște perne uriașe!” râse Teodora.

Seara, copiii se adunară într-un igluu mare și cald. Mâncară pește și băură ciocolată caldă.

— „E cea mai bună ciocolată din lume!" spuse Luisa.

— „Și cea mai frumoasă zi!" adăugă David.

Codruța le spuse o poveste, iar Denisa îi înveli cu pături pufoase. Curând, Minionii adormiră, visând la fulgi de zăpadă și animale polare.

A doua zi, porniră spre Polul Sud. Frigul era și mai puternic.

— „Brrr, îmi îngheață nasul!" spuse Anastasia.

— „Dar merită!" adăugă Anais.

Acolo întâlniră cercetători în haine groase.

— „Noi studiem gheața și animalele," le explică unul dintre oamenii de

știință.

— „Și pinguinii!” strigă Luisa, văzând un grup care se legăna amuzant.

Văzură foci și balene, iar cercetătorii le arătară instrumentele lor.

— „Poate o să fiu și eu om de știință când cresc!” spuse Victor mândru.

După ce și-au luat rămas-bun, copiii se întoarseră acasă. Părinții îi așteptau cu brațele deschise.

— „Am mers cu sania!” spuse Tudor.

— „Am văzut balene!” strigă Ilinca.

— „Și pinguini adevărați!” adăugă Vlad.

Denisa și Codruța îi priveau cu emoție.

— „Se vede că a fost o aventură de neuitat,” spuse Codruța.

— „Da,” zâmbi Denisa, „Prin curaj, prietenie și bucuria de a fi împreună, Minionii noștri au avut o călătorie minunată, plină de descoperiri și emoții frumoase..”

Copiii se strânseră într-o îmbrățișare mare și veselă, știind că, oriunde vor merge, împreună vor avea mereu cele mai frumoase aventuri.

Grupa mică „Raze de soare”

Personaje din poveste:

Banciu Lara
Boca Matei Nicolas
Bohuș Luca
Bonda Carla-Maria
Creț Salomeea-Amalia
Gherman Mark-Arian
Gugu Eva-Damaris
Militar Ștefania
Mureșan Ana
Oșorhean Tudor
Petrehuși Ștefania-Maria
Pop Luca
Postelnicescu Thomas-Maximian
Potora Freya
Rarinca Alice
Rusu Eva-Lucia
Suciu Sophia-Maria
Toma Norvina-Olivia
Trif Isra
Vlad Cezar
Zirbo Jessica

Educatoare:
Căldărușă-Borzași Elena-Maria
Enache Maria-Carla

Frumoasa legendă a curcubeului

Demult, demult, tare demult, la începutul timpurilor, culorile importante care existau în lume au început să se certe foarte tare. Fiecare dintre ele pretindea că era cea mai bună, cea mai frumoasă, cea mai dorită, cea mai importantă, cea mai folositoare, cea mai iubită, cea mai veselă. Povestea fiecăreia era deosebită și știau cum să își motiveze adevărata importanță. Ele spuneau cu sinceritate povestea lor de viață, care le caracteriza foarte bine și aveau dreptate toate. (Militar Ștefania, Zirbo Jessica)

Prima care a început cearta a fost ROȘUL:

— Uitați-vă la mine, eu sunt conducătorul tuturor! Tot ce este viu are sângele roșu, ceea ce înseamnă VIAȚĂ. Viața este totul! Apoi sunt culoarea care reprezintă IUBIREA! Și colorez foarte florile: trandafiri, maci, lalele, mușcate și multe altele. (Boca Matei, Trif Isra, Szakacs Alisa)

Cineva a intervenit rapid:

— Flori, flori și iar flori... Și eu colorez florile, dat mai importante sunt LEGUMELE și FRUCTELE care ne ajută să preparăm mâncarea sănătoasă: morcovi, dovleci, cartofi, portocale și altele. Iar admirația oamenilor care privesc, cerul PORTOCALIU, la RĂSĂRIT sau la APUS, seara sau dimineața, îi fac să mă privească cu admirație. (Creț Salomeea, Suciu Sophia)

GALBENUL râse:

— Eu reprezint SOARELE, sunt luminos şi cald, iar tu eşti atât de serios, domnule Portocaliu. SOARELE, LUNA ŞI STELELE sunt galbene, frumusețea mea este atât de evidentă încât oricine mă vede mă admiră. Și eu am colorat fructele și legumele: mere, pere, lămâi, banane,cepe etc. (Rusu Eva, Gherman Mark)

VERDELE începu să strige nervos:

— Priviți, vă rog frumos, în jurul vostru... Priviți iarba, frunzele, florile şi copacii. Toate acestea sunt de culoare verde. În mod evident, vedeți şi voi că sunt cea mai importantă culoare din mediul înconjurător. Sunt culoarea VIEȚII, LINIȘTII ŞI A SPERANȚEI. Uitați-vă şi o să vedeți că sunt peste tot, în tot ce ne înconjoară și ne ajută să respirăm mai bine în viața de zi de zi. (Mureșan Ana, Gugu Eva)

ALBASTRUL l-a întrerupt brusc şi a dat replica hotărât:

— Gândiți-vă la CER şi la mare. APA stă la baza vieții şi fără mine nu ar exista cerul albastru. Fără mine nu ar exista nimic! Nu ar exista viață! (Bohuș Luca, Boanda Carla)

S-a făcut puțină liniște, iar INDIGO adăugă cu o voce subțirică și timidă:

— Cu greu mă observați, însă deşi sunt tăcut, fără mine nu ați fi nimic. Aveți nevoie de mine pentru: ECHILIBRU, PACE, ÎNȚELEPCIUNE, CONTRAST ŞI LINIŞTE. (Postelnicescu Thomas, Oșorhean Tudor)

— Hei, hei, a strigat tare, având o statură impunătoare culoarea VIOLET! Stop, stop! Păi, să vă spun eu cum e povestea asta cu importanța unei culori. Eu sunt o culoare nobilă, am rude regi și regine, de peste mări și țări, oameni importanți, care au dat sens unor momente din istoria lumii. Asta înseamnă că reprezint puterea, măreția și istoria. Sunt elemente care mă transformă imperios într-un colos. (Petrehuși Ștefania, Potora Freya)

Și au tot continuat culorile să se certe, până când a început o ploaie puternică și rece. Cu o voce calmă, PLOAIA a început să le vorbească:

— Dragele mele culori, nu vă mai certați, vă rog frumos! Nu e bine ceea ce faceți! Toate sunteți foarte importante pe Pământ. De aceea trebuie să fiți și bune prietene, chiar dacă sunteți atât de diferite. Aveți fiecare locul vostru pe planetă. Așa că, luați-vă de mâini și, începând de astăzi, deveniți surori. După fiecare ploaie, vă luați de mână și dansați pe cer sub forma unui frumos CURCUBEU (ROGVAIV). (Banciu Lara, Vlad Cezar)

Curcubeul va fi un fenomen optic și meteorologic care apare pe cer sub formă de arc colorat de culorile voastre neprețuite, când lumina soarelui va trece printre picăturile mele de apă, reprezentând un semn al păcii și al speranței.

Asemenea culorilor și noi, oamenii suntem speciali și unici, fiecare în felul său. (Toma Norvina, Rarinca Alice)

CUPRINS

Cuvânt introductiv 1

Secretele Primăverii 4

Piticul cel bun 10

Disneyland Paris 14

Sertarul cu fluturi 20

Piticii din Valea Curcubeului 26

O poveste despre prietenie 31

O Aventură de Neuitat: Expediția celor 17 la Zoo 37

Călătorie în țara mea 43

Aventura puișorilor în pădurea fermecată 49

Jucăriile magice din Grupa „Raza de soare” 61

Zâna Poveștilor în grupa Românașilor 67

Povestea Ursulețului Martinel și prietenii din pădurea jucăușă 74

Aventurile MINIONILOR în epoca de gheață 78

Povestea ghiozdanului uitat 87

Omul de zăpadă năstrușnic și Piticii Veseli 90

Az állatok királya cirkuszol 94

A kígyók barátsága 98

În căsuța ștrumfilor 102

Marea Misiune a Ștrumfilor din Grupa Mare 108
Mica stea și călătoria magică 114
Copacul prieteniei 120
În jurul bradului, În așteptarea lui Moș Crăciun 125
A Zümi csoport és a Kerekerdő titka 130
Steaua Curcubeu 139
În așteptarea lui Moș Nicolae 146
Eroii din Universul Poveștilor 151
Gigantico, un dinozaur fericit 160
Luna, cățelușa curioasă 163
Ursuleții și balonul colorat 166
Aventura Ursuleților Curajoși 169
Ein schneemann steht allein im kindergartenhof 174
Sara și pădurea fermecată 180
Povestea Crizantemei Galbene 185
Norișor și emoțiile 190
Albinuțele și Comoara Bunătății 193
Nyuszilurkók az erdei óvodában 197
Suflet de copil 201
Furnicuțele, o echipă minunată 205
Darul din ghetuță 210
Pățania ursului pofticios 214
Aventura Ciupercuțelor din Poiana Fermecată 217

Lumea copiilor-1 iunie 222

Ziua Zâmbetului în Grupa Mare „Mămăruțele” 228

Misiunea mămăruțelor 233

A két kis nyúl története 238

Derdelușul fermecat al iepurașilor 243

Aventura magică a “iepurașilor” 250

Andrei și inelul mamei 254

Călătoria veveriței năstrușnice 258

Fluturașii în lumea insectelor 263

O zi din vacanță 270

Aventura curcubeului din Pădurea Jucăușă 274

Povestea celor 12 fii ai anului 279

O zi magică în Țara Minunilor 285

Balul florilor 290

Minionii la Polul Nord și Polul Sud 294

Frumoasa legendă a curcubeului 301

„Povestea e poveste, dar te pregătește de viață”
Szántó Eva

„În lumea ursuleților, poveștile prind viață și copilăria devine magie”
Ostace Frensis Alina/Pavel Sara

„Pentru micul nostru cititor, fie ca această carte să fie o poartă către lumi magice, unde totul este posibil. Să crești frumos, cu curaj și cu inima plină de povești!”
Maria Varga

„Să nu încetați niciodată să visați și să inventați povești! Lumea voastră plină de culoare ne face și pe noi mai fericiți.”
Tite Alina

„Fiecare dintre voi are o magie specială: imaginația! Din gândurile voastre pot apărea cele mai frumoase povești, cu personaje curajoase, animale vorbitoare și tărâmuri fermecate. Când creați o poveste, deveniți mici autori și visători. Nu există povești greșite, ci doar povești unice, născute din inima voastră.”
Andreea Boca

„Pentru tine, că să crești cu povești frumoase și să nu uiți niciodată magia copilăriei."
Grupa Albinuțelor

„În lumea ursuleților, poveștile prind viață și copilăria devine magie”
Grupa Ursuleților

„De fiecare dată când deschideți o carte, porniți într-o călătorie magică, unde imaginația voastră nu are limite. Lăsați poveștile să vă fie cei mai buni prieteni!"
Rus Nicoleta

„În fiecare zi pot descoperi ceva frumos și pot zâmbi din inimă"
Gergely Erika-Magdolna

„Personajele voastre prind viață datorită ideilor voastre frumoase, iar fiecare parte din poveste arată cât de speciali sunteți."
Anica Stan

„Fiecare idee, fiecare emoție poate fi o pagină dintr-o carte."
Farkas Andreea

„Când le citim „Puișorilor” povești, nu le umplem doar mintea cu informații, ci le clădim fundația sufletului. O carte citită împreună este o promisiune că lumea este frumoasă și că ei sunt eroii propriei lor vieți.”

Ana-Maria Pascu

„În suflet, fiecare copil poartă o poveste minunată, iar în această carte, povestea a prins viață prin imaginația fabuloasă a preșcolarității".

Anca-Mariana Urs

„Copilăria este prima poveste pe care o scriem fără să știm că o vom reciti toată viața. În paginile cărții de grădiniță se păstrează cele mai pure amintiri: zâmbete, prietenii și începuturi pline de magie.”

Enache Maria-Carla

„Copilăria este primăvara vieții presărată cu magia: uimirii, bucuriilor, inocenței, fericirii, dragostei, creativității și a miracolelor. Și toate acestea le poți găsi între filele unei cărți.”

Căldărușă-Borzași Elena-Maria

„Când un copil scrie o poveste, nu creează doar o întâmplare, ci își arată felul în care vede lumea.”

Kovacs Susana

„Precum steluțele luminează cerul nopții, așa și poveștile ne luminează copilăria."

Crina Ursuț

„Păstrați-vă mereu imaginația vie și curajul de a spune povești! Prin voi, lumea devine mai frumoasă și mai plină de speranță.”

Bochis Adina

„Fiecare copil este o poveste unică, scrisă cu vise și imaginație, unde fiecare gând prinde contur, iar fiecare idee devine începutul unei povești noi.”

Monika Szabo

„Fiecare poveste merita un spatiu pentru a exista, reflectand adevarul si perspectiva celui care o creeaza! Lasati copiii sa-si exprime imaginatia creatoare!”

Kiss Klara Isabela

Material conceput cu ajutorul Inteligenței Artificiale.

La întâlnirea dintre experiență, pasiune și dorința de a dărui, s-a născut această carte – o colecție de povești în care imaginația copiilor prinde viață. Realizată în cadrul schimbului de experiență Bistrița–Cluj, lucrarea aduce împreună creativitatea educatoarelor și autenticitatea trăirilor celor mici. Fiecare poveste reflectă universul copilăriei, plin de emoție, curiozitate și bucuria de a descoperi lumea. Acest demers este dovada că educația devine magie atunci când este construită prin colaborare, implicare și iubire pentru copii.

„Cartea prieteniei și a poveștilor” este mai mult decât o carte – este o punte între suflete, idei și visuri care cresc frumos împreună.

Coordonatoarele

